XII. évfolyam, 12. szám
1956 március 22.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

TAVASZ ÉRKEZÉSE

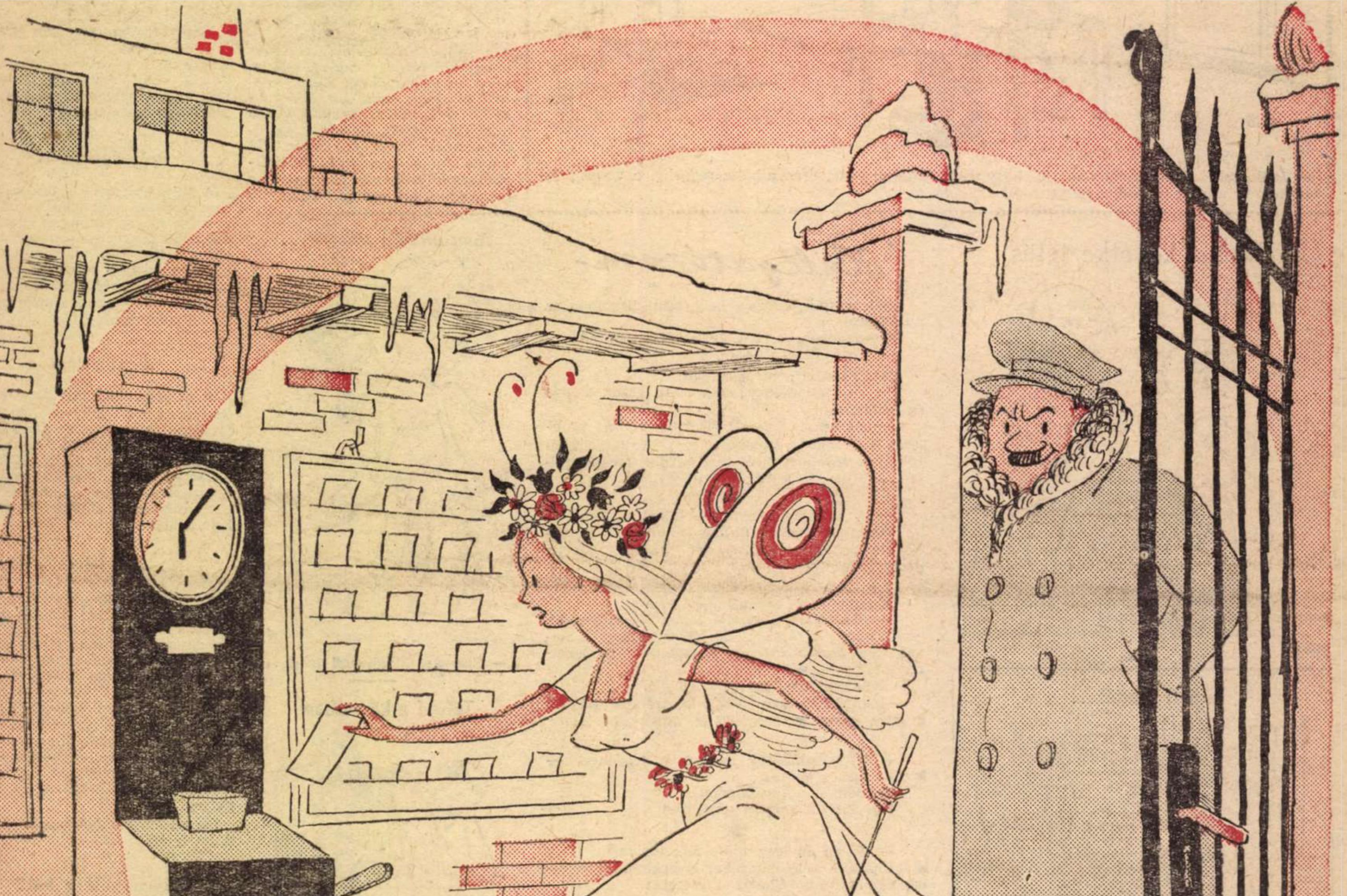

A későn jövő

Amig a nappali műszak alszik...

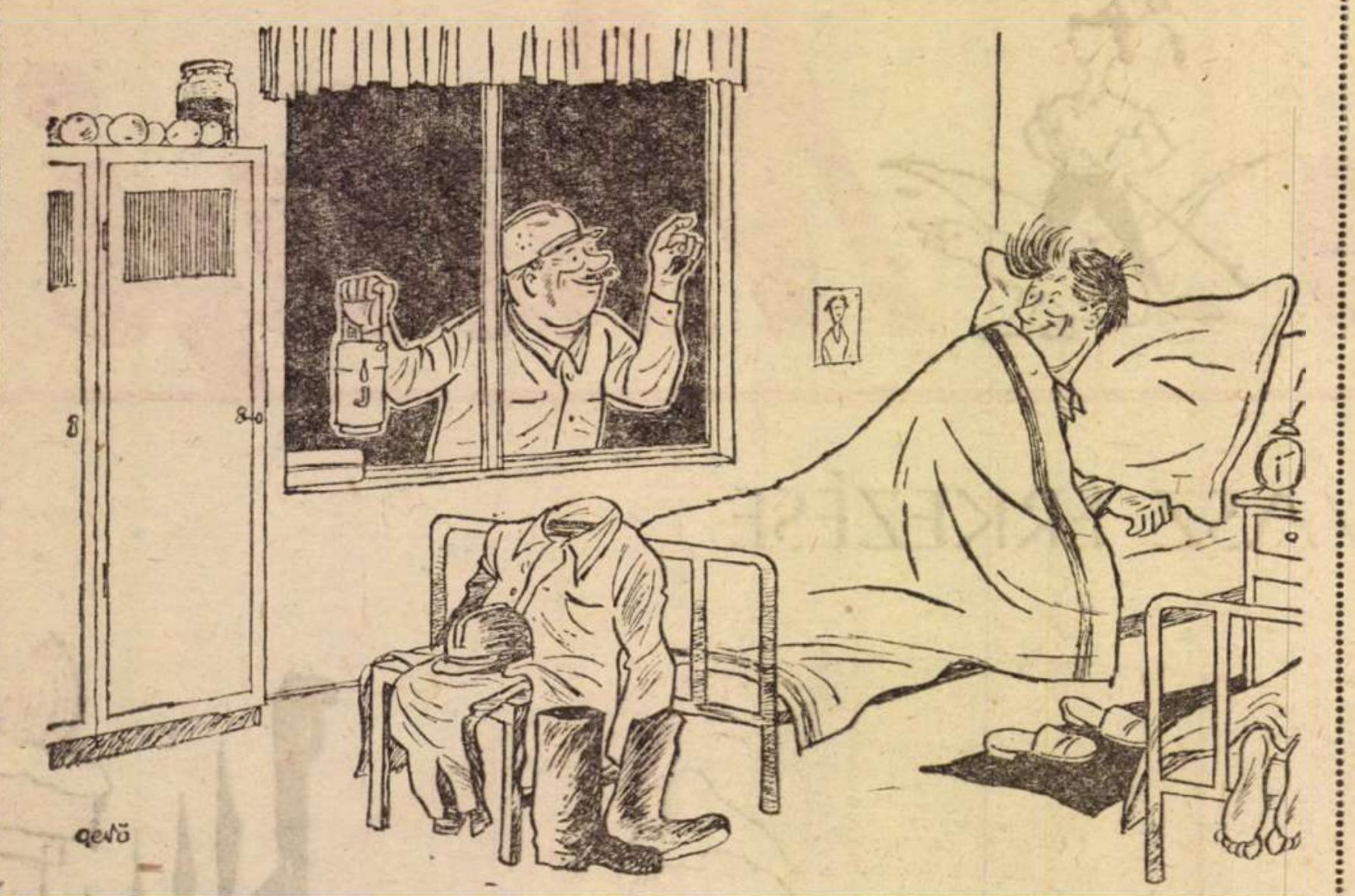

— Jani, csak azért ébresztettelek fel, hogy megmondjam: nyugodtan alhatsz reggelig, a versenytársad nem ér utól, még csak a tizenhatodik csillénél tart!

Biztos következtetés

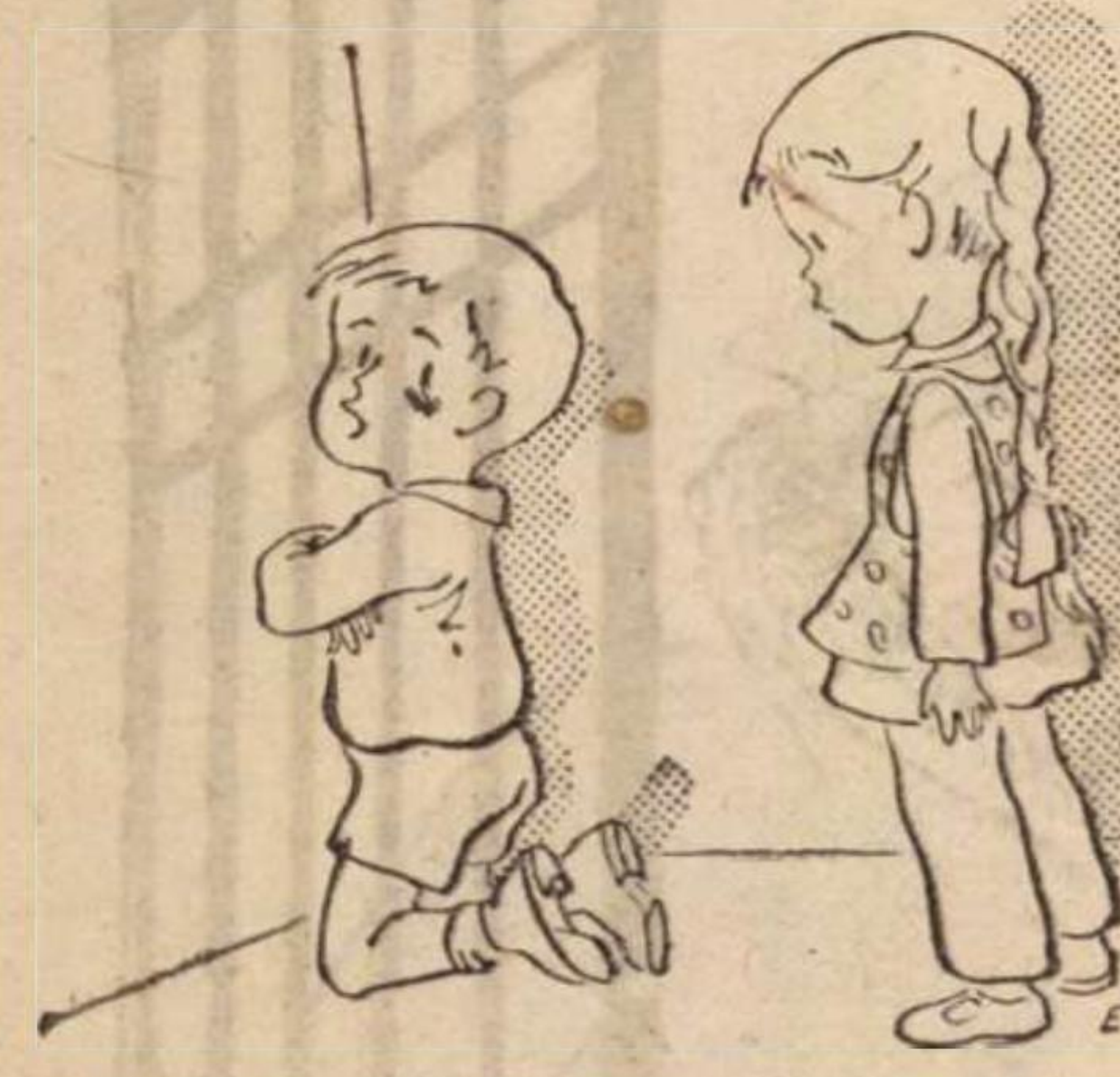

— ... és mondd, azt honnan lehet tudni, hogy egy csúnya szó csúnya?

— Onnan, hogy az embert kitérdepeltetik utána...

Ismeri magát...

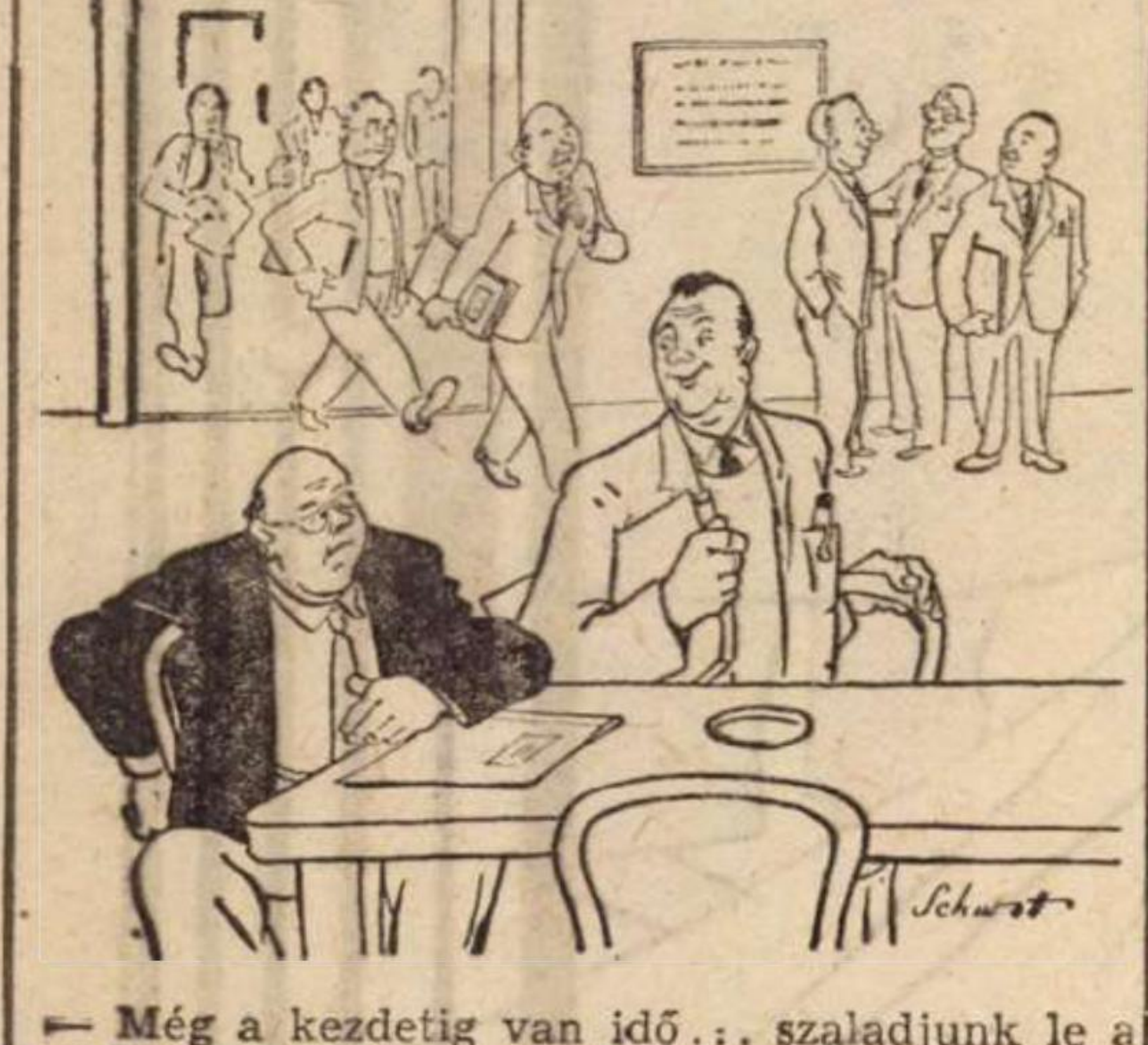

— Még a kezdetig van idő... szaladjunk le a büfébe egy feketére...

— Értekezlet előtt nem iszom feketét, mert nem tudok aludni.

Külföldön nagyon kedveltek a magyar sportáruk

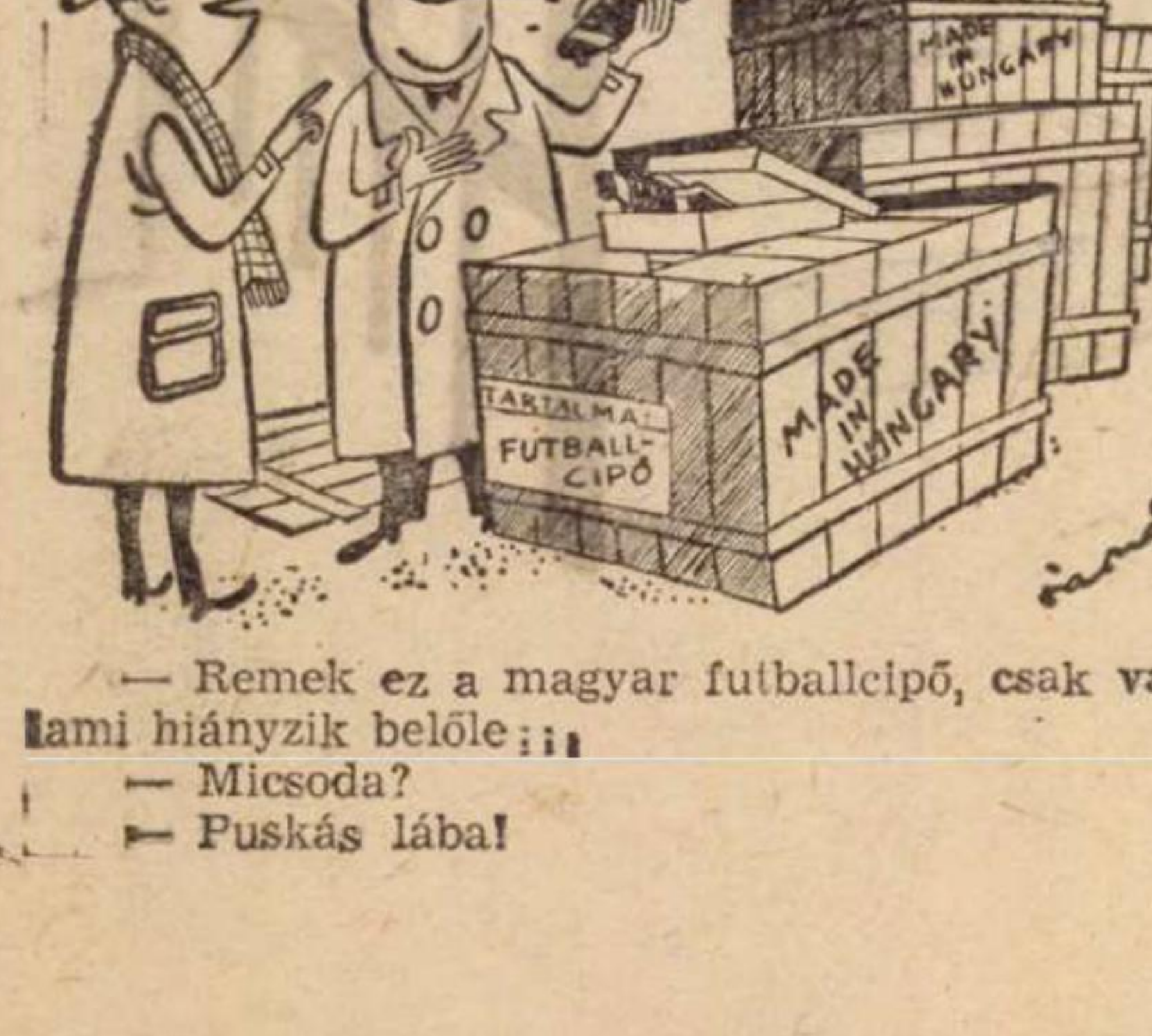

— Remek ez a magyar futballcipő, csak valami hiányzik belőle...

— Micsoda?

— Puskás lába!

Hallgatózom

Sok az utas, kevés a hely. Mint általában az autóbuszokon.

Összeszorulunk. Két férfi áll mögöttem.

★

Azt mondja a magashangú:

— Valóban érdekes cikk volt. Igazán alapos és tartalmas!

— Nekem is tetszett. Tudod, ez a probléma már régen foglalkoztat... A társadalmi tulajdon védelme, mint jogi kérdés, messze túlnő... — hallom a mélyhangút.

✶

— A jegyeket kérem! — kiabálja a kalauz.

Átszállót veszek. Rajtam kívül egy középkorú nő, egy idős férfi és két kislány is kér jegyet.

✶

A mélyhangú tovább magyaráz:

— ... az nem egyszerű lopás. Ez súlyosabb cselekmény. A társadalmat károsítja meg a tolvaj, vagy a csaló és ezért társadalometikai szempontból...

— Különösen súlyos...

— Igen. Különösen súlyos! És ide kell sorolni minden olyan cselekményt is, amelyeket...

✶

— Uj felszállóktól kérem a jegyeket! — kiabál újra a kalauz.

De nem jelentkezik senki.

Ugy látszik, mindenkinek van.

✶

— Na és én igen fontosnak tartanám, hogy a legapróbb cselekményeket is példásan büntessék és a sajtó publikálja az eseteket!

— Ugy bizony!

✶

— Mindenki tett vallomást? — kedélyeskedik a kalauz.

Csend.

Igen. Mindenki tett vallomást, a jegye mindenkinek ott lapul a zsebében.

★

Felszáll egy ellenőr.

A jegyek tényleg rendben vannak mindenkinél. Csak a két férfinél nem.

Mert nincs is jegyük.

Fejenként tíz forint büntetést fizetnek.

Példás a büntetés. És íme: a sajtóban is megjelent!

Lányi Ákos

A humor könyvéből

BERNARD SHAW egy díszes bankettre szóló meghívást ezzel a sürgönyválasszal utasította el: „Nem mehetek. Hazugság levélben."

★

RUDOLF VIRCHOV, a modern orvostudomány egyik úttörője nem szerette azokat a pácienseket, akik társaságban panaszolták el betegségük tüneteit és nyomban tanácsot is kértek tőle. Egy alkalommal, amikor vendégségben volt, szomszédnője a vacsorázó asztalnál ecsetelte hosszan szenvedéseit, amelyekről legott nyilvánvaló volt, hogy jórészt a képzelet szüleményei. Virchov türelmesen végighallgatta a panaszokat, majd két fogás közt támadt pillanatnyi csendben stentori hangon szólt rá a képzelt betegre:

— És most vetkőzzék le, asszonyom!

FARSANGI emlék

Báli előkészületek

Ruhát kell kölcsönkérni. Hetekig futkos utána az ember, amíg végre szerez egyet. Szépen kimossa, kivasalja. A szomszéd ad kölcsön nyakláncot. Az utolsó pillanatban elszakad a vállpánt. Az egész család varrja. Nem tudom kifesteni a számat. Elmaszatolódik. Hol vannak a meghívók? A harisnya csíkja mindig félrecsúszik. Életem első estélyiruhás bálja. Túl sötét ez a puder. Ami biztos, az biztos, Feri, tedd el ezt a biztosítótűt a zsebedbe. Hogy áll rajtad ez a szmoking! Mint egy kenguru ünneplőbe. Tartsd egyenesen magad. Légy szíves, ne lépj állandóan az uszályomra. Adjatok egy kis kölnit! Borzalmasan nézek ki. Én így el se megyek a bálba! Na és? Hát várjon a taxi egy kicsit! Mi ez? Bolondokháza? Már most hullafáradt vagyok. Nem, nem fogok megfázni! Kezit csókolom! Máris sáros az alsószoknyám! Jaj, kérlek, szaladj vissza a zsebkendőmért, ott van az éjjeliszekrényen. Te jó ég! Nem ezt mondtam, a másikat! Ez férfizsebkendő! Mindegy, most már ne menj vissza mégegyszer, legfeljebb szipákolni fogok egész éjjel. Ne felejtsd el, ha a Kovács lekér, azonnal visszakérsz! Nem, nem vagyok ideges. Ugyan!

Megérkezünk.

És belépünk a bálterembe, gondtalanul, mosolyogva, üdén, mintha általában minden este szmokingban és nagyestélyiben szoktunk volna belépni a nagytermekbe.

Milyen csinos ma este!

Ezt minden férfi elmondja az első két lépés után, kötelezően, körülbelül olyan hangon, mintha azt mondanák: „A tengerszintre átszámított légnyomás 760 milliméter, gyengén süllyedő irányzatú." Bár lehet, hogy ezt több lelkesedéssel mondanák.

Mégis... Van, aki nem mondja... csak néz... ilyenkor belül megszólal a vészcsengő: vigyázat! Tetszel neki! Javaslom, hogy a fiúk inkább nézzenek, mint beszéljenek. Hatásosabb.

Szépségverseny

A szépségverseny a legtapintatlanabb dolog a világon. A báltermet két részre osztja: az egyik oldalon áll a nyertes, a második oldalon a sértődött nők tömege. Inkább csúnyasági versenyt hirdetnének. Akkor legalább csak egy nő sértődne meg és a tömegek lennének megelégedve.

A szerelem

A szerelmespárokat nem arról lehet megismerni, hogy vidáman fecsegve és nevetgélve táncolnak. Nem. A szerelmesek komoran, gondterhelt arccal, szótlanul táncolnak, lehetőleg kerülve egymás tekintetét. Igen kérem, a szerelem borzasztó nehéz, súlyos ügy, a legkomolyabb dolog a világon.

A lekérés

Az a fiú ott az ajtófélfánál le fog kérni. Már legalább két perce méreget. Most megigazítja a nyakkendőjét. Segítség! Hogy ennek az embernek nincs annyi önkritikája sem, mint egy bolhának! Hát nem látja, hogy alacsonyabb, mint én, amellett himlőhelyes? És én sohase szerettem a himlőhelyeseket. Hozzásimulok a táncosomhoz, hogy lássa: minket barbárság szétválasztani. Jaj, elindult. Lekér és mosolyognom kell rá! A kis tökmagra.

Szemtelen alak! A másik lányt kérte le mögöttem...

Milyen volt a bál?

Megkérdezték a barátaim, hogy milyen volt a bál? Hát ki tudja megmondani, hogy milyen volt egy bál?

Kérdezzék meg azt a szőke kislányt, aki egész este mosolygott mindenkire és mindent ragyogó tündéri fényben látott. Aki úgy libegett piszeorrú gimnazista gavallérja karján, mintha a nagy Napoleonba kapaszkodna.

Vagy kérdezzék meg ugyanennek a kislánynak a nővérét, akit idegesített a tömeg, s főleg az, hogy nem az ő ruhája volt a legjobb és únottan szívta egyik cigarettát a másik után.

Vagy kérdezzék meg azt a fiatalembert, aki életében először kérte fel azt a lányt, aki már egy éve tetszik neki titokban és a lány hajlandó randevút adni.

Vagy kérdezzék meg azt az ifjút, aki egész este riadt arccal járt-kelt, mert elvesztette a szmokinggombját és éjfél előtt távozott bánatában.

Vagy... vagy...

Arra kíváncsiak, hogy én hogy éreztem magam?

Hát, ami azt illeti, a zene elég jó volt. A büfé is. Szóval jó volt a bál. Ugy globálisan.

Majd bolond leszek az orrukra kötni, hogy pocsékul éreztem magam, mert az a fiú, aki régen, titokban tetszik nekem, egy másik lánnyal táncolt egész éjjel. És a lány, sajnos, szép volt.

Palásti Éva

Nem mindig sikerül...

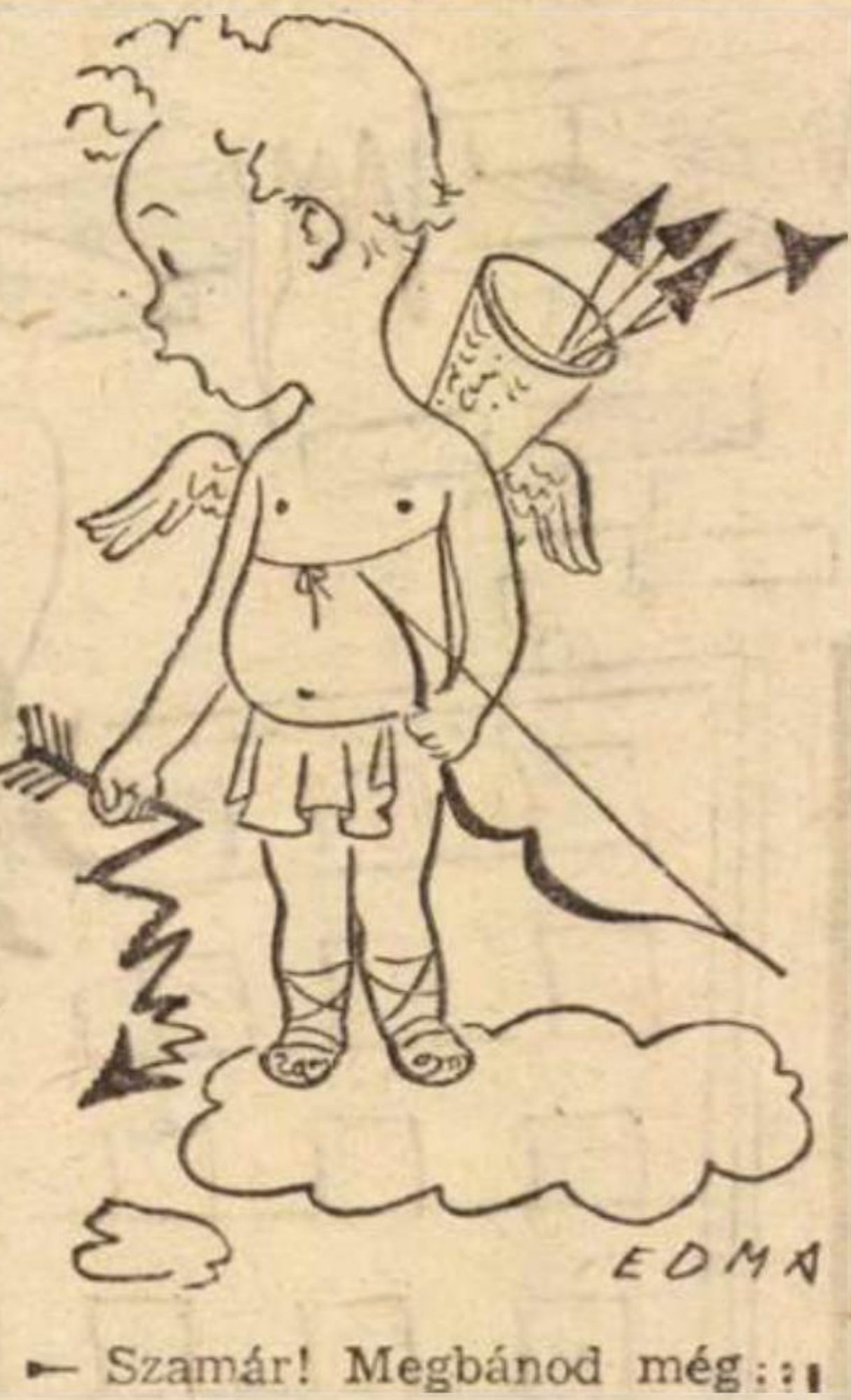

— Szamár! Megbánod még...

Télutó a kamrában

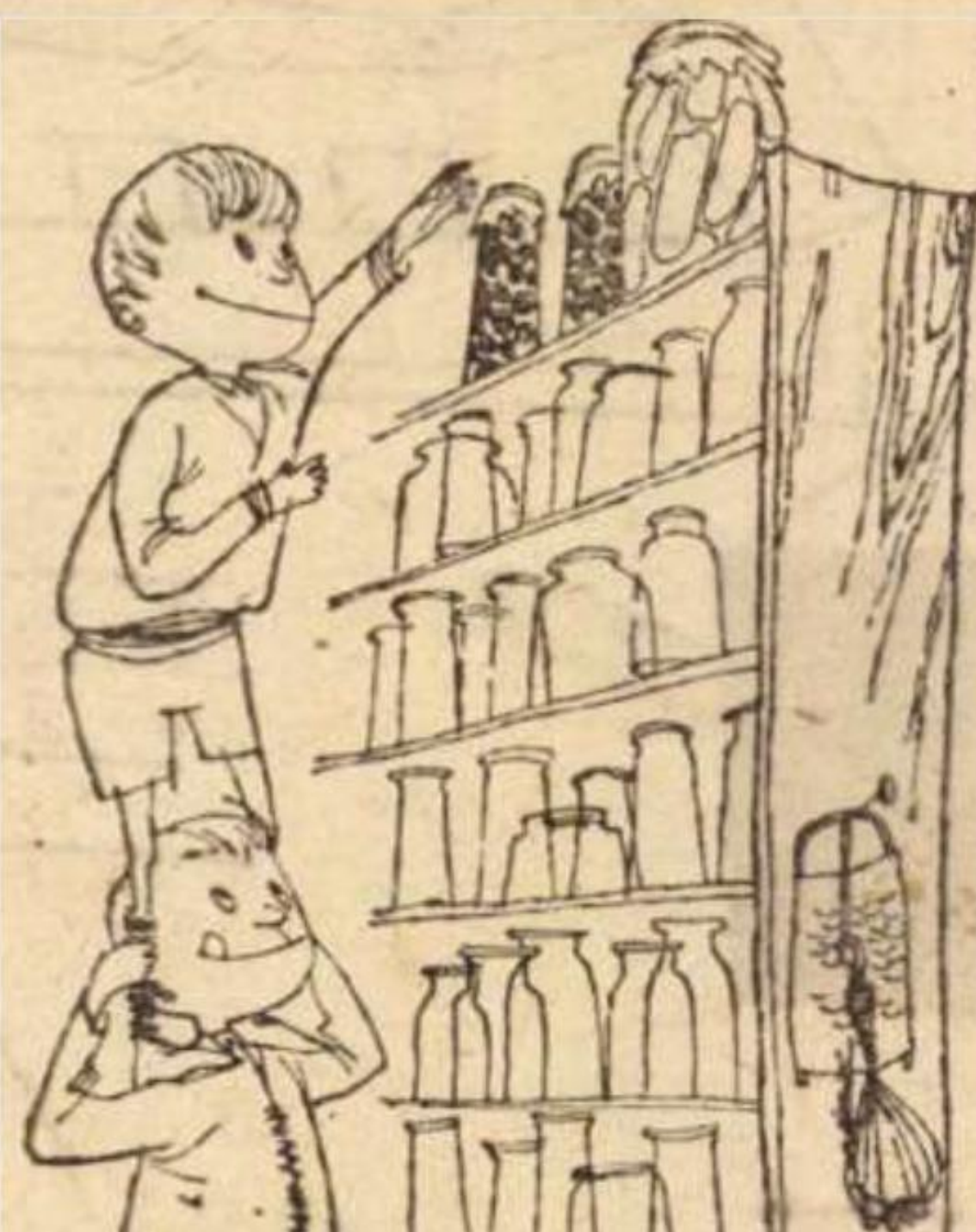

— Eper jó lesz, Misi?

A kezdő

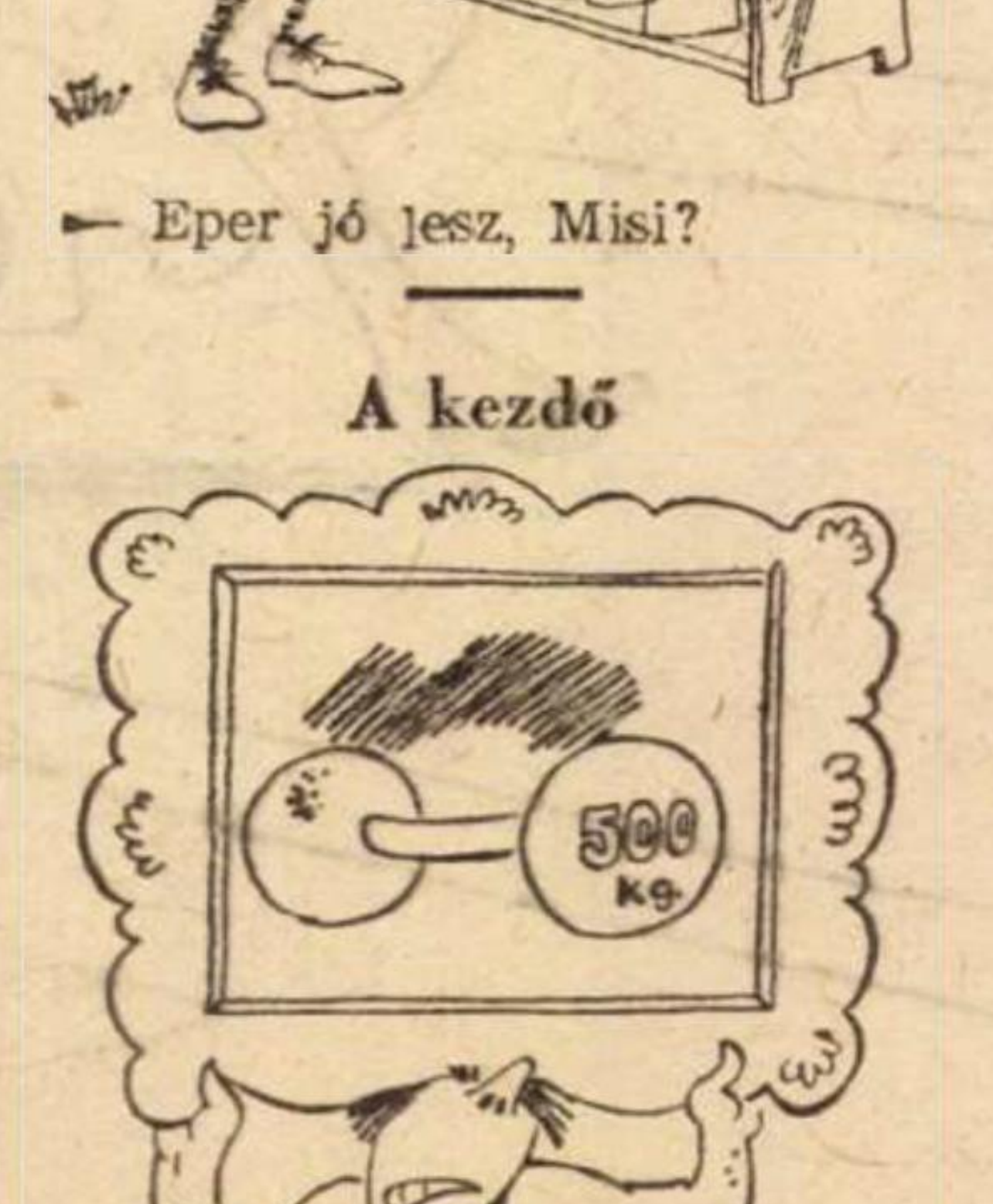

Harc az ággyal

Már öt perce elmondta magáét a vekker és most mélabúsan néz rám. Mért nem kelsz már fel? — villognak a mutatói, — megint el akarsz késni?

Ugy van, kelj fel! — kopogtat bóbiskoló tudatom ablakán a lelkiismeretem. — Mit tétovázol, pfuj, olyan fülledt vagy a dunyhaszagtól. Na, ugorj már ki! — Meg ne tedd! — súgja a bal fülem alá gyűrt kisvánkos és pehelysima csókot lehel cimpáimra. — Kint a szél tövestől tépi le az emberek fejét. Én meg, hallgass csak, szép mesét mondok a lustálkodás gyönyöréről. Egyszer volt, hol nem volt... egy lusta ember, akinek minden sikerült. Mindezt annak köszönhette, hogy szeretett elkésni a gyárból, s ehelyett az ágyban álmodozott, a jó, langymeleg ágyikóban...

Ne hallgass rá, Jóska, riaszt fel a lelkiismeretem, és lelöki a balfülem a kisvánkosról. Riadtan dugom ki fejem a dunyha alól és bénultan bámulok a vekkerre. Vajjon csörgött már? Csörgött, hát már hogyne csörgött volna — zúgja fülembe a lelkiismeret, — te is hallottad, csak emlékezz vissza. Akkor volt ez, amikor olyan önfeledten vakartad a jobb talpadat. Csak még egy percecskére dűlök vissza — motyogom és vadul a dunyha alá vágom magam. Ezúttal hanyatt fekszem és hogy el ne aludjak, a jobblábam kisujjával cirókálom a ballábam nagyújját.

Jól van, gyerek, ölel forrón körül a dunyha. Ne higgy annak a zsörtölődő lelkiismeretednek. Nem is vagyok fülledt. Húzd össze magad, ahogy szoktad, a térded nyomd fel az álladig, így ni, na, most csicsíja, Józsika, aranyos kis Józsika, tente baba, tente, úgy... úgy... aludj, gyermekem, húzzál jobban magadra, nehogy huzatot kapjon a füled.

Már fél hét — károgja a lelkiismeret. — Tudod, hogy a 43-as busz milyen ritkán jön? Tegnap azt mondtad, hogy ma feltétlenül befejezed a lokomobil átszerelését. Nem igaz, durúzsolja a nagyvánkos. A 43-as percenként jön, Helyezd csak el jobban a fejed. Igy, ni! Ugy-e, milyen jó gödröt tudok neked csinálni? Legfeljebb majd jobban kilépsz. Addig pedig álmodd azt, hogy te vagy az üzem legjobb szerelője. Oh, de finom. Édesen szusszanva már bent is voltam a műhelyben. Éljen Rozsdás szaki! — harsogja a hangos híradó. Köszöntjük őt abból az alkalomból, hogy Kossuth-díjat kapott és kívánjuk, hogy jól érezze magát a Karlovy-Vary-i jutalomüdülésen. Felnyögök a boldogságtól, mosolyogva tűröm, hogy a vállukra emeljenek dolgozótársaim, de aztán, oh, jaj... ledobtak, ledobtak, hogy a fene egye meg ezt a magas ágyat!

Na, most már ne menj vissza — acsargott a lelkiismeretem — itt a zoknid, cipőd, bujj bele, és hová a csudába tetted a nadrágod? Nézd, ott van lehányva az asztal alá. Hány óra? — ásítok fel és meg sem várva a feleletet, lehúnyt szemmel négykézláb mászok vissza az ágyba. Még nem hültem ki — fordul rám hizelkedve a dunyha. Gyere csak, jól esik még egy kis szundibundi. Különben gratulálok a Kossuth-díjhoz. Megtiszteltetésnek veszem, hogy alattam alszol. Én is gratulálok, tekeredett lábamra a lepedő, meg én is, ugrott fülem alá a kisvánkos és lámpán pihegte: ugy-e, milyen jó lustálkodni? Nagyszerű, leheltem a kispárnába s már ájtatosan szuszogtam, akkor azonban a lelkiismeret agyba-főbe vert, s egy pillanat alatt teljesen éber voltam. Mit ígértél a legutóbbi fegyelmi tárgyaláson? Milyen fogadalmat tettél egy hete? Hát nem tudsz egy percig sem ura lenni szavadnak? Most kelj fel! riadozott a lelkiismeret, még nem késő, ha sietsz!

Inkább be se menj, ellenkezett a dunyha és a szempilláim kezdte ragasztgatni. Mit számít ez az egy nap, majd holnap behozod, Tudod, hogy te milyen jó munkás vagy? Felkelek — kiáltottam fel s egy pillanatra magam is megriadtam: csakugyan felkelek? Számolj előbb tizet, csak aztán kelj fel — ajánlott egyezséget a nagyvánkos. S már el is kezdte a számolást: e... e... egy!

Nincs mese, felkelek! — hallottam magam és már kint voltam az ágyból. Na, most aztán gyorsan! Gyohohoho... gyohorsan — énekeltem mosakodás közben... gyo... horsan!

Átkom reád, dunyha! Duunyha... áthkohom reháád... trilláztam a világ legfürgébb cipőpucolása közben — miattad majdnem elkéstem!

Nagy S. József

Türelmetlen naposcsibe

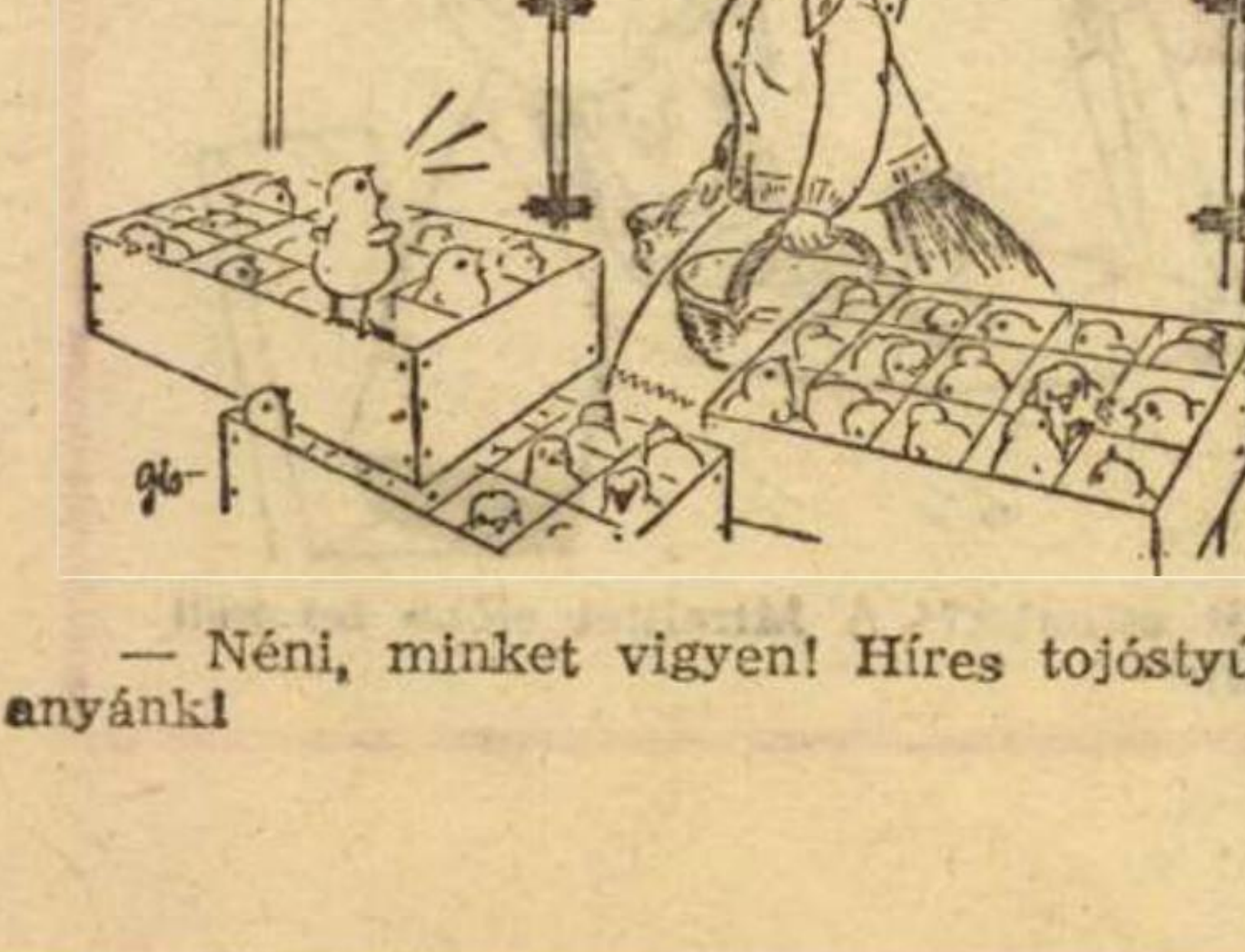

— Néni, minket vigyen! Híres tojóstyúk az anyánk!

Rövidzárlat

az atlanti politikában

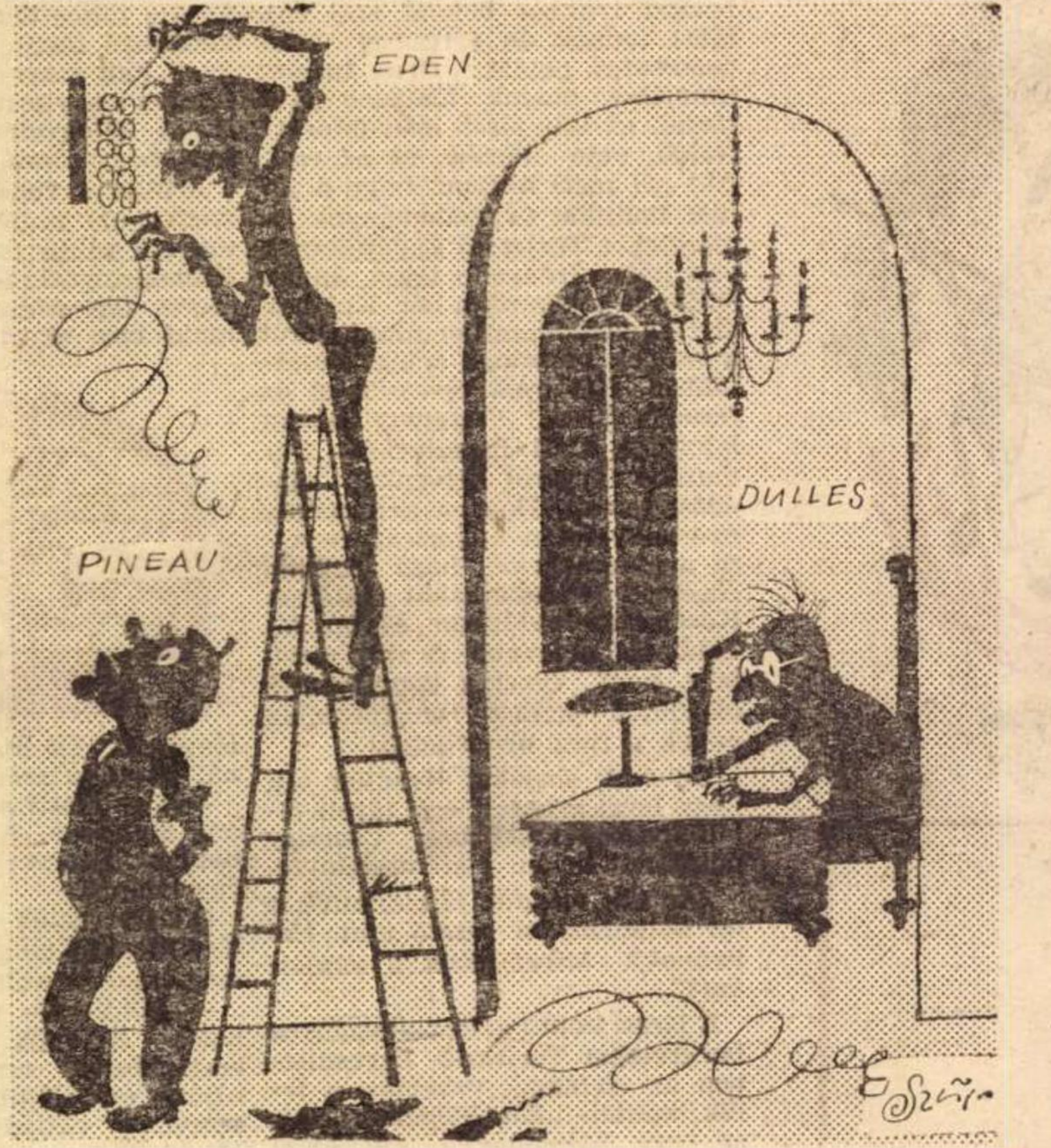

Eden: Hallja, Pineau, miért nem segít? A Dulles nagyságos úr már nagyon ideges!

Példázat
arról, hogy miért bukott meg az erőpolitika

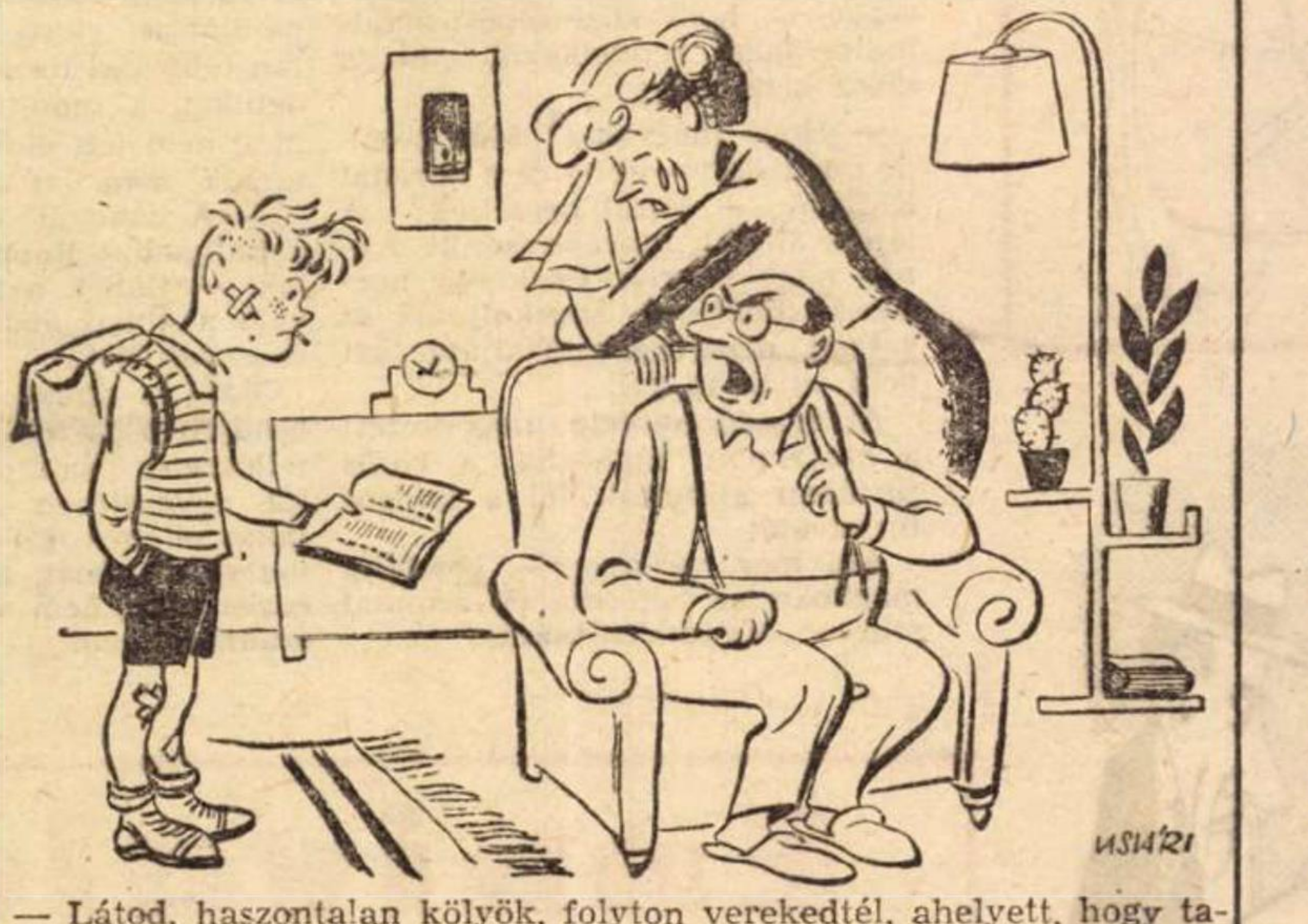

— Látod, haszontalan kölyök, folyton verekedtél, ahelyett, hogy tanultál volna!

Külföldi Szemle

Szerelem a hó alatt

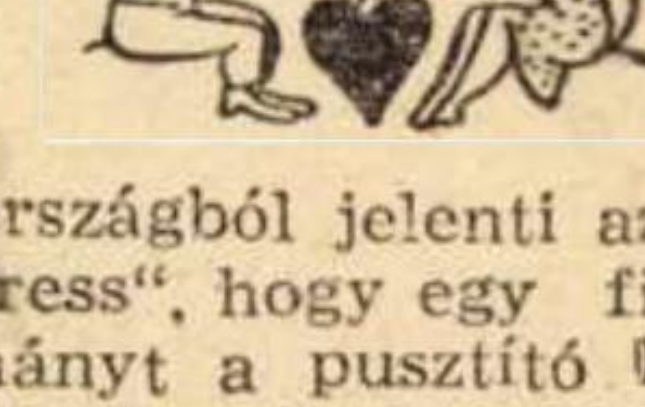

Olaszországból jelenti az „Associated Press", hogy egy fiatal pár fittyet hányt a pusztító hóviharnak, s 15 kilométert gyalogolt Rovigóból Fiessóig, a legközelebbi templomig, házasságkötés céljából. A kis templomnak a tetejét különben lesodorta a vihar, s a pap a sekrestyében adta össze az ifjú párt. A házaspár a szertartás után azonnal hazaindult az egyre erősödő hóviharban. Vannak jelenségek, amelyekkel szemben a legvadabb vihar is tehetetlen.

Vaddisznók labdarúgó mérkőzésen

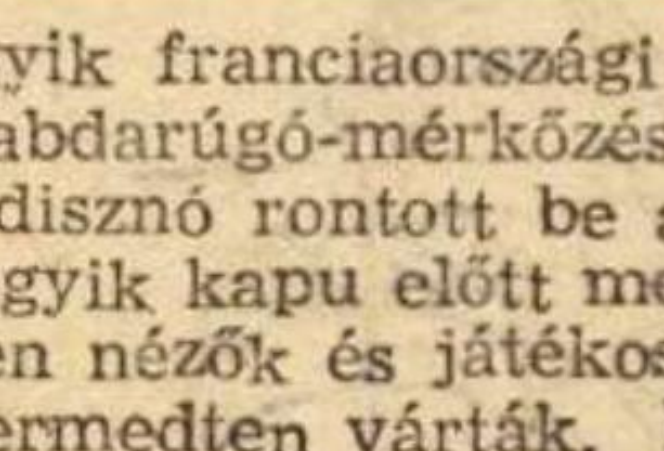

Az egyik franciaországi városkában labdarúgó-mérkőzés közben hat vaddisznó rontott be a pályára. Az egyik kapu előtt megálltak, miközben nézők és játékosok egyaránt dermedten várták, hogy mi fog történni. A vaddisznók azonban — talán nem tetszett nekik a mérkőzés — amilyen gyorsan jöttek, ugyanolyan gyorsan elrohantak és eltűntek a közeli erdőben, ahonnan váratlan kirándulásukra elindultak. Ezzel bebizonyították, hogy sokkal veszélytelenebb mérkőzéslátogatók, mint azok az elvakult szurkolók, akik egy lesgól vagy másféle játékvezetői ítélet miatt püfölik egymást.

Cinkelt Fahrenheit

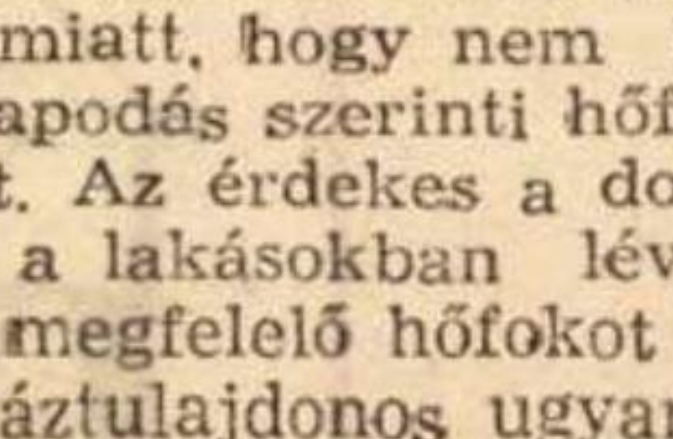

Bíróság elé állították egy New York-i háziurat. A lakók jelentették fel amiatt, hogy nem fűtötte a megállapodás szerinti hőfokra a lakásokat. Az érdekes a dologban az, hogy a lakásokban lévő hőmérők a megfelelő hőfokot jelezték. A háztulajdonos ugyanis hamis hőmérőket gyártatott, amelyek tíz fokkal magasabb hőt mutattak a meglévőnél. A háztulajdonost elítélték, éghajlathamisítás miatt.

Lelkiismeretes családapa

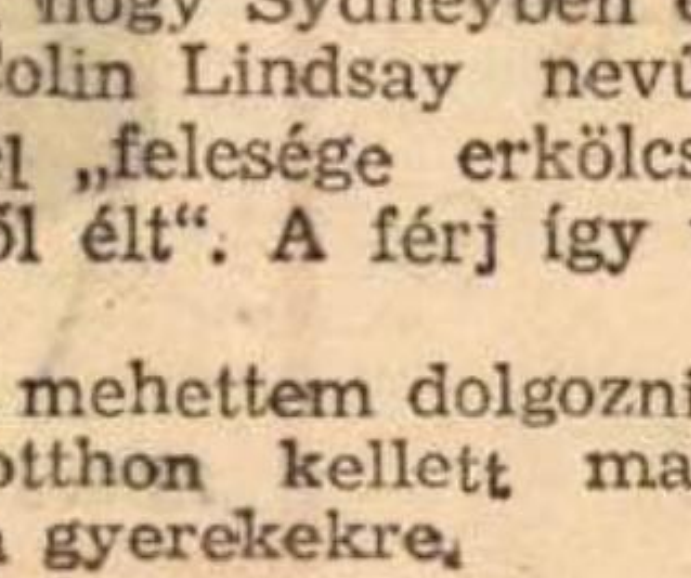

A „Time" című amerikai hetilap ausztráliai jelentés alapján beszámol arról, hogy Sydneyben elítéltek egy Colin Lindsay nevű férfiút, mivel „felesége erkölcstelen keresetéből élt". A férj így védekezett:

— Nem mehettem dolgozni. Valakinek otthon kellett maradni vigyázni a gyerekekre.

Rekontra Szaktárs

és a felesleges értekezletek

Nem, szaktársak, én már nem iszom, nem kártyázom... Én már csak itthon ülök és harisnyát stoppolok. Miattatok! Engem jól kikészítettek...

Igenis ti! Ti, akik nem szeretitek az értekezleteket... Én voltam az első, aki felismertem a szükségtelen értekezletek hasznát, s amikor nálunk a gyárban megindult a harc az oknélküli értekezletek ellen, én voltam, aki felemeltem a szavamat védelmükben. Ti mind lehurrogtatok. Pedig az én próféta-lelkem már akkor felismerte, hogy igenis kellenek ezek az értekezletek, s amikor végképp halódtak, csak én kívántam vissza őket. Hajh, ma én vagyok az utolsó, aki sírok utánuk, de eljön az idő, amikor kinyílik az szetek, s akkor együtt fogunk sírni, együtt mindahányan. Hajh, lesz itt nagy sírás-rívás, lesz kesergés és mea culpa, de aztán lesznek, ó, hamarosan megint lesznek okkal és ok nélkül, derűre és borúra, munkaidőben és munkaidő után éjszakába nyúló végtelen értekezletek.

És akkor!... Akkor megint elmegyek majd az én kedves kiskocsmámba, kártyázom a szaktársakkal és sétálni hívom Tercsikét, meg Lujzikát és moziba hívom a szép Kenderesinét és... És élem a világomat kedvemre! Mert tudjátok meg, hogy nem oknélkül találták ki az oknélküli értekezleteket! Az oknélküli értekezleteket a feleségek ellen találták ki.

Emlékeztek még azokra a szép időkre, amikor a faliújságtábla telisteli volt meghívókkal? Egy-egy napra kettő-három! Lehetett válogatni. Négykor kezdődött a legtöbb. Az ilyenek hat-hét felé már mindig befejeződtek. De ami hétkor kezdődött, az eltartott olykor éjfélig is. Meg lehetett saccolni a végét és... No, igen, s ráadásul mind kötelező volt. Megjelenés kötelező!

Sosem tudtam ellentállni az invitálásnak. Naponta zsebrevágtam egy-egy meghívót, amilyen éppen kellett, s az alkalmas pillanatban letettem a feleségem elé.

— Mit szólsz, Böske, holnap megint értekezlet!? Hát ne bolonduljon bele az ember?

Másnap aztán munkaidő után bekukkantottam az értekezleti terembe és megtippeltem, meddig fog tartani. Öt-tíz percet, ha tévedtem nagynéha. Gyakorlat teszi a mestert! Pedig részt sosem vettem ilyen himmi-hummi értekezleten, csak olyasmin, ahová ma is eljárok, Dehát ilyesmi kéthetenként egyszer, ha esik... Bekukkantottam, aztán usgyi! Ki a kapun, be egy másik kapun, s észre sem vettem, a harmadik nagyfröccsöt szopogattam, vagy negyvenszázultimót tartottam a markomban és persze piros volt az adu, mert az az igazi.

No lám, ezt vettétek el tőlem, szaktársak, amikor megszüntettétek a szükségtelen értekezleteket. Hát szabad ilyesmit tenni embertársatokkal? Hát nem sír a lelketek, ha látjátok, amint legszebb kártyaidőben itthon gubbasztok és stoppolom a harisnyát? Én szégyelném magam a helyetekben.

Persze, ami a harisnyát illeti, nem árt, ha végre elkészül. Mert az asszony ilyesmire nem ér rá. Hogy is várhatnám szegénykétől, hiszen egész nap dolgozik, s este értekezletre kell menni... Hja, őnáluk még megbecsülik a felesleges értekezleteket... Nem úgy, mint nálunk...

Országh György

A JÁTÉKVEZETŐ KRITIZÁL

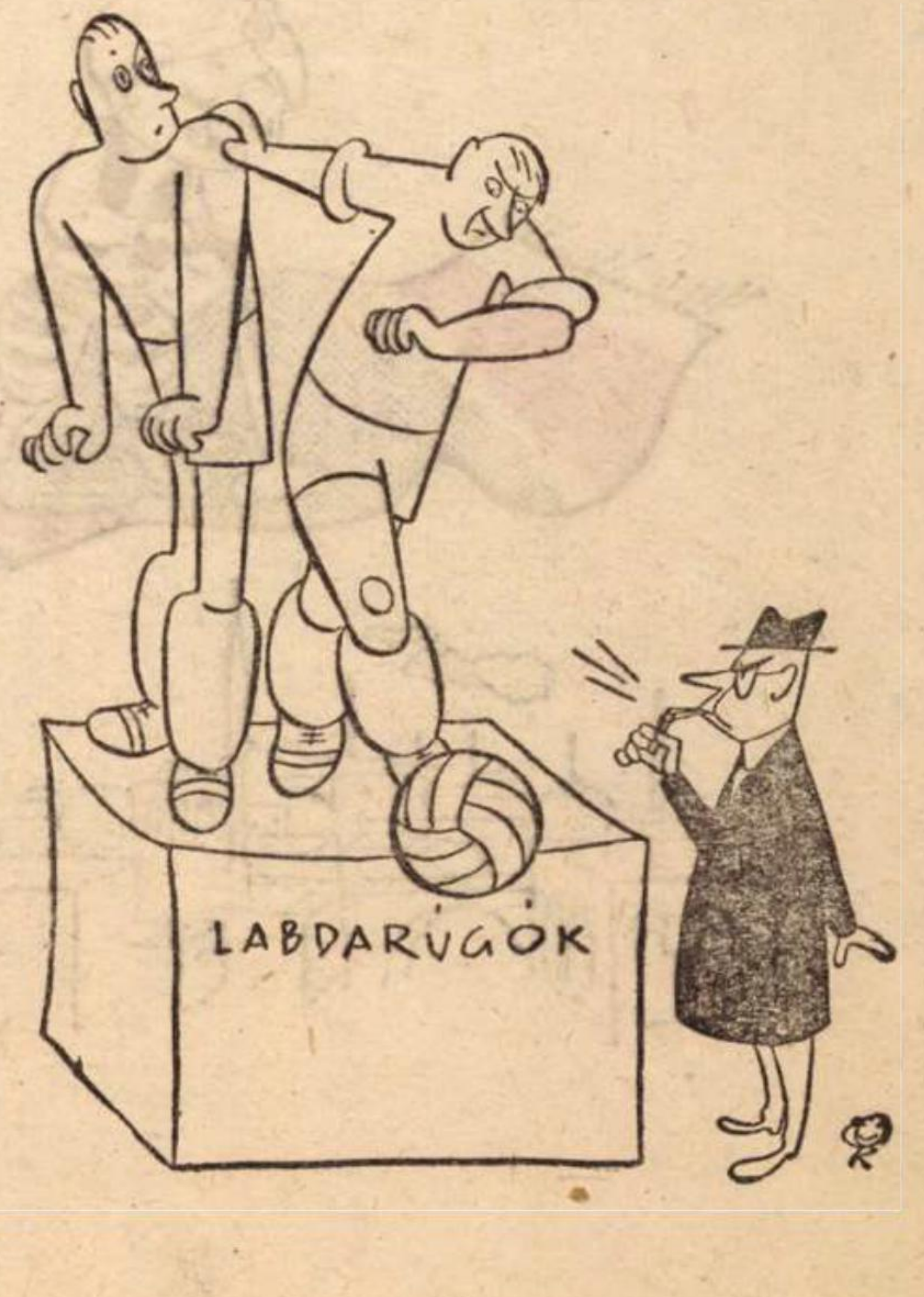

A pokol fenekén

Kiel városa hatálytalanította azt a rendeletet, amely megszüntette Hitler díszpolgárságát.

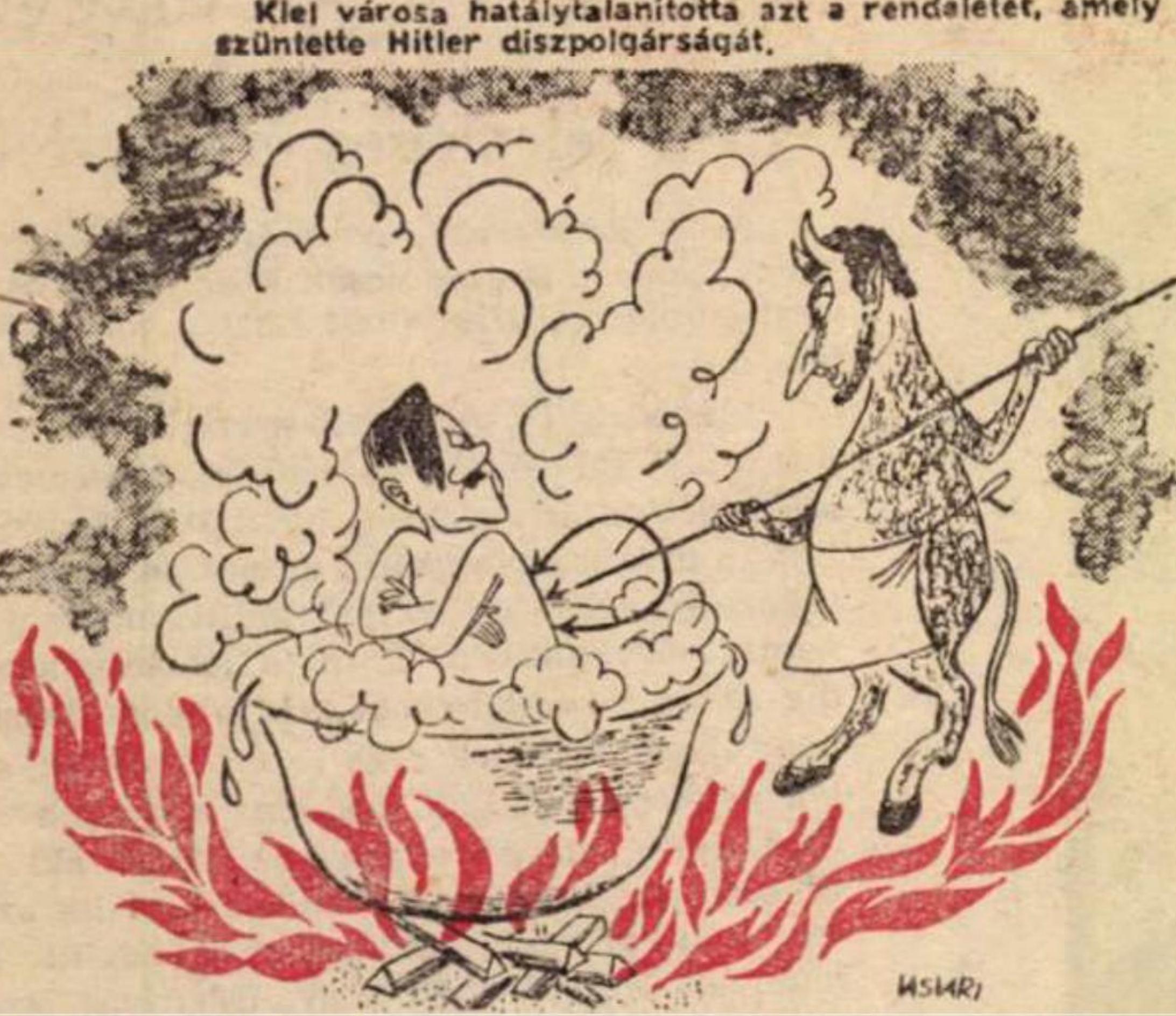

Így mer maga bánni egy aktív díszpolgárral?!

Női dolgok

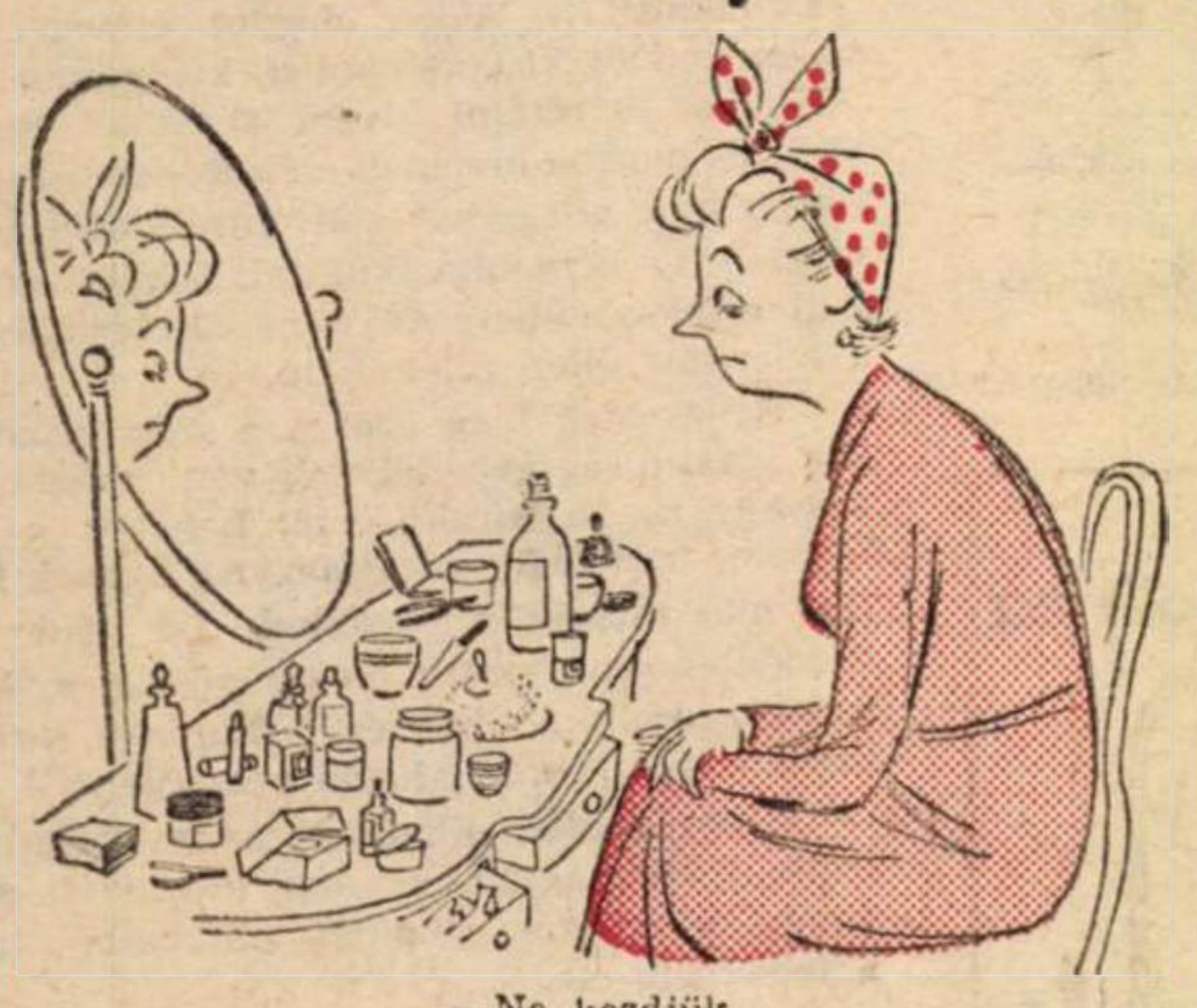

— Na, kezdjük...

FARSANG

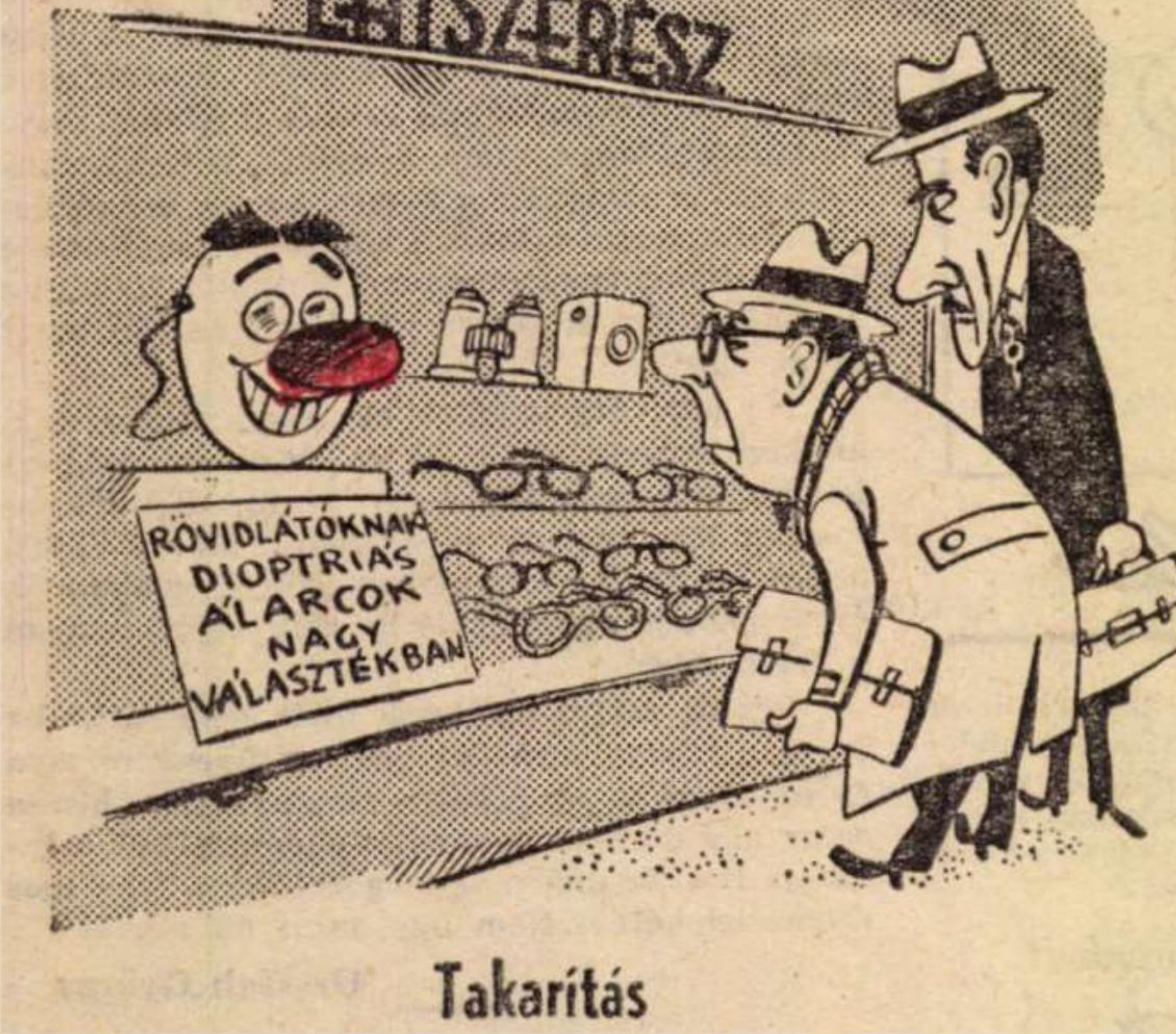
LÁTSZERÉSZ
RÖVIDLÁTÓKNAK DIOPTRIÁS ÁLARCOK NAGY VÁLASZTÉKBAN

Takarítás

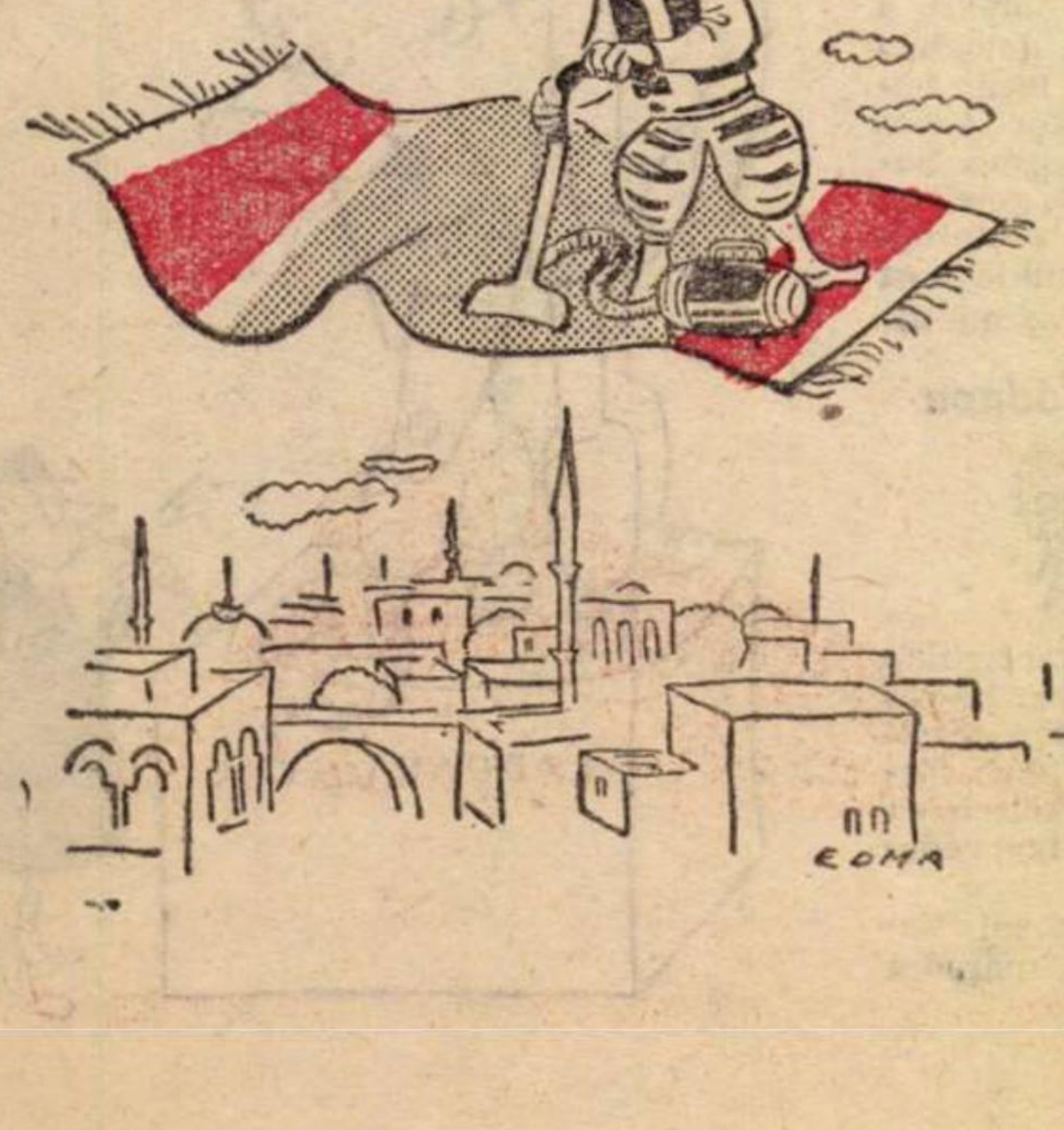

A. Omjelin:

Az előadás

Jól mondja a közmondás, hogy bolond lyukból bolond szél fúj. Mert tudnék én erre egy igen passzentos példát. Nem tudom, ismerik-e maguk Kalauov elvtársat, az uili járás instruktorát? Nohát, vele történt ez az eset. Aki azt meri állítani, hogy a járási Politikai és Tudományos Ismereteket Terjesztő Egyesületnek van nála serényebb tagja, annak süljön le a képiről a bőr. Kalauov elvtárs fáradhatatlan munkájáról a számok beszélnek a legékesszólóbban. Hát csak olvassák el és essenek hasra! Tizenegy hónap leforgása alatt harminckét különböző tárgyról hetvenkét előadást tartott. Hogyan kell célirányosan vetni a kukoricát, nevelni a gyermekeket, hogy milyen régészeti kacabajkákat találtak Közép-Kazahsztánban, és így tovább, sőt netovább. A süly essen bele, pont ezzel a káptalanfejű előadóval kellett megtörténnie ennek a fura históriának!

De csak sorjába! Kezdjük ott, hogy levél érkezett egy távoli állattenyésztő kolhozból. Csakúgy parázslott belőle a szemrehányás.

„Az uili előadók elfelejtették a mi kolhozunkba vezető utat. Hol vannak? Mivel töltik a napjaikat?"

A járási Politikai és Tudományos Ismereteket Terjesztő Egyesületben az elvtársak vakarták a fejük búbját. „Kit küldjünk oda, az isten hátamögé?" De mivel okos emberek voltak, hamarosan kisütötték, hogy Kalauovnál nincs különb előadó. Jaj, dehogy is van. Életrevaló ember. Olyan tudományos esze van neki, hogy még az akadémia is álljon hátrább. A legeslegérdekesebb pedig éppenséggel az, hogy közlekedési alkalmatossággal rendelkezik. Mi a szösz kéne még.

— Hogy megyek-e? Már hogyne mennék?! — tette rá a koronát Kalauov. — Miről beszéljek? A tejelő állatok tenyésztéséről? Abban nagy vagyok. Csak egy hordócska benzinre szurkoljatok ki valami pénzmagot. Tudjátok, azt nem adják ingyen...

Az előadó estefelé megérkezett a határmenti kolhozba. A vörös jurtában állították fel a hangos hírmondót.

Aki mer, az nyer — gondolta magában az előadó, és azonnal szarvon ragadta a bikát

— Kedves állattenyésztők! — kezdte ihletetten. — Ma időszerű kérdésről óhajtok beszélni: hogyan kell szaporítani, táplálni és fejni a nagytestű, szarvasbarmot. Nincs ellenvetés? Megállapítottam, hogy nincs. Jól van!

Ezután a vendég teleírt íveket szedett elő az útizsákjából, a szeme elé rakta és figyelmet kért. Kihangsúlyozta az ismeretek rendszeres fejlesztésének fontosságát, majd bele akart vágni a dolgok

lényegébe. De már az első soroknál kátyúba szorult.

— Egy kicsit sötét van maguknál, elvtársak. Alig lehet látni a betűket. Szervezzenek ide még egy lámpát.

Odaszervezték a másik lámpát. Úgy ment az előadás, mintha csak megolajozták volna.

— Földiek!— pattogott a szónok. — Az önök tejelő barmai az emlősállatok rendjébe, a párosujjúak csoportjába és a csupaszszarvúak családjába tartoznak. Meg kell jegyeznem, hogy ugyanebbe a családba tartozik még a butang, a gaur és általában minden nagyobb szarvas állat, beleértve a zebut is. Sajnos, elvtársak, az a kérdés, hogy mindeme háziszarvasbarom csoportok, beleértve a mi kazah, fehérfejű marhánkat is, vajon egy, avagy netán több vad törzsből vették eredetüket, a tudósok által eleddig még nem lett eldöntve. Nem elvtársak, nem lett eldöntve...

— A zannyát! — súgtak össze a hallgatók! Roppant megilletődtek. — Ennek aztán van sütnivaló a kobakjában. Marha nagy esze van neki.

Majd a szónok az emlősök rendjéhez tartozó néhány állat jellegzetes sajátosságait sorolta fel, nevezetesen: a tehenek borjakat ellenek, szeretik a zöld füvet és a szénát, azonban egy kis edzés után nem viszolyognak a szalmától sem.

— Feltalálta a spanyolviaszkot! — mondták barátságosan a hallgatók. Nurmolda, az öreg tehénpásztor még meg is toldotta:

— Itt süllyedjek el, ha ez a jövevény ember hazudik. Hetvenegyedik esztendőmet taposom, de még nem láttam, hogy a tehén malacot vagy barikát ellett vóna.

A szónok hálás tekintetet vetett a tehenek veterán őrangyalára és még nagyobb lendülettel folytatta:

— A föld mozgása, mint említettük, nemcsak vertikális, hanem horizontális is lehet.

— Netene, netene! — méltatlankodtak a hallgatók.

— A frász essen bele... A nyavalya! — köpködött a szónok. — Nem ez az oldal való ide... Ez a földrengés okairól szól... Hun van az az átkozott? Na végre, megvagy... Gyerünk tovább. A beérkezett jelentésekből nyilvánvaló, hogy jelenleg Achmed imám arra törekszik... Mi az isten keserves... Ez sem idevaló! Ez meg a „Jemen". Belekeveredett a „Tejelő állatok tenyésztésébe". Jól nézünk ki.

Az előadó lázasan kezdett kotorászni a papírok közt. Nemes homlokán hideg verejték gyöngyözött.

— Nem tanálod meg, elvtársam? — kérdezte Nurmolda részvevően. — Papír nélkül nem tudsz beszélni? Nem tanultad meg? Öreg hiba.

— Térjünk át talán a kérdésekre? — találta meg a kivezető utat a vörös jurta gondnoka. — Kinek van kérdése? Nincs kérdés?... De mégis... Valaki egy cédulát adott át. Szabad felolvasnom?... Az elvtárs azt írja: „Megtudtuk, hogy a tehenek milyen rendhez, csoporthoz és családhoz tartoznak. Helyes lenne, ha megmágyaráznák, hogy az előadó melyik csoporthoz tartozik..." „Hm! Igen... — A gondnok krákogott. — A többi olvashatatlan."

— Olvasd csak! Olvasd el végig! — hangzott mindenfelől.

A gondnok dadogva folytatta: „A mi véleményünk szerint a szélkakasok csoportjához."

Ezzel aztán vége is lett az előadásnak, mert a szónok lemondott a zárószó jogáról.

Jól is tette. A szerénység a tudomány avatott bajnokait is dicsfénnyel övezi.

(A moszkvai Krokodilból fordította: Pogonyi Antal)

Ennivaló viccek

Ahogy a rajzoló elképzeli

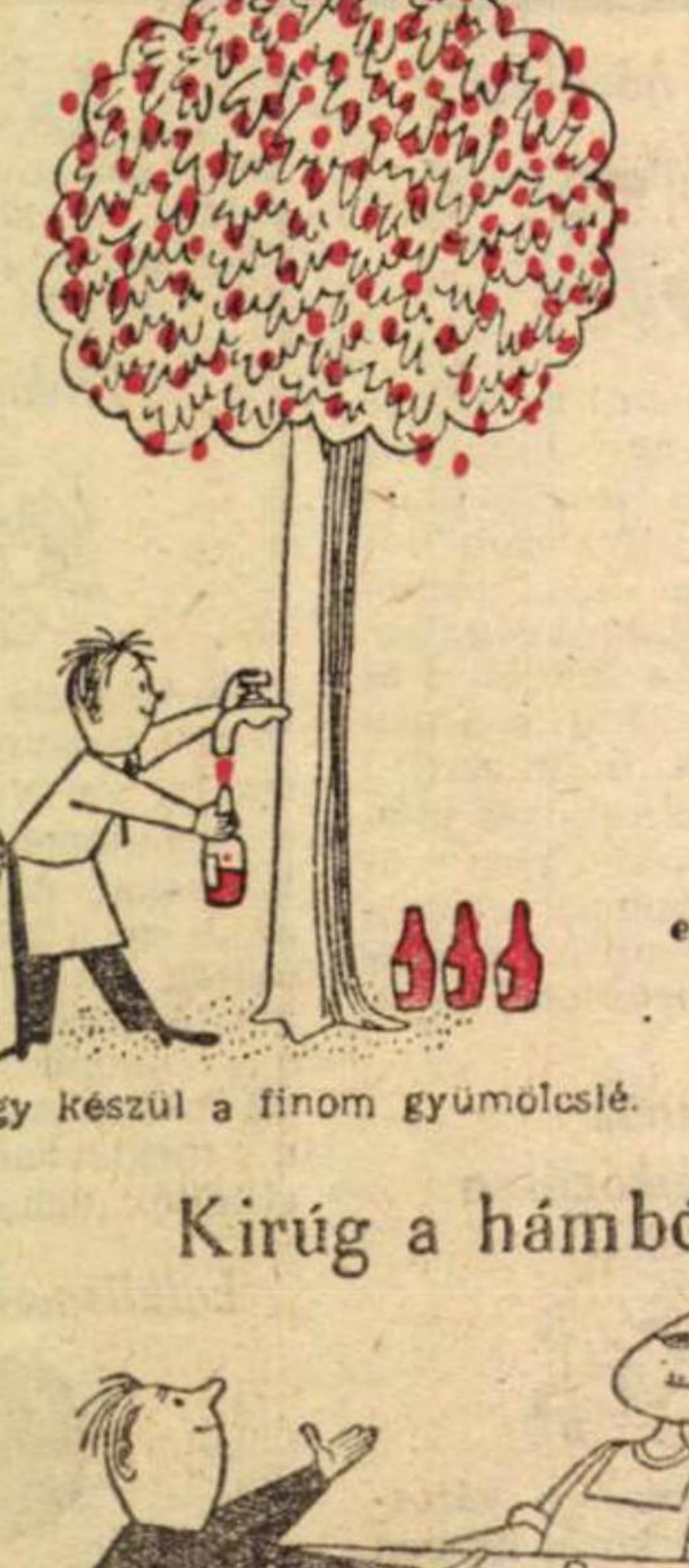

Így készül a finom gyümölcslé.

Ízes gyerekszáj

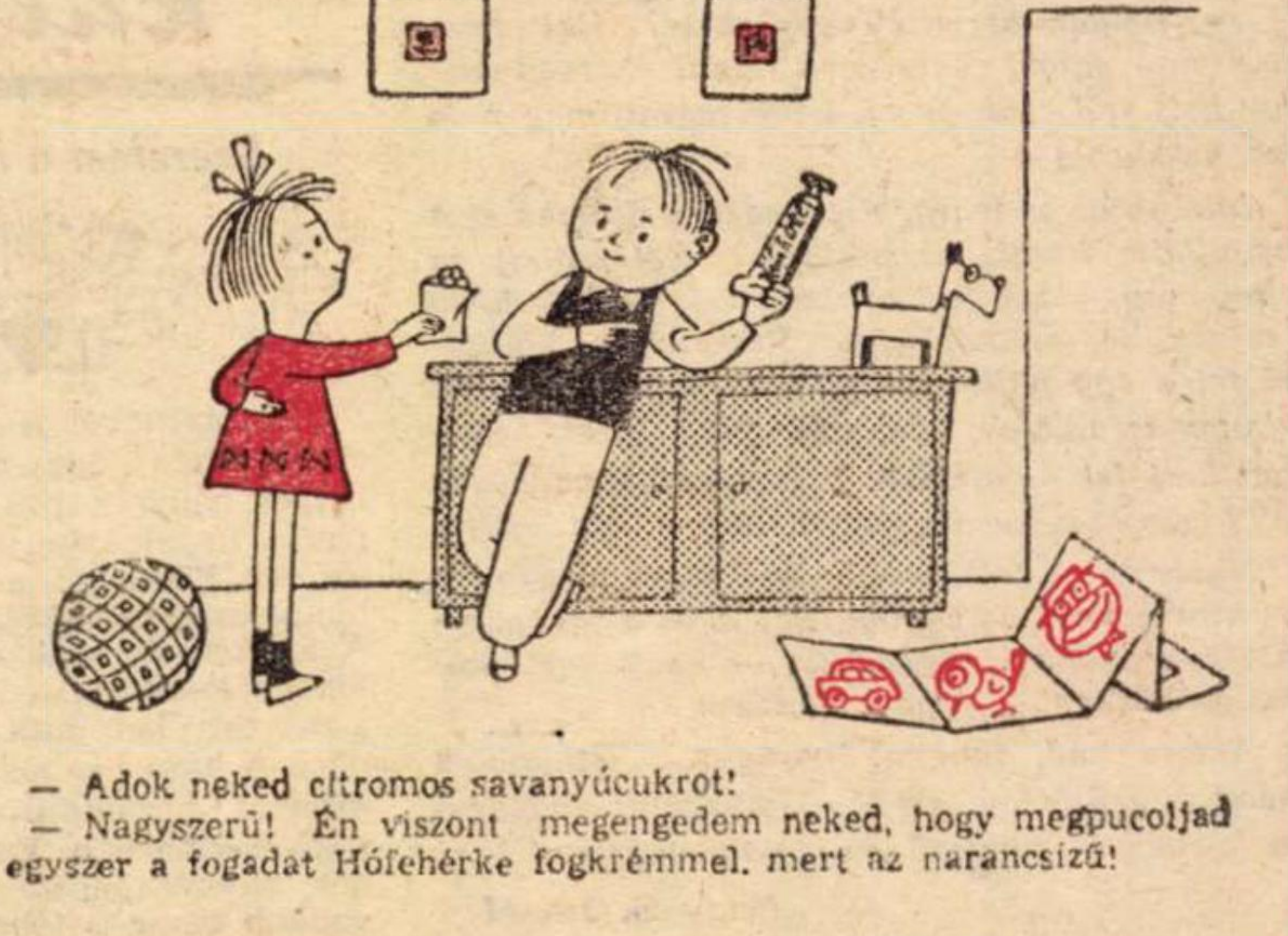

— Adok neked citromos savanyúcukrot!
— Nagyszerű! Én viszont megengedem neked, hogy megpucoljad egyszer a fogadat Hófehérke fogkrémmel, mert az narancsízű!

Kirúg a hámból

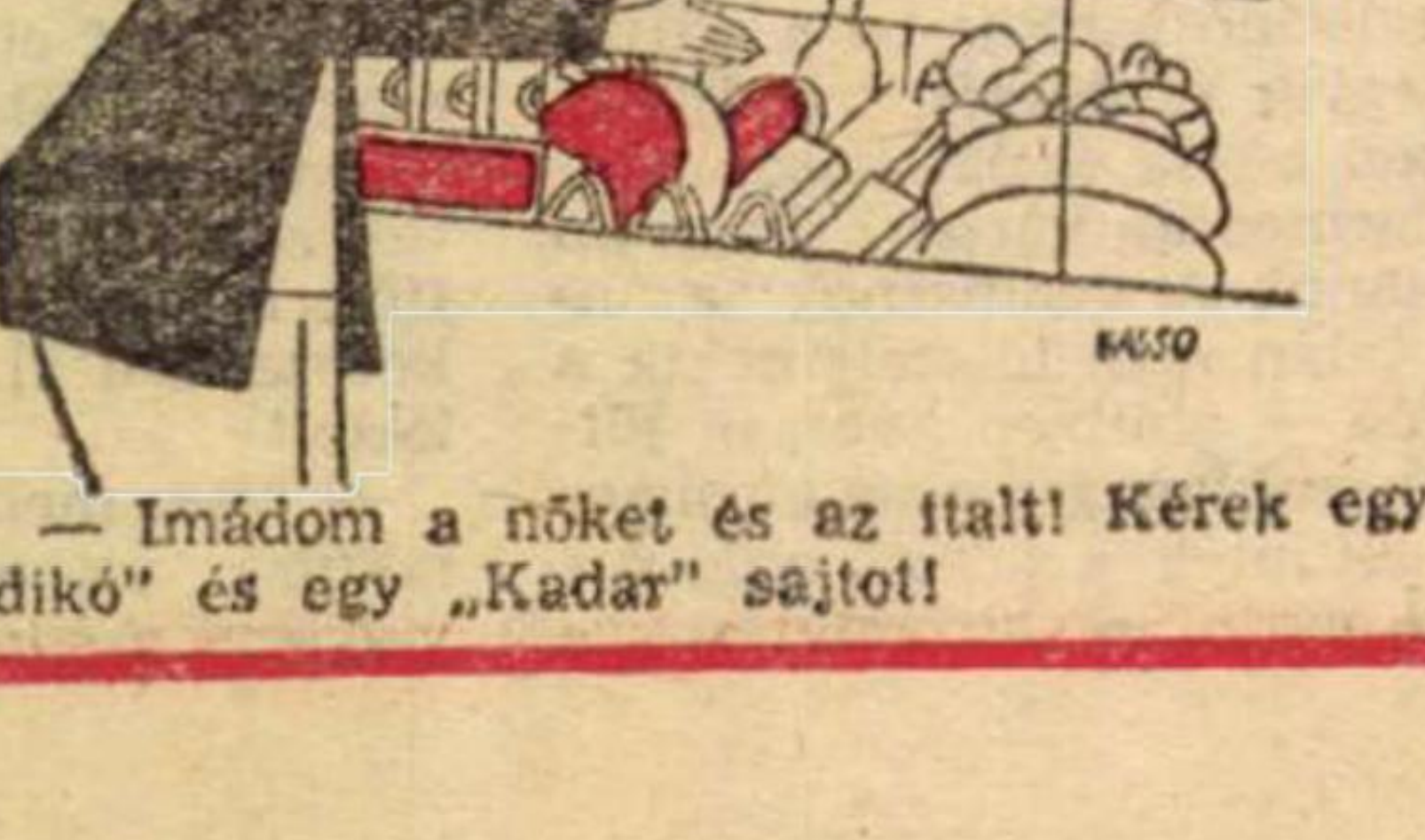

— Imádom a nőket és az italt! Kérek egy „Ildikó" és egy „Kadar" sajtot!

Szórakozott férj

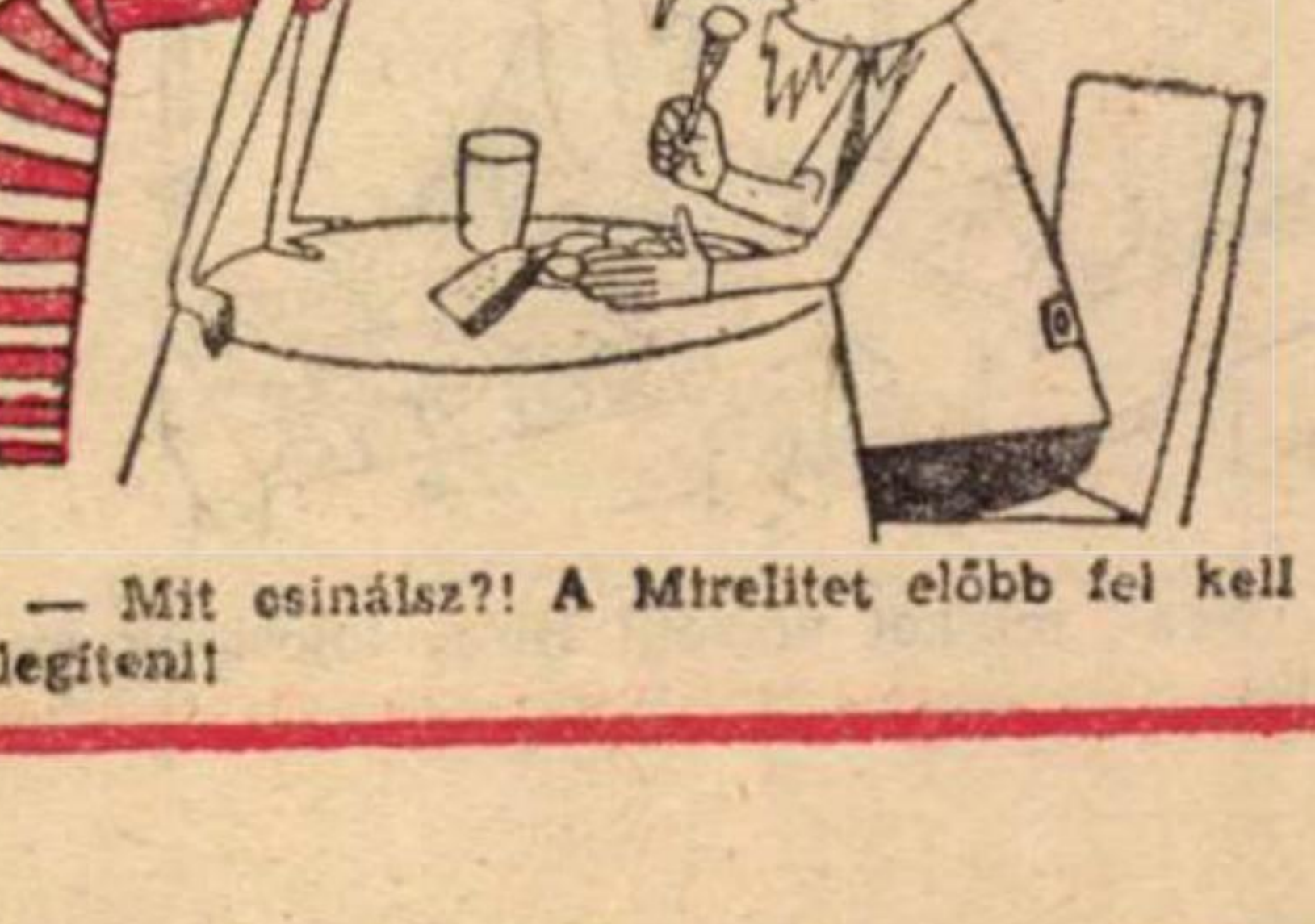

— Mit csinálsz?! A Mirelitet előbb fel kell melegíteni!

Kínos pillanatok

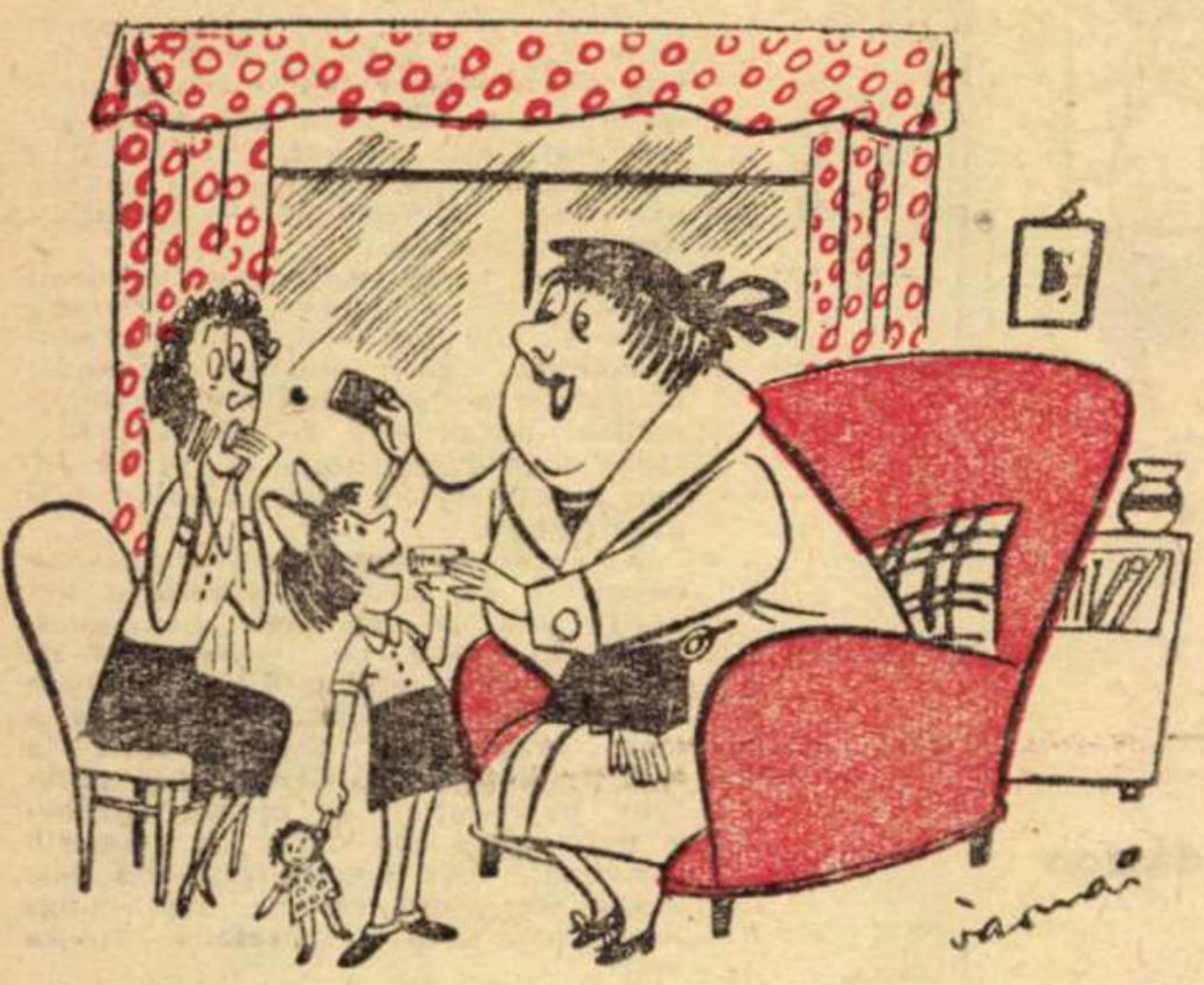

— A néni nem is olyan utálatos, mint ahogyan a mami mondta.

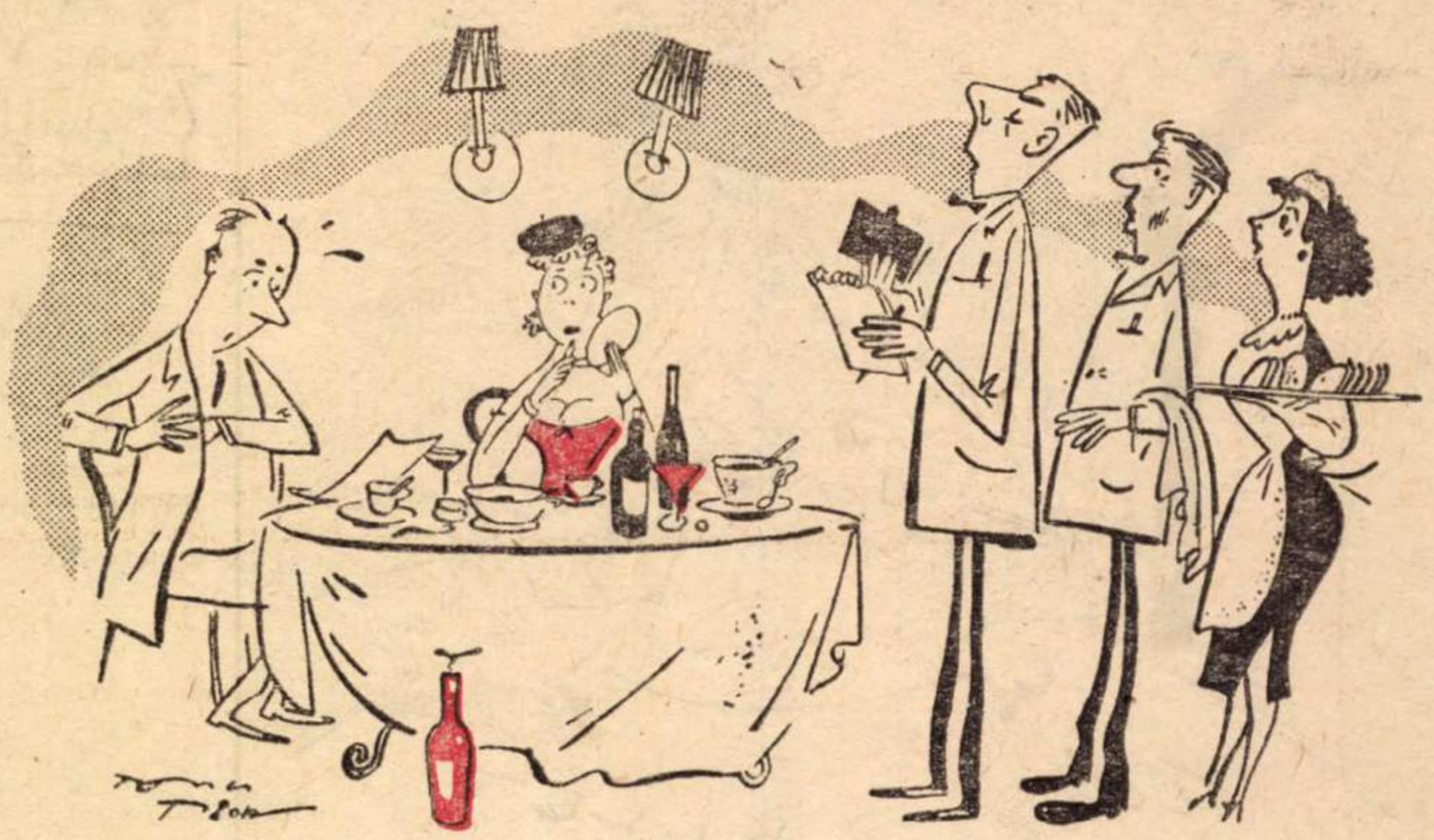

A számla

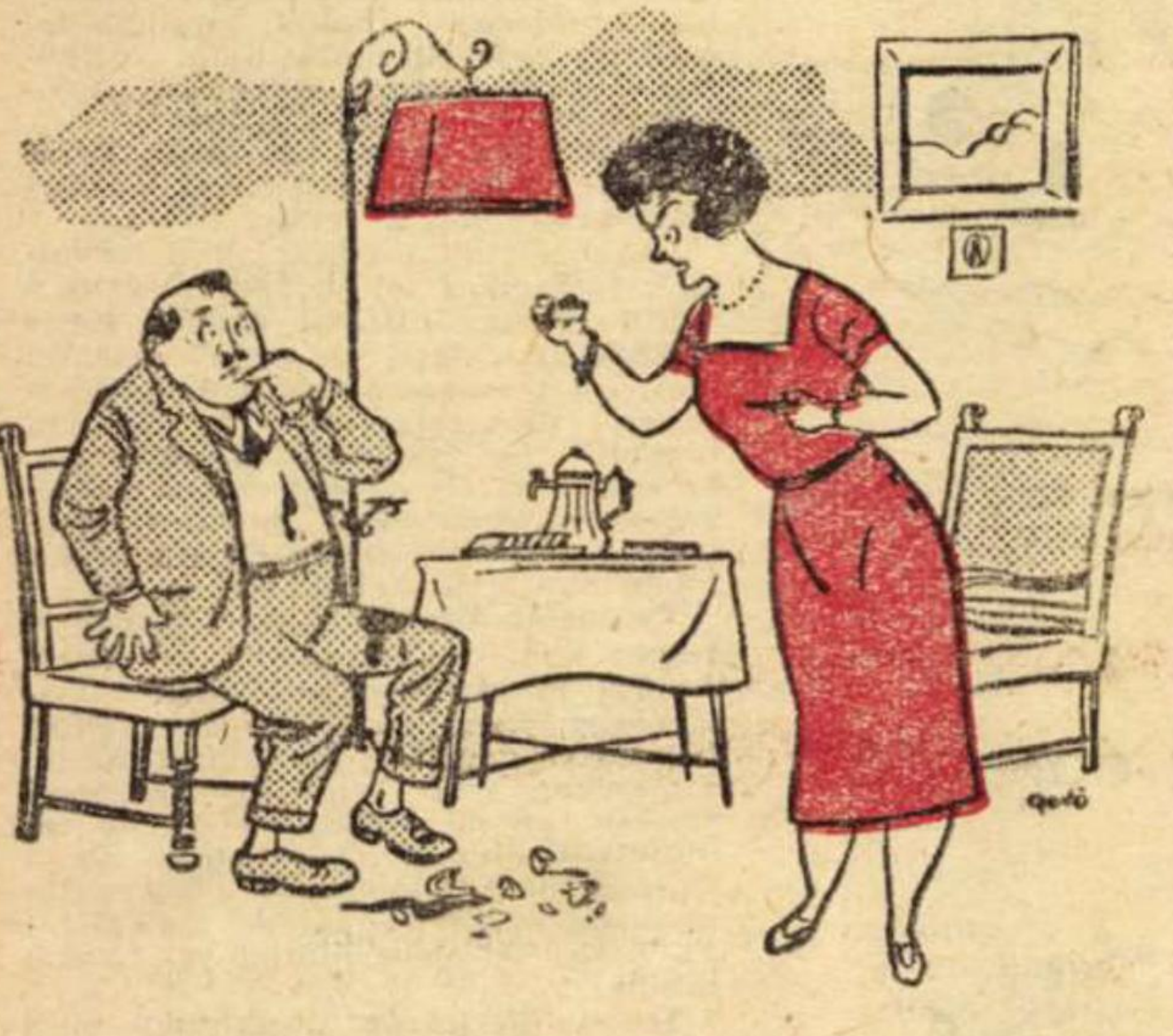

— Nem tesz semmit, Kucsera bácsi, maradt még tizenegy darab . . .

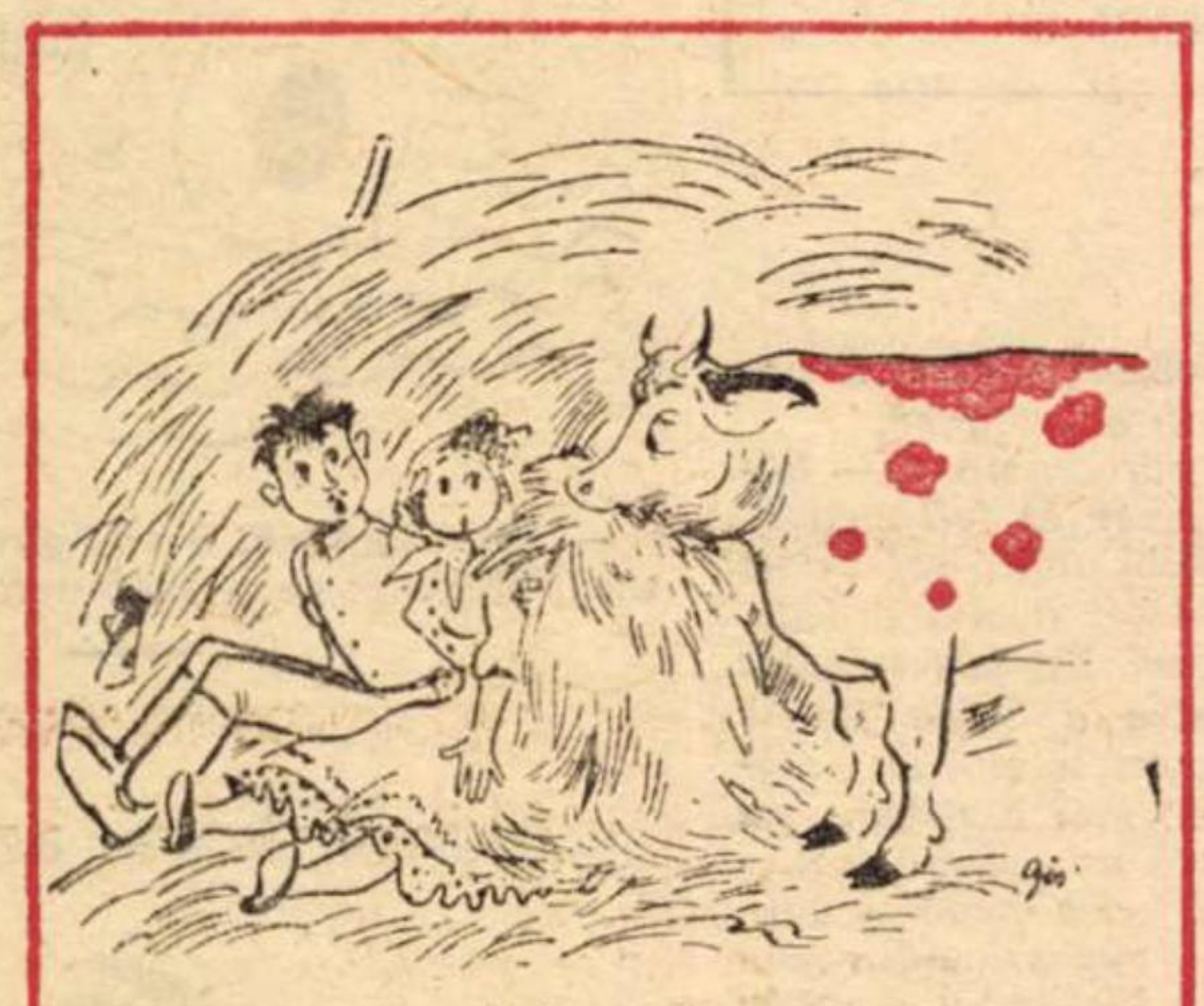

Leleplezés

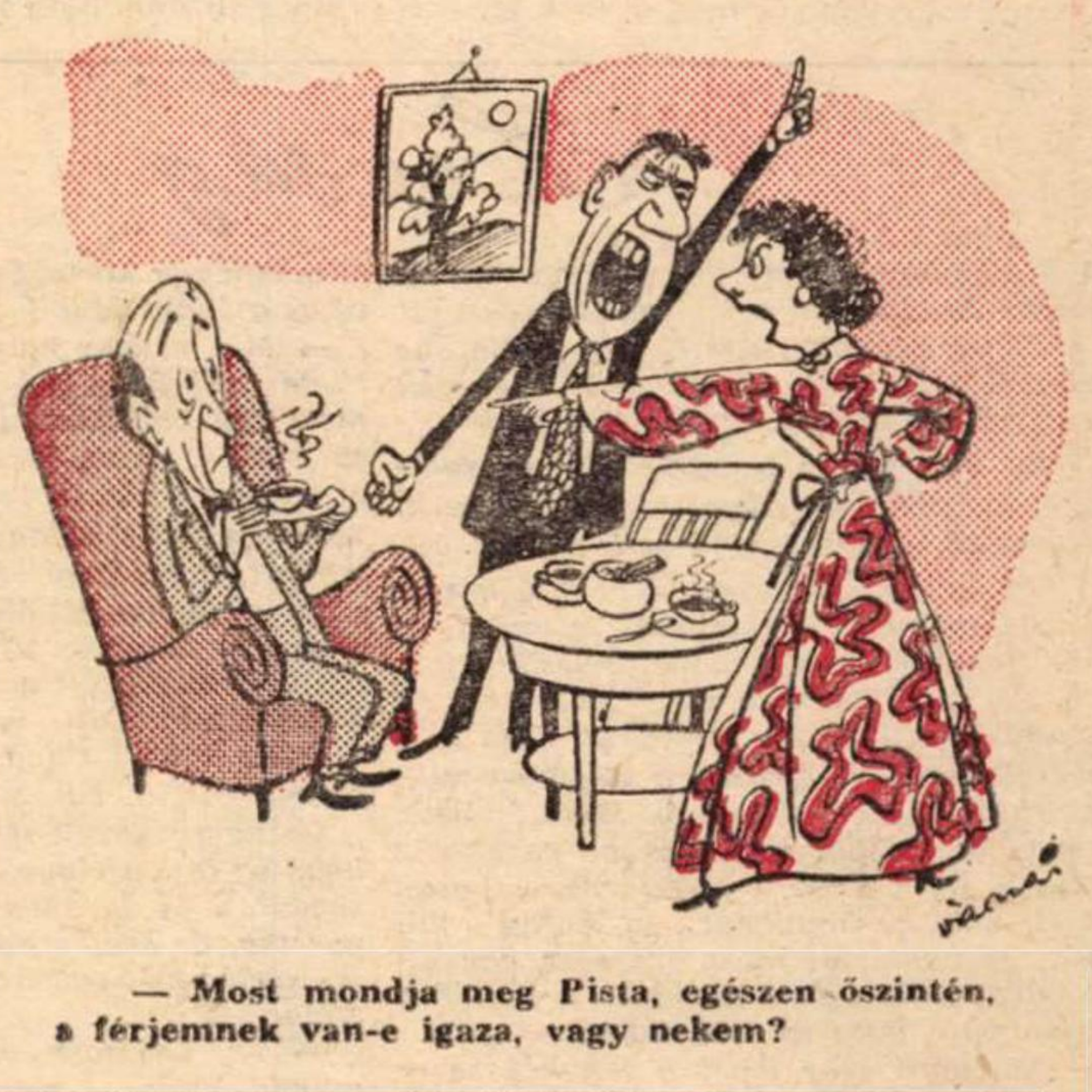

— Most mondja meg Pista, egészen őszintén, a férjemnek van-e igaza, vagy nekem?

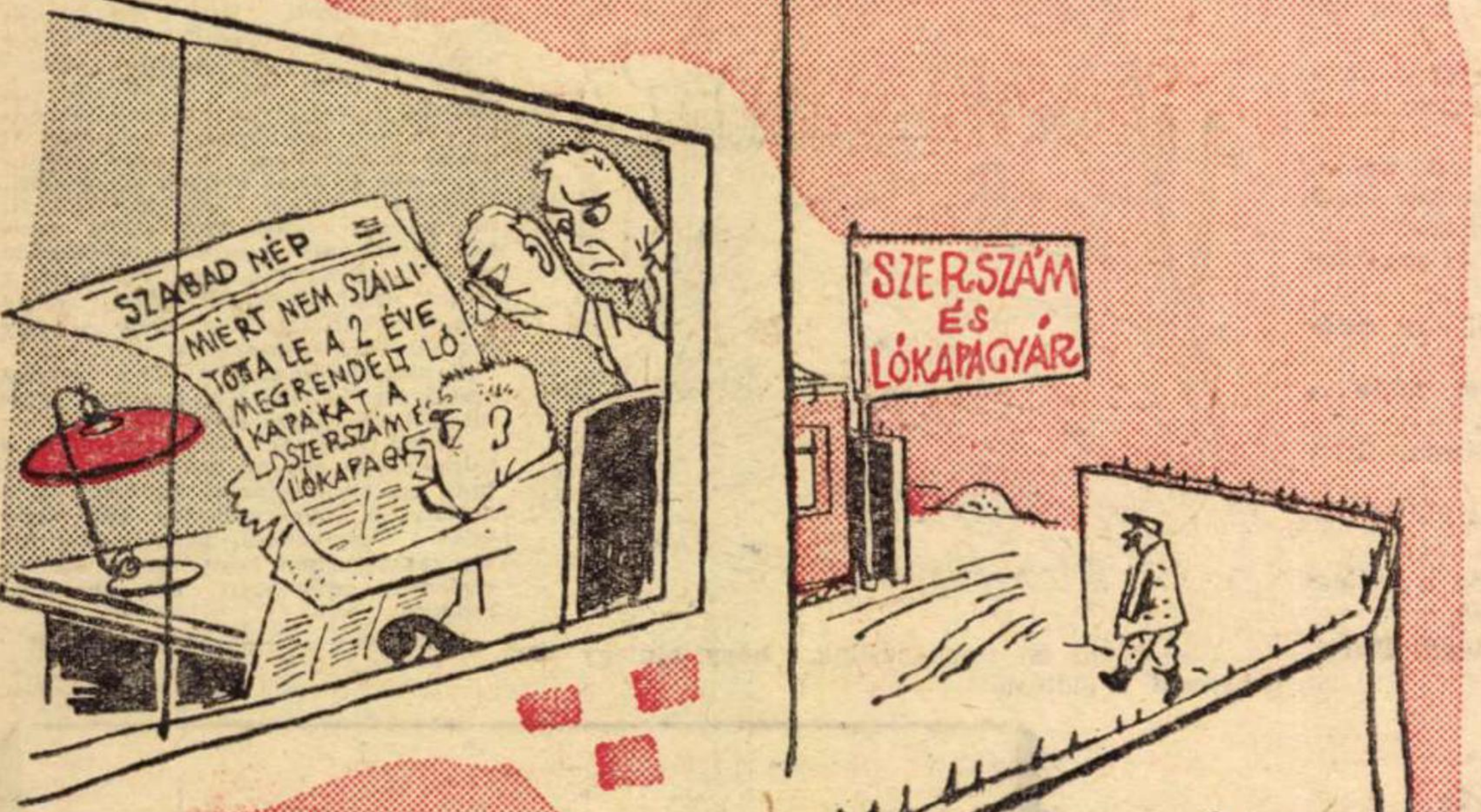
SZABAD NÉP
MIÉRT NEM SZÁLLÍTOTTA LE A 2 ÉVE MEGRENDELT LÓKAPÁKAT A SZERSZÁM ÉS LÓKAPAGY
SZERSZÁM ÉS LÓKAPAGYÁR

Ez a nap is jól kezdődik

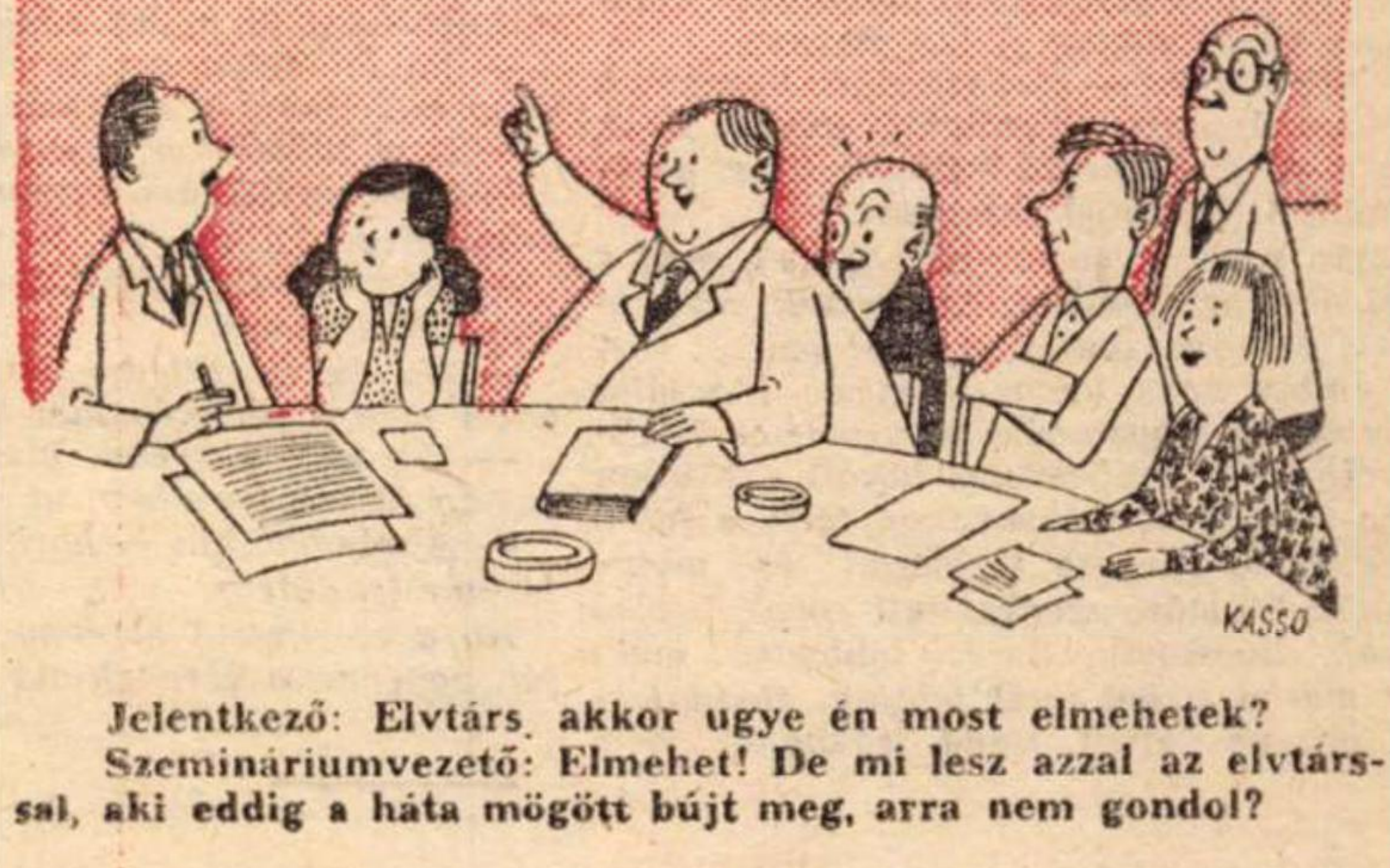

Jelentkező: Elvtárs, akkor ugye én most elmehetek?

Szemináriumvezető: Elmehet! De mi lesz azzal az elvtárssal, aki eddig a háta mögött bújt meg, arra nem gondol?

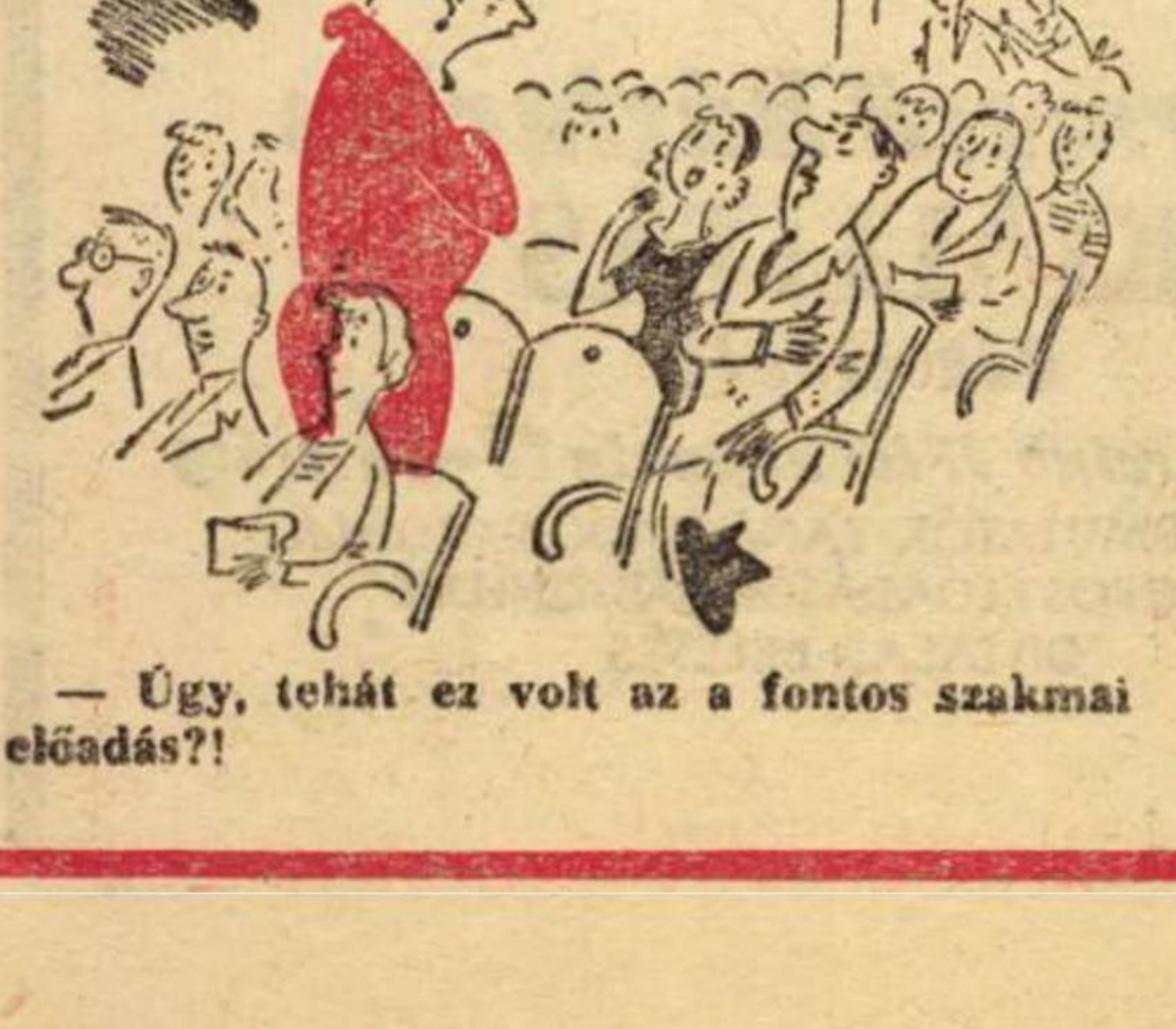

— Úgy, tehát ez volt az a fontos szakmai előadás?!

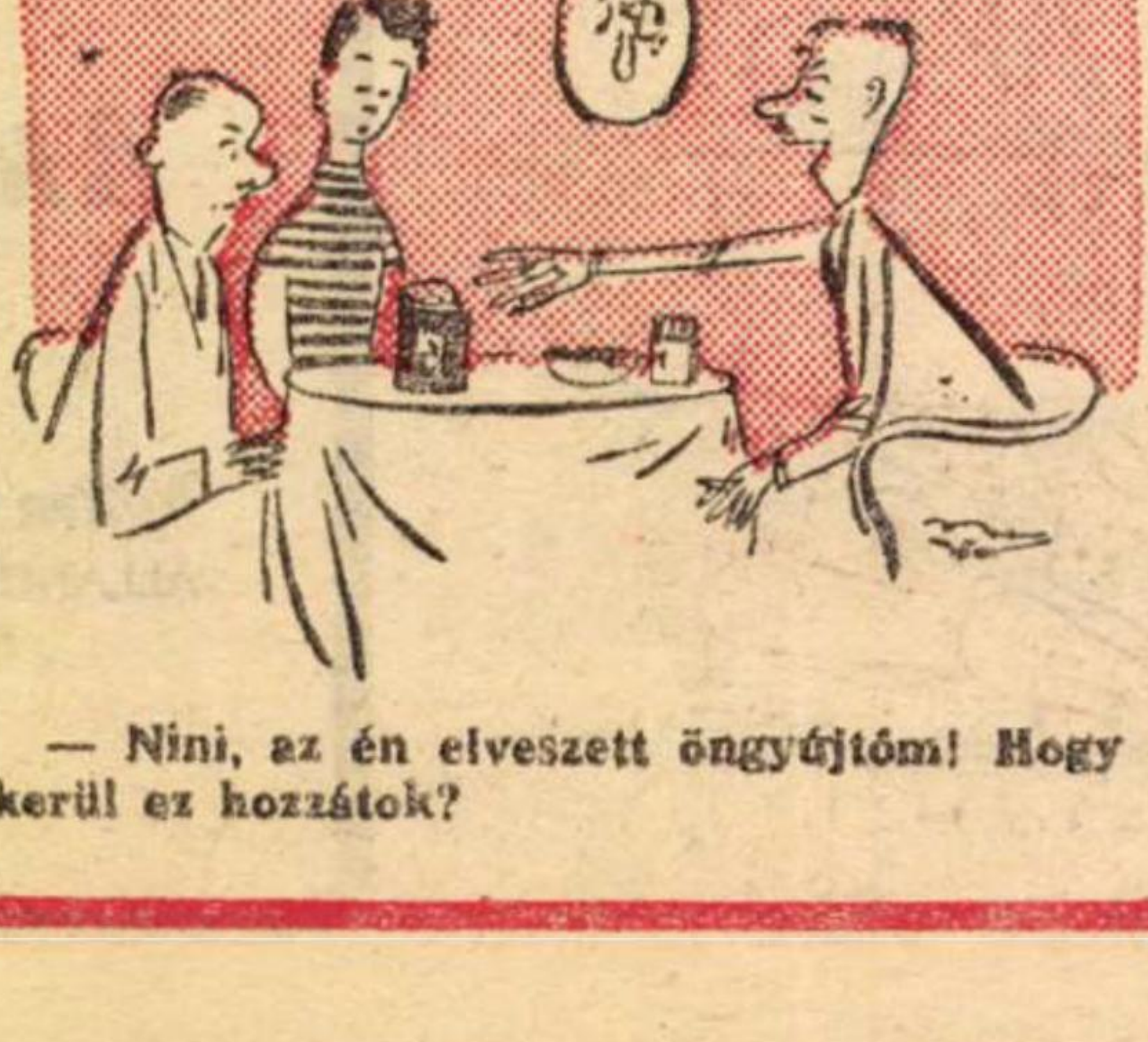

— Nini, az én elveszett öngyújtóm! Hogy kerül ez hozzátok?

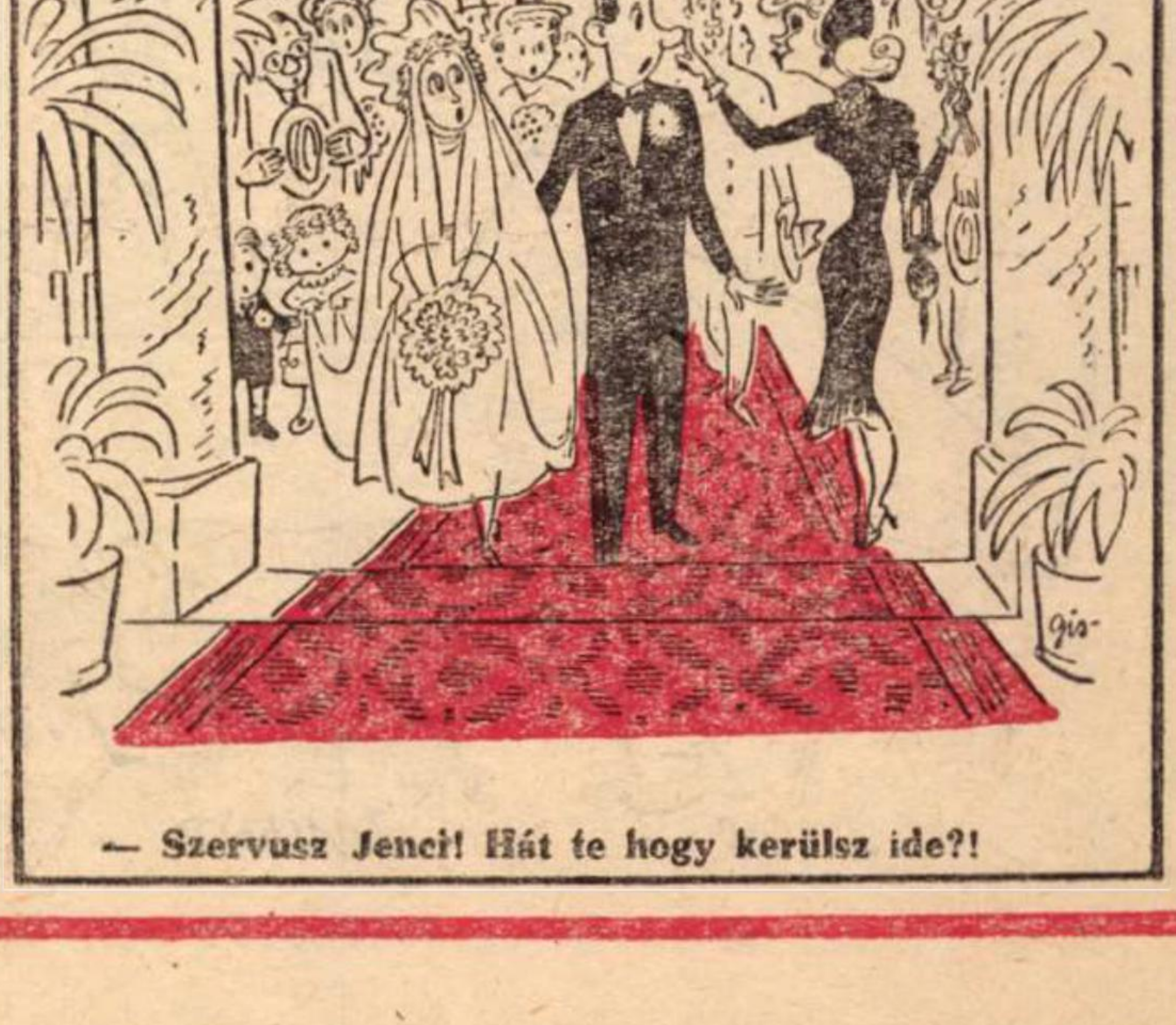

— Szervusz Jenci! Hát te hogy kerülsz ide?!

A JORDÁNIAI ESEMÉNYEK IS BIZONYITJÁK HOGY...

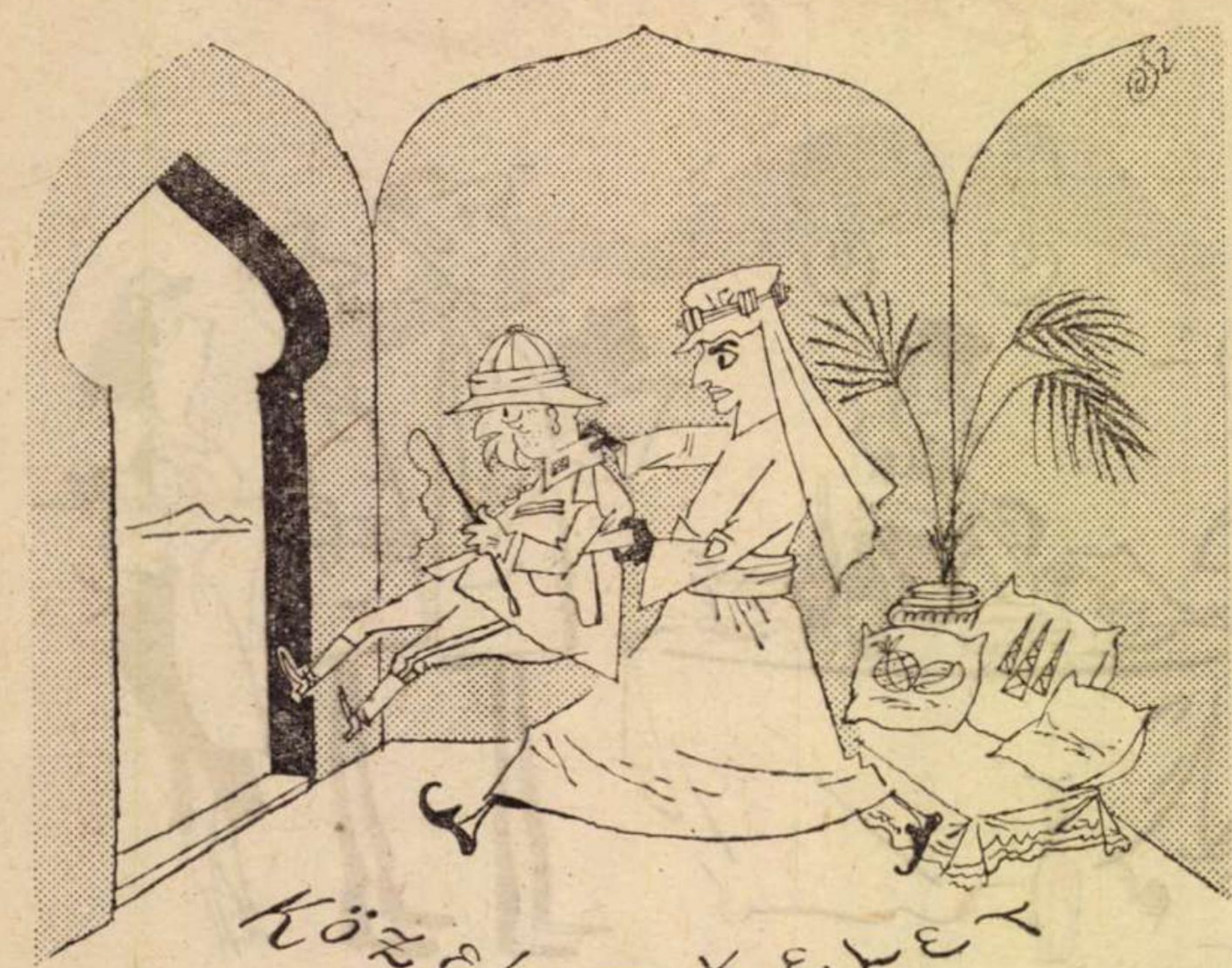

...vannak még arabok az angol imperializmus háta mögött...

Hiúság

A hiú ember leugrott a villamosról. A villamos sikoltva fékezett, csődület támadt és a tömeg fagyos hisztériával szidta az ostoba fejét annak a marhának, akinek ilyen nyálkás időben ugrálni van kedve.

— Én még jól le is büntetném — summázta szenzációkon edzett hangján a sarki lapterjesztő. — Fizessenek az örökösök.

A hiú ember csendesen feküdt a hátán. Leeresztett szemhéjai mögül bámulta a kocsi fenekét, azt a sáros kocsifeneket. Igen, így kell feküdnie egy áldozatnak, ez a gondolat botladozott a fejében. Ezek a jó emberek majd elszélednek a szélrózsa minden irányába és hírül viszik szeretteiknek, hogy hűha kisapám, láttam egy pacákot a villamos alatt, a kocsi rajta volt a hasán nekije, meg se nyikkant, no, ehhez mit szólsz. A balkarját most óvatosan egy kicsit odébb csúsztatta, ahogyan a haldokló Bessenyeitől látta az Othellóban:

— No, most már jöhet a fényképész — gondolta és elájult.

Fényképész helyett azonban a mentők érkeztek és egy kiskanál, egy vesszőseprő, meg egy szérűsgereblye segítségével valahogyan összekotorták a hiú embert.

— Szirénázik! — tért magához büszkén a kocsiban és nagy elégtétellel gondolt arra, hogy a szirénás mentő legendás hőssé avatja majd őt kislánya szemében.

Aztán orvosok jöttek az enyvvel, meg a tűvel, meg a cérnával, és varrtak és szegeltek és ragasztottak és kalapáltak. A hiú ember ágya lószőrmatracát rágcsálta kínjában és kígyómódra tekergett az éjjeliszekrény réz arabeszkjei között. Közben pedig villanó paradoxonokon törte a fejét. Sorra vette várható látogatóit és mindegyikük számára szerkesztett egyet. Utolsó szónak. Búcsúnak. Baráti jobbnak, mely már már a sírból nyúl feléjük. Hadd lássák, mit vesztettek. Hadd zokogjon bele mindegyik a körtekompótba, melyet sematikus ajándékként hozott a betegnek.

— Mit nekem már körtekompót — hörögte gőggel a hiú ember és felkacagott, mert egy különösen találó utolsó szó jutott az eszébe. Igen, igen ettől döglik a légy, ettől fagy a vér, ez lesz az. Ezt ismételgetik majd feketén bólongatva a dupla fekete mellett, hogy barátom, ott nyamvadt szegény az ágyon, féllábbal már a sírban, az orra már hegyes volt, de az a nagy szelleme még működött nekije, s e megrázó gondolattal búcsúzott ez árnyékvilágtól, mely nélküle immár rideg és kietlen, ó, ó, nagy ember volt ő, baromi nagy ember volt...

De nem sikerült meghalnia, nem és nem, hogy az ördög vigye el. Néhány hét múlva, sápadtan és soványan, mint egy ravatali gyertya, de mégis csak ott állt a villamos perronján és barátjával, a szerkesztővel beszélgetett.

— Te, Lajosom — suttogta — aztán mondd csak... megemlékeztél volna rólam?

— Kispajtás — tárta szét kezét a szerkesztő — olyan nekrológot terveztem, hogy megnyalod a tíz ujjad odalenn.

— És... talán azt is megírtad volna, hogy a... hogy a stílusom erőteljes volt?

— Nem sajnáltam volna a jelzőket!

— Hogy fantáziám csapongó és gondolataim mélyek?

— Még erősebb kifejezésektől sem riadtam volna vissza.

— No és, de hitedre Lajosom, talán... talán még a fényképemet is...

— Három hasábon, kispajtásom, ilyen vastag fekete keretben, ni.

— A mindenségit — horkant a hiú ember és már lendült is.

Ha a szerkesztő el nem kapja a gallérját, egyenest a kerekek alá ugrik.

Peterdi Pál

Az igazgató felesége bevásárol

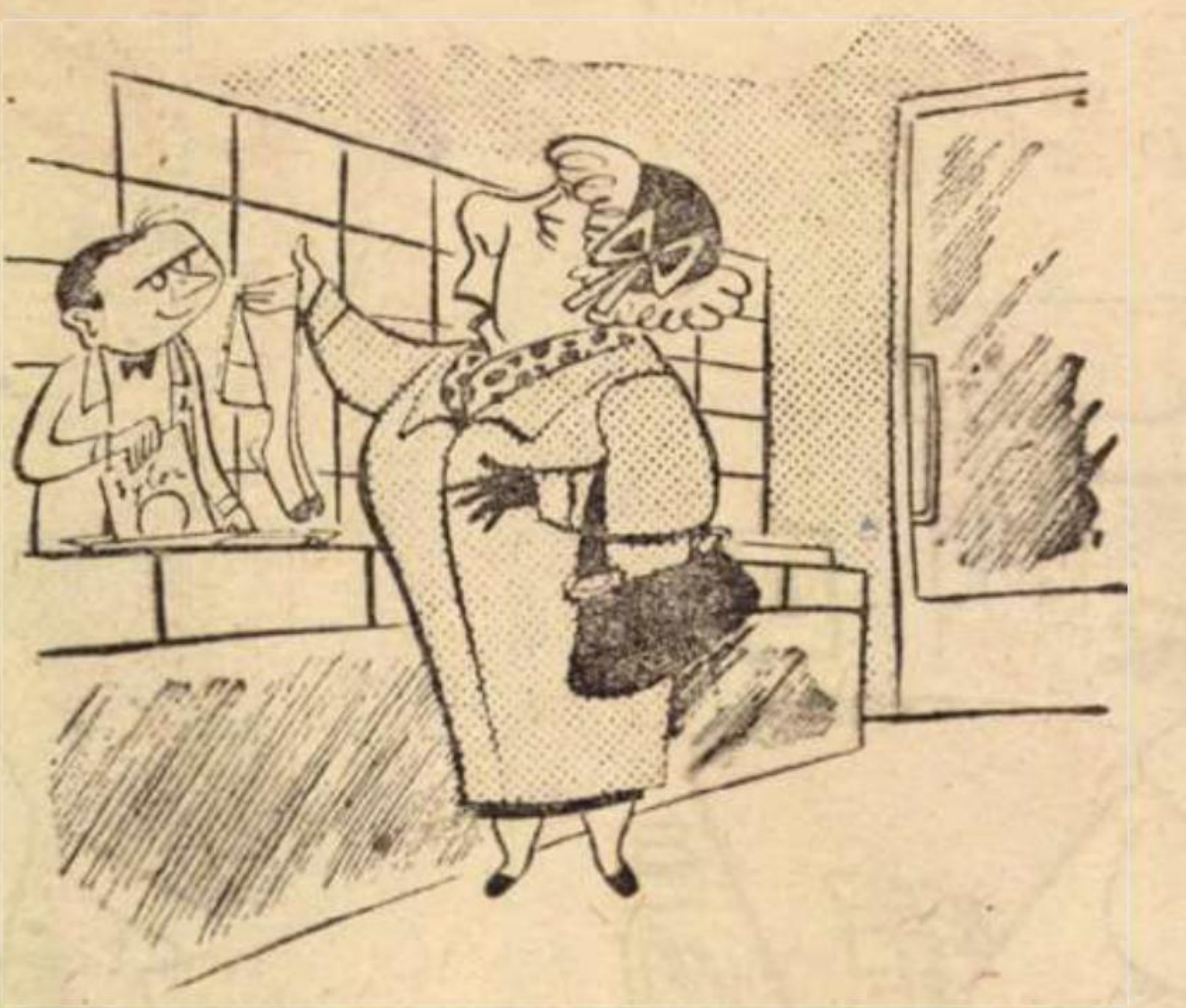

— Legyen szíves, kis csomagot csináljon, kocsi nélkül vagyok...

Alsóvadászon

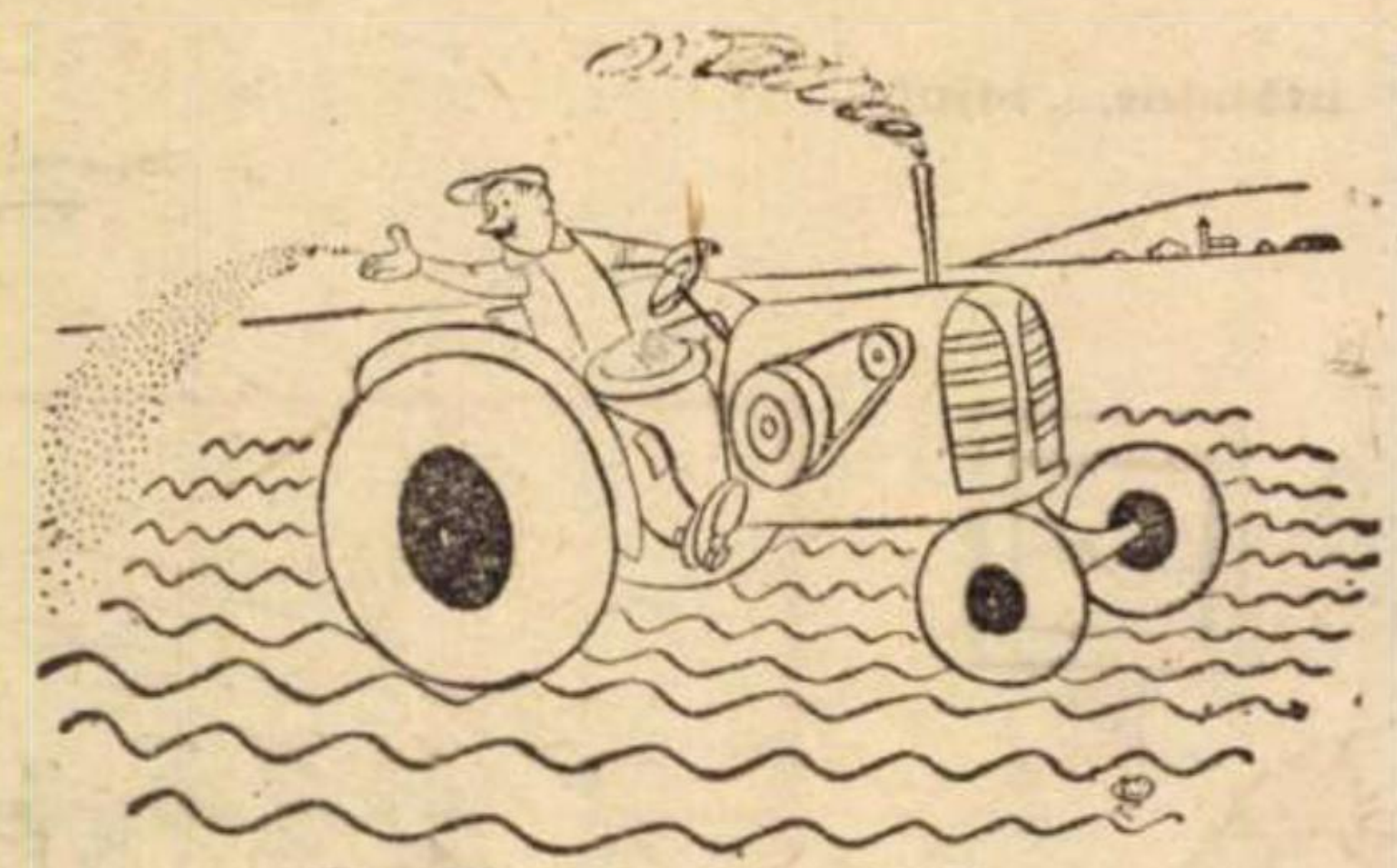

— Mit csináljak, a vetőgépeket nem javították meg, szerencsére a karom működik...

Akinek korai az ébresztő

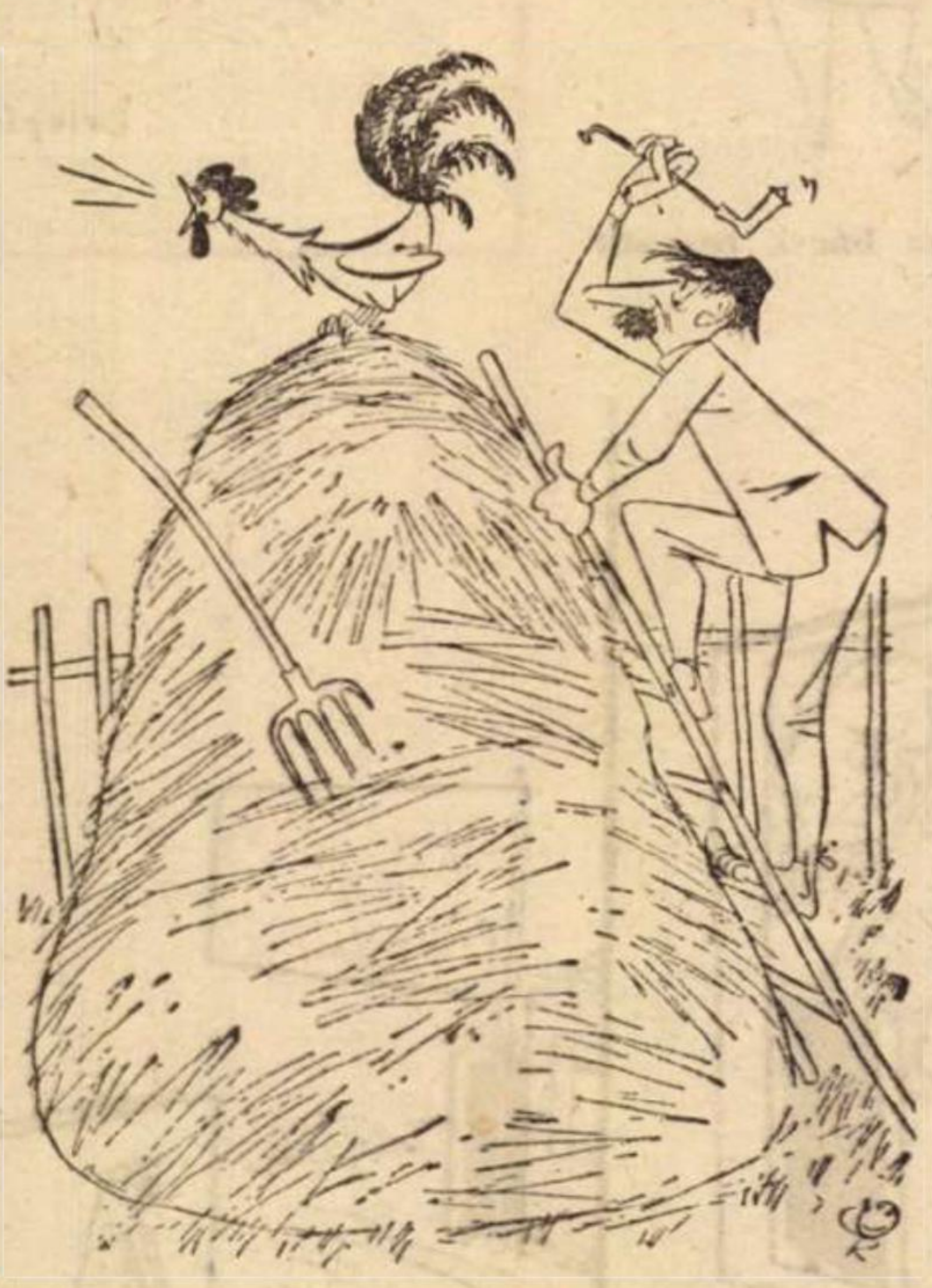

— Majd én megigazítlak, hogy elmegy a kedved a sietéstől!

A FÉNY-UTCAI rejtély

Akkoriban sűrűn megfordultam a Klement Gottwald Villamossági Gyárban. Valamit rendszeresen vinnem kellett valakinek, csak szívességből, mert hogy éppen arra jártam haza, a Mártírok útjára. Apró kis munkadarabok voltak, 25—30 darabot vittem egyszerre, elfért akár egy kis aktatáskában. Céljukat, hasznukat, rendeltetésüket nem ismertem, a barátom, aki műhelyében készítette azokat, csupán arra kért, hogy adjam át — a nevére már nem emlékszem — mondjuk Kepe elvtársnak.

A Fény utcai bejáratnál illendően jelentkeztem a portán, kaptam egy belépőt, egy kis plakettet a gomblyukamba, ami szabad mozgást biztosított a gyár területén s végül mellém adtak egy 8—10 éves kislányt kísérőnek, hogy el ne tévedjek a műhelyek, üzemrészek útvesztőjében.

A kislányt magamban Julikának neveztem el. Kedves, gömbölyű kis pofija volt, akkora kék szemekkel, mint aki egyszerre nagyon sokat, mindent akar látni a világból. Nyár volt, biztosan iskolai szünidő s a kicsi vakációra szerződhetett a gyárba kísérőnek. Kedves kis pötytyök barnállottak az orrán, nyilván a nap csalta elő őket, a hangja csipogott, ha éppen hajlandó volt szóba elegyedni velem, de inkább hallgatott. Szóval tisztára Julika volt!

Első ízben, amikor Julika átkalauzolt a gyár területén, aránylag rövid ideig, talán öt percig tarthatott az utunk Kepe elvtárs személyéhez. Mindössze néhány műhelyen haladtunk keresztül, óriás satuk, fantasztikus géprengetegek, hatalmas esztergapadok között, Julika háromméteres ajtókat nyitott fel előttem, beterelt nyílásukon, otthonosan átlépkedett a műhelyen s kiirányított a szemközti ajtón.

Türelmesen megvárta, amíg Kepe elvtárs átvette a kupakokat, aztán visszakísért a portához.

Legközelebbi találkozásunk hasonlóan játszódott le: belépő, piecsni s végül Julika. Utunk ezúttal Kepe elvtárshoz kissé hosszadalmasabb volt: új, számomra eddig még ismeretlen üzemsarkokon, folyosókon, hivatali helyiségeken vándoroltunk keresztül és én engedelmesen botorkáltam a kupakokkal Julika nyomában, gondolván, hogy Kepe elvtárs időközben más helyiségbe került.

De, nem! Utunk vége ugyanaz a terem volt, mint azelőtt, viszont Julikát igazán nem vonhattam felelősségre, hogy ezúttal miért tartott legalább tíz percig az útunk? Julika szemeiben volt egy kis szorongó árnyék, ahogy viszonozta kérdő tekintetem. Ennyi volt az egész. De a rejtély már felbukkant, feszegette kíváncsiságom s naponta sürgettem az újabb kupakszállítmányt barátomnál.

Harmadik közös utunk több mint negyedórás volt s lépcsők, titokzatos kanyarok, bonyolult útvesztők tarkították. Julika ezúttal is magabiztosan kalauzolt s amikor Kepe elvtárs előtt állottunk, a régi teremben, Julika gyönyörű szemecskéit lesütötte.

A Fény utcai rejtély egész nyáron át kínozott. Őszre, az iskolaidény kezdetéig sikerült kerek óráig kinyújtanunk bolyongásaink időtartamát az óriás üzem területén, műhelyeiben, néha már visszakeveredtünk a már korábban bejárt részlegekbe s fáradtan, pihegve horgonyoztunk le Kepe elvtárs színe előtt.

Akkor láttam utoljára Julikát. Szemeiben, ahogy konstatálta szótlan türelmemet, minden vándorlás után diadalmasabb öröm csillogott s mikor most elköszönt azzal, hogy másnap már iskolába megy — egy kis lemondó szomorúság is!

Legközelebb már nyurga kamasz szegődött mellém s pillanatok alatt ott állitunk Kepe elvtárs előtt.

Julika kilépett az életemből a kupakokkal együtt, amiket nem voltam hajlandó cipelni többet. S a rejtélyt is megoldottam, ami egy édes, nagyszemű, szeplősorrú kis tízéves lelkében bonyolódott ezen a nyáron, egyenesen az én számomra.

Julika **h e n c e g e t t** a gyárral!

T. Gy.

A SEATO összejövetelén

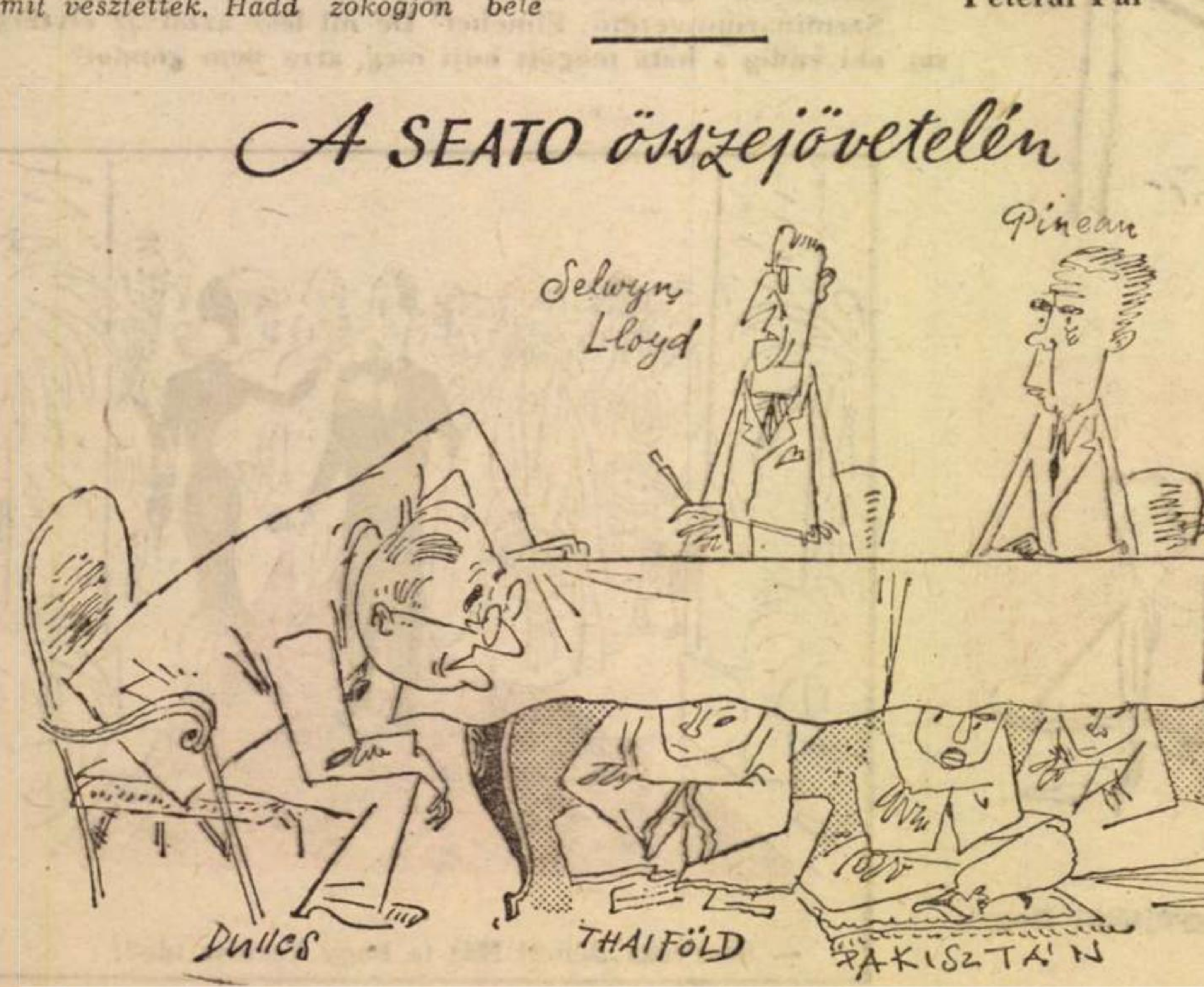

Dulles: Ázsia az ázsiaiaké! Nem igaz, Thaiföld?!

A korszerű háztartás
KIÁLLITÁS
Rákóczi-út 5.
Nyilva március 17-től naponta 10—20 óráig
ÁLLANDÓ BEMUTATÓK · TANÁCSADÓ SZOLGÁLAT
MŰSOROS ELŐADÁSOK · BÁBSZINHÁZ
DIJTALAN BELÉPÉS

Kulturfront

A KIS MARGÓ

Nem szeretem a kis MARGÓT, mert elkeseríti napjaimat. A kis MARGÓ semmiképpen sem azonos Villon hajdani szeretőjével, a kövér MARGÓVAL. A kis MARGÓ ellenkezőleg: göthös, sovány, csenevész. Hogy rusztikusan fejezzem ki magam: nincs rajta mit fogni.

A kis MARGÓ kulturális életünk területén tevékenykedik, még hozzá huzamos idő óta. Nem tudom, ki protezsálja, de tény, hogy ott nyüzsög könyvkiadásunk minden vonalán, általános népszerűtlenségnek örvendve. Irók és olvasók egyaránt gyűlölik őt, ő azonban nem zavartatja magát, félek, hogy ez a kis írás sem fog sokat rongálni megingathatatlan pozícióján. A kis MARGÓT ugyanis a spórolás szülte, s ez olyan anya, aki gyermeke jövőjét hosszú időre biztosítani tudja.

Nem tudok egy könyvet kinyitni anélkül, hogy a kis MARGÓ nyomban meg ne zavarna műélvezetemben. A kis MARGÓ miatt karjaim maradék izmait végsőkig meg kell erőltetnem, hogy a könyvet az olvashatóságig kinyithassam. Időnként rá kell térdelnem a kinyitott könyv két szélére, mert a kis MARGÓ úgyszólván elnyeli a nyomtatott sorok utolsó betűit. A kis MARGÓ ugyanis nem más, mint egy szellemes újítás, a papírtakarékosság teteje, mert azáltal, hogy a könyveket kis MARGÓVAL nyomják, jelentékeny mennyiségű papírt takarítanak meg. Hogy az ember keze, szeme, agya szenved olvasás közben az erőlködéstől, ez már csak következmény: valamiért valamit — mondja a közmondás és teljes mértékben igaza van.

Inkább csak azt sajnálom, hogy a szellemes újítók megálltak a félúton. A kis MARGÓ ugyanis a papírtakarékosság végtelen távlatait mutatja, ha teszem azt, a könyvek legközelebb minden MARGÓ nélkül jelennek meg, az így megtakarított papírmennyiségen újabb MARGÓ nélküli könyveket adhatnánk ki. Innen pedig már csak egy lépés a tökély, az abszolut takarékosság: ha egyáltalán semmiféle könyveket nem adunk ki. Ez esetben már nemcsak igen sok papírt, de rengeteg nyomdafestéket, megszámlálhatatlan mennyiségű írót, lektort és egyebet is megspórolhatunk. Csak bátran kell előre menni a megkezdett úton, hogy a kis MARGÓ, úgyis, mint újdonság, a bibliai mustármaghoz hasonlóan terebélyes fává gyarapodjék, s akkor azt a rengeteg időt, amit manapság olvasással töltünk, csupa hasznos dologra használhatnánk fel.

(d)

Képzőművészek, akik átvették a munkamódszert

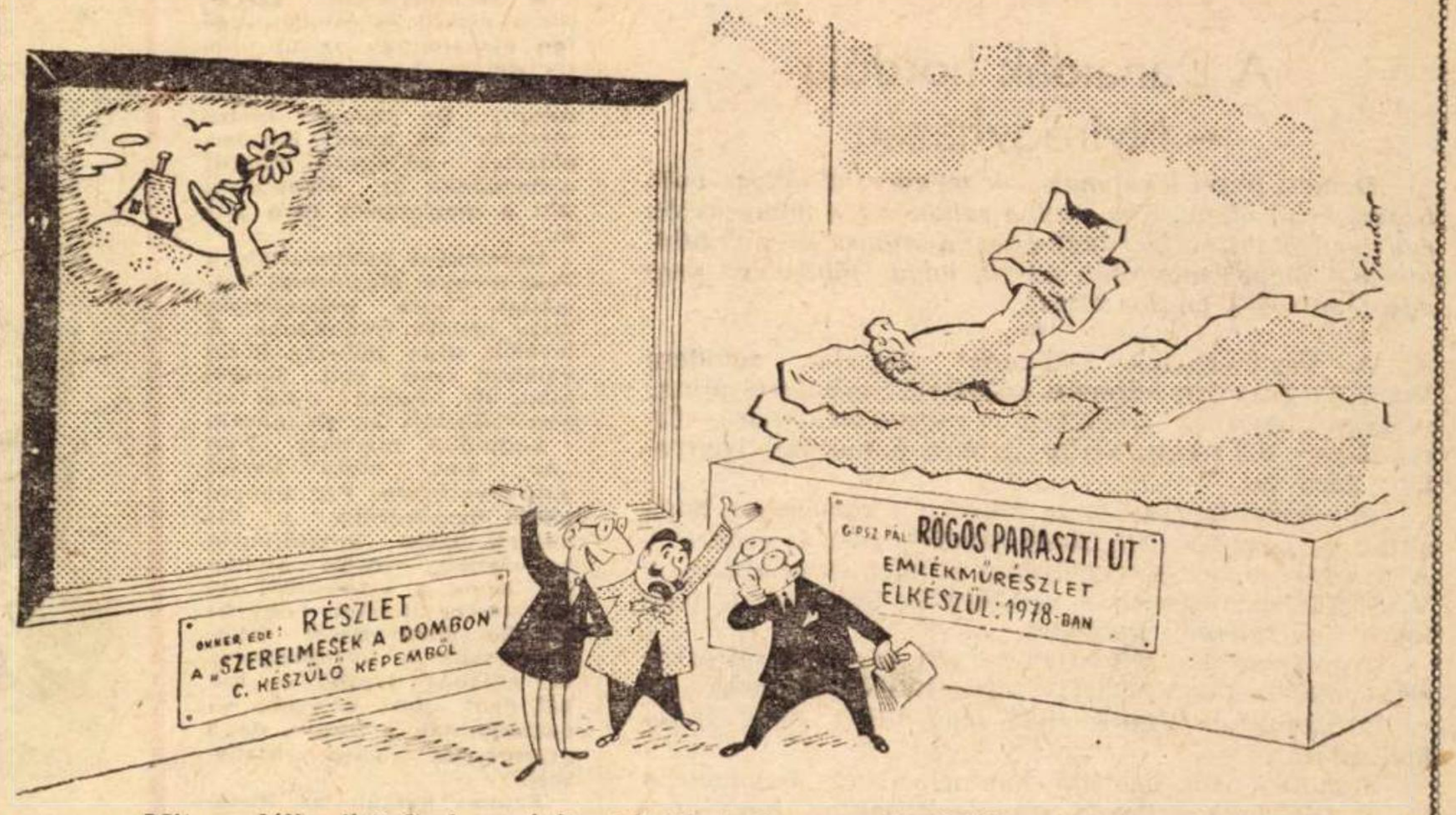
Sándor
OHNER EDE: RÉSZLET A „SZERELMESEK A DOMBON" C. KÉSZÜLŐ KÉPEMBŐL
GIPSZ PÁL RÖGÖS PARASZTI ÚT EMLÉKMŰRÉSZLET ELKÉSZÜL: 1978-BAN

— Mit csodálkozik? Csak az írók közölhetnek a műveikből állandóan részleteket?

A zeneszerző és a március

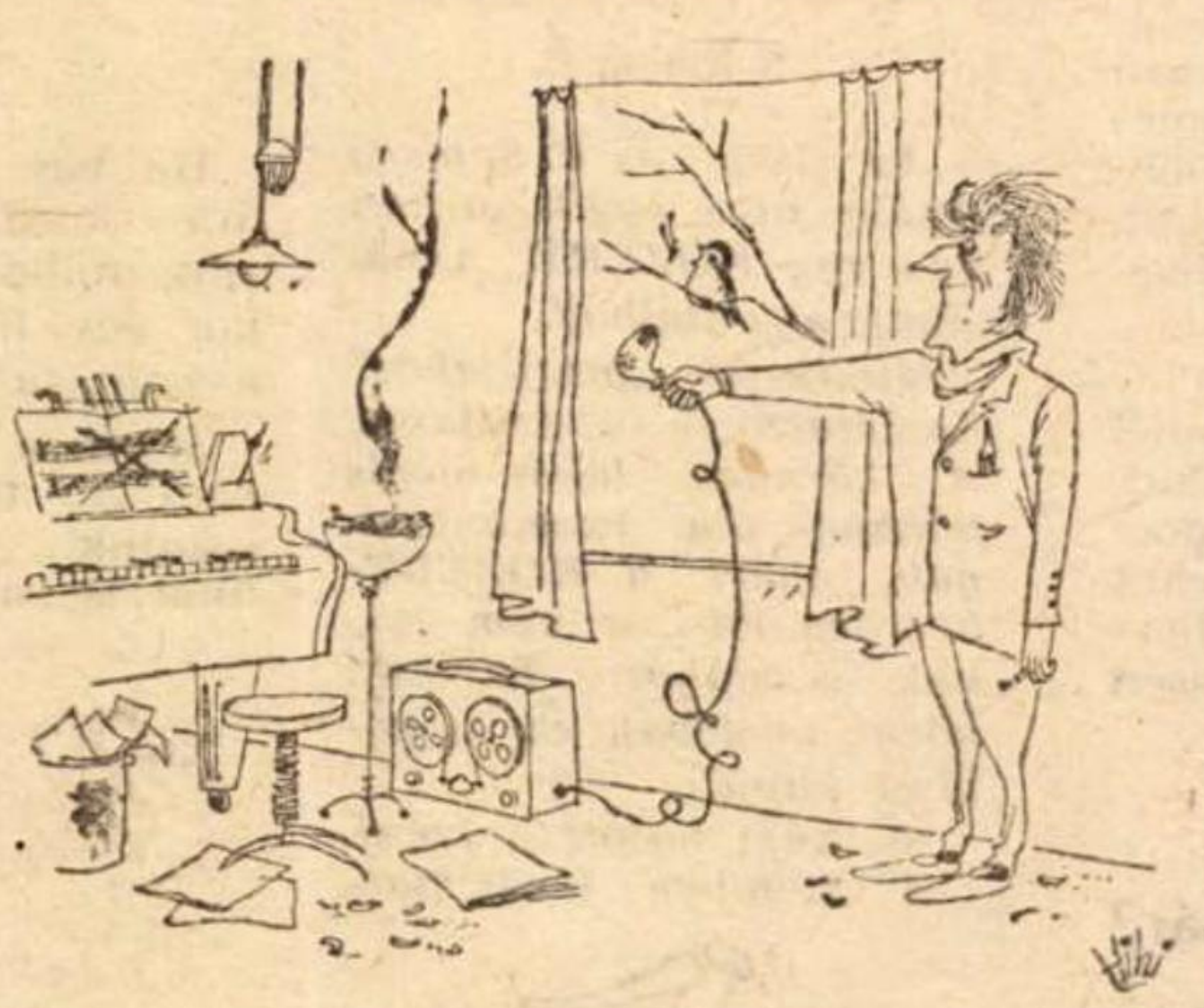

A túlóvatos szerkesztő

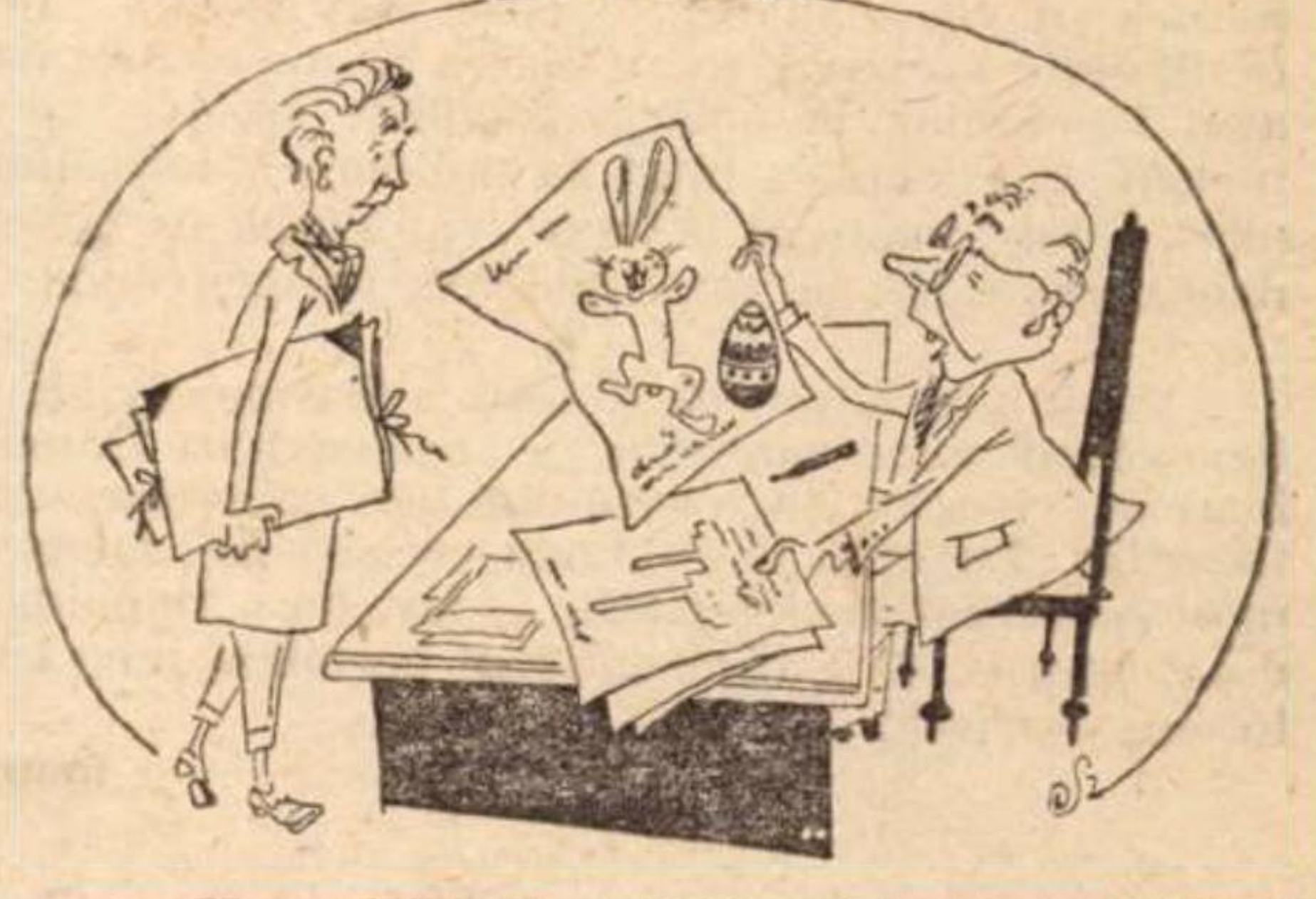

— Hogy képzeli, művész úr? Most, Húsvét előtt a nyulakat kifigurázni?...

Bartók-anekdoták

Március 25-én emlékezünk Bartók Béla születésének 75-ik évfordulójára.

Még a rádió őskorában történt. Bartók nyáron játszott a pesti stúdióban. Akkor még „élőből", hiszen nem ismerték a hangrögzítő magnetofont. A nyári melegben kinyitották a kertre nyíló ablakot, hogy cserélődjék a fülledt levegő. Bartók zongorázni kezd, de egy-két akkord után észreveszi, hogy egy cica ugrott az ablakpárkányra. Éppen halk rész következett, s a macska barátságosan belenyávogott.

— No, gondoltam magamban — mondta később Bartók — ha most ezt a nyávogást is meghallják a rádióhallgatók, akkor aztán joggal mondják, hogy ezt a zenét nem lehet megérteni!

★

Mihalovich Ödön, a Zeneakadémia egykori igazgatója gyűlölte a növendék Bartók Bélát. Szigorúan megdorgálta, mert nem tetszettek az ifjú művész kompozíciói. Bartók dacosan állt Mihalovich előtt, s amikor a hosszú szakállú zeneszerző befejezte mondókáját, a szemébe nézve ezt kérdezte:

— Talán operetteket írjak, igazgató úr?

Mihalovich meghökkent, majd gúnyosan jegyezte meg:

— Operettet? Ahhoz magának fiam nincs tehetsége, ahhoz dallamot kell kitalálni!

★

Bartók Béla kisebbik fia, Péter úgy tanult zongorázni, hogy édesapja mindennap új gyakorlatot írt neki. Egy napon a kis Péter — miután lejátszotta a kompozíciót — így szólt apjához:

— Apu, ez szép volt, írjál máskor is ilyet!

EGYÉNISÉG

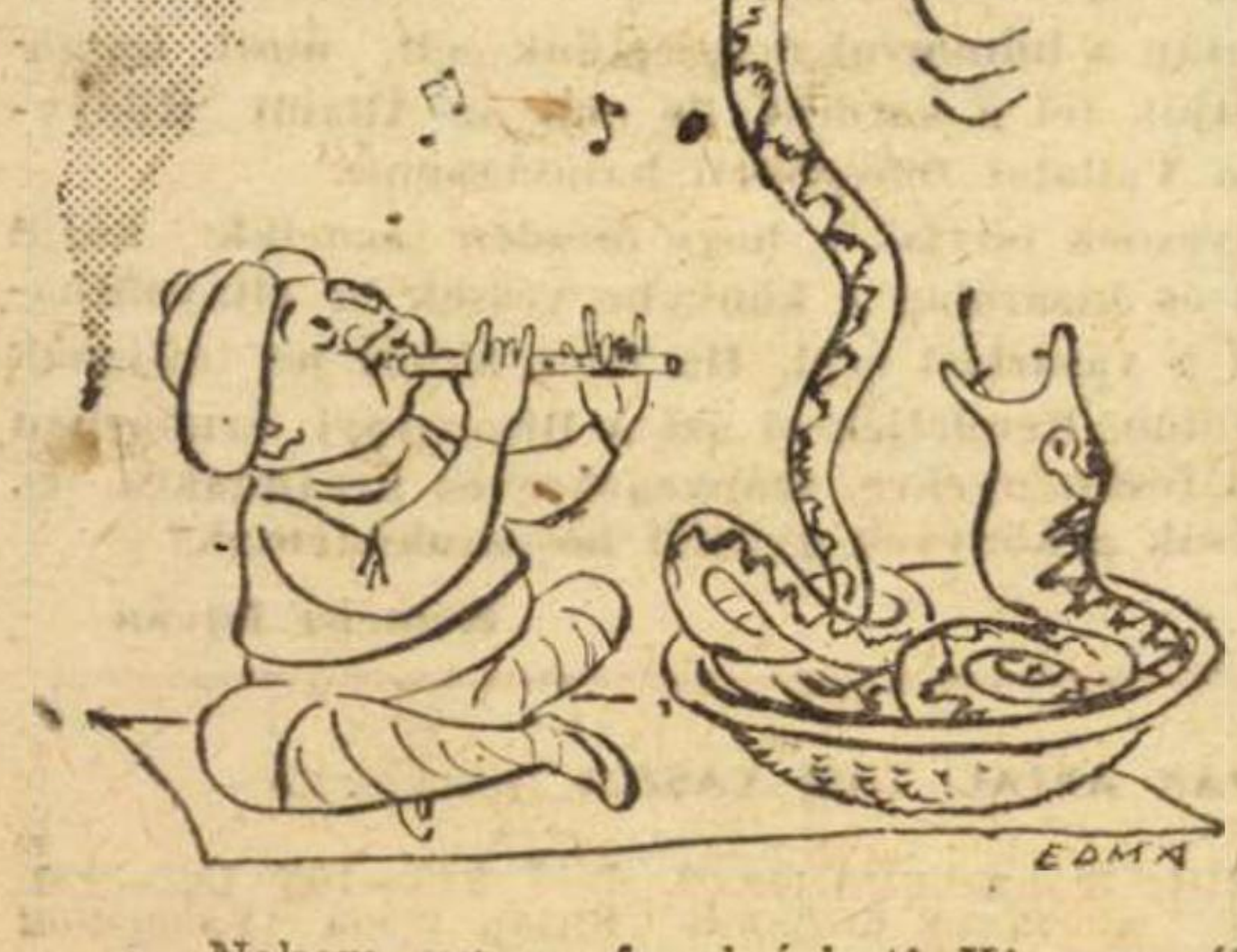

— Nekem ugyan furulyázhat! Ki nem állhatom a zenét!

Kedves vendégünk...

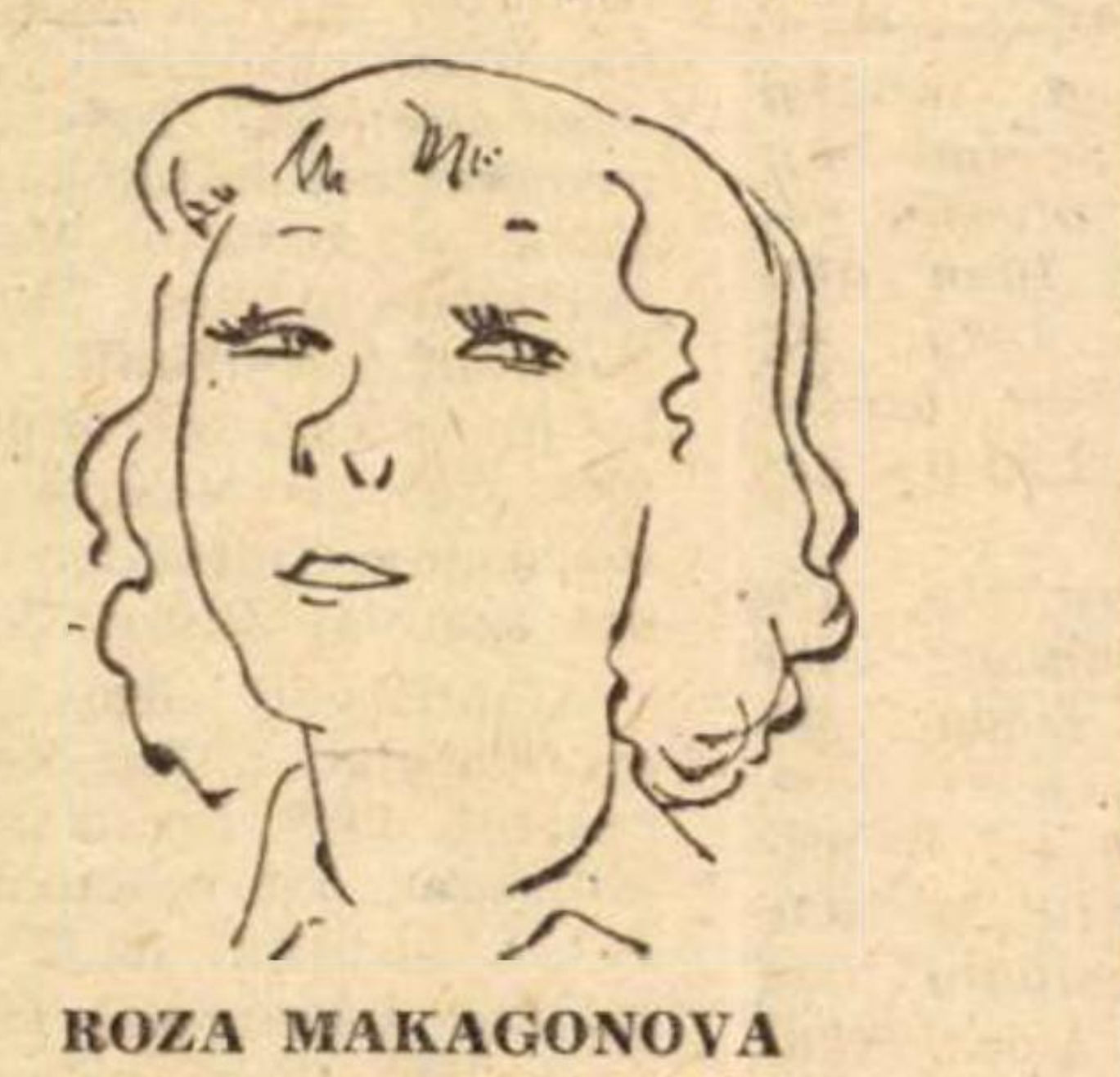

ROZA MAKAGONOVA

filmszínésznő, a szovjet küldöttség egyik tagja.

Nyina ruhái

A Művelt Nép március 11-i számaban megjelent és a „Sirály" előadásáról szóló kritika utolsó mondata szószerint így hangzik: *„Nyina fehér ruhája (Láng Rudolf tervezése) és a megtört, de mégis erős alakját, szürke útiruháját borító fekete köpeny Ruttkay Éva alakításával sokáig emlékezetes marad."*

Szerkesztőségünkben kisebb munkaközösséget alakítottunk ennek a mondatnak a megfejtésére. Az eddig kialakult álláspontok a következők:

1. Az előadásból Nyina fehér ruhája és fekete köpenye az, ami emlékezetes marad.
2. Nyina fehér ruháján és fekete köpenyén kívül Láng Rudolf megtört, de mégis erős alakja és Ruttkay Éva alakítása is emlékezetes marad.
3. A mondatnak semmi értelme sincs.

A vita még folyik.

Don Juan és a tavasz

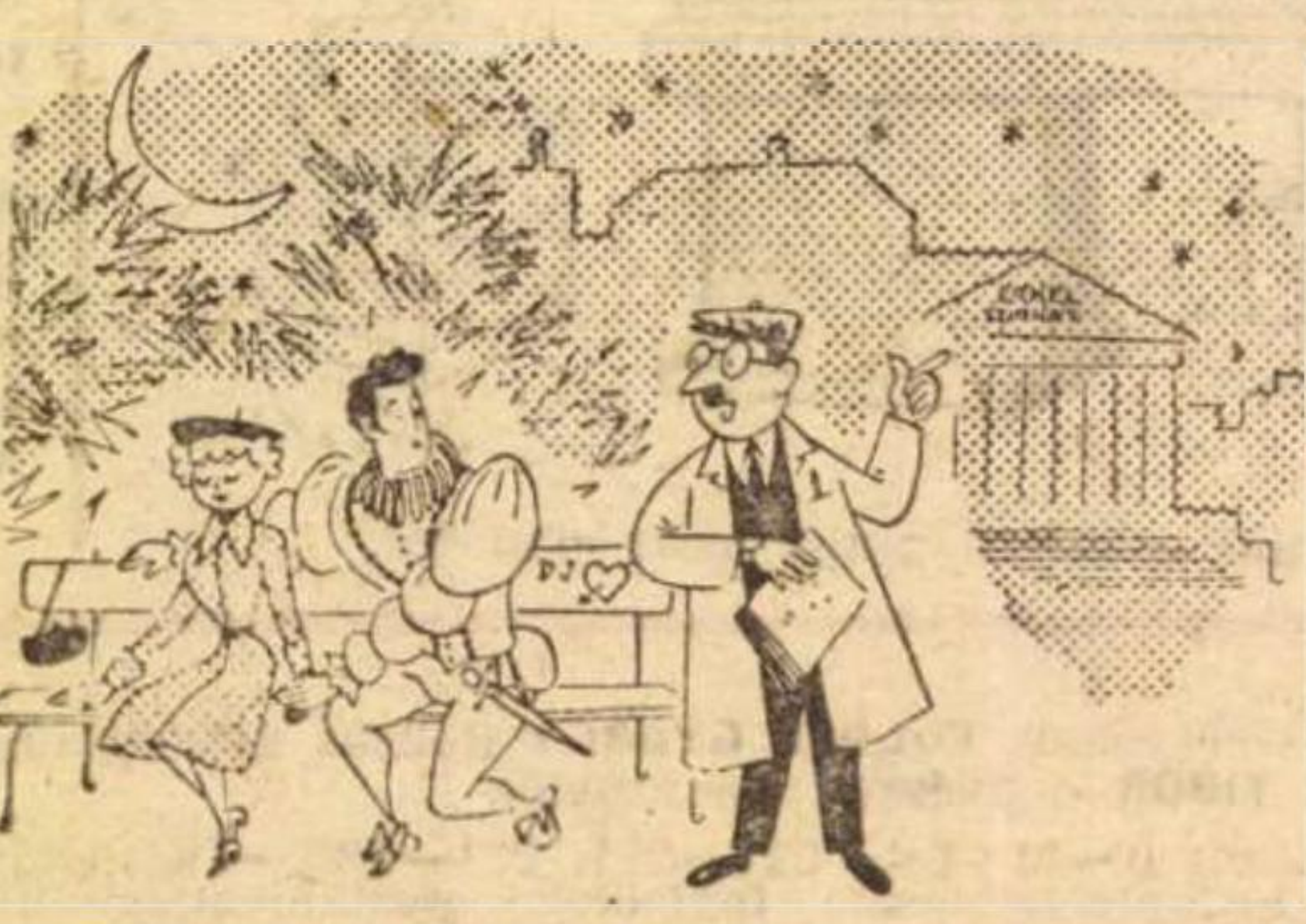

— Bocsánat... tessék visszajönni, kezdődik a második felvonás.

Az arckép

— Gratulálok! — mondta a jóbarát a festőnek, s mintha nem tudna betelni vele, újra a képet nézegette. A művész saját feleségének arcképét festette meg, az asszony könnyű kendővel a vállán, elmerengve nézett a havas távolba. Szép, szolid kép volt, nemcsak a művészet, hanem a házastársi vonzalom színekben gazdag megnyilvánulása. A jóbarát tudta, hogy a festő rajongásig szereti a feleségét. Ugy érezte, hogy a kiállítás megnyitásának ünnepélyes napját még szebbé kell tenni a művész számára. Elhatározta, hogy az asszonyt is dicsérni fogja.

— Tudod, nagyon jó a kép! — mondta elismerő hangsúllyal. — Persze még így sem tudja visszaadni Máriának azt az egészen különleges szépségét.

— Gondolod? — kérdezte a festő maga elé nézve.

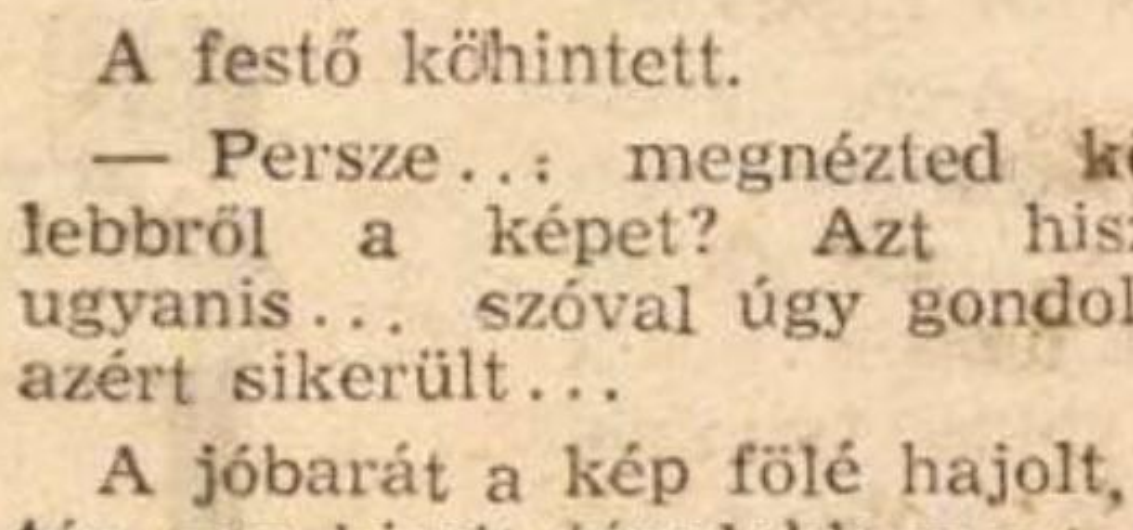

— Szerencsés ember vagy! Ilyen nagyszerű asszony! Szerintem nincs festő a világon, aki Mária szemének titokzatos mélységét meg tudja örökíteni.

A festő köhintett.

— Persze... megnézted közelebbről a képet? Azt hiszem ugyanis... szóval úgy gondolom, azért sikerült...

A jóbarát a kép fölé hajolt, aztán egy kicsit távolabb ment. Legyintett.

— Nem, nem ... ez szinte lehetetlenség lenne... egy ilyen asszony! Nem fogod félreérteni, de ha az ember Mária szemébe néz, mintha egy másik világot pillantana meg mögötte.

A festő zavartan mosolygott:

— Igazán kedves vagy... nekem mindenem ő, tudod jól... de visszatérve a képre... én azt hiszem, sikerült megoldanom!

— Ne szerénykedj, ne becsüld le ezt a drága asszonyt! Ő az élet, s mi a művész? A csodálatos valóság alázatos, dadogó utánzója. Gondold csak el, lehet-e pemzlivel egy darab rongyra mázolni azt, amiért érdemes élni: a női szépség örök megfoghatatlanságát... Le kell borulnod hogy ilyen asszony a feleséged, ritkaság ez, hidd el...

Ebben a pillanatban hatalmas

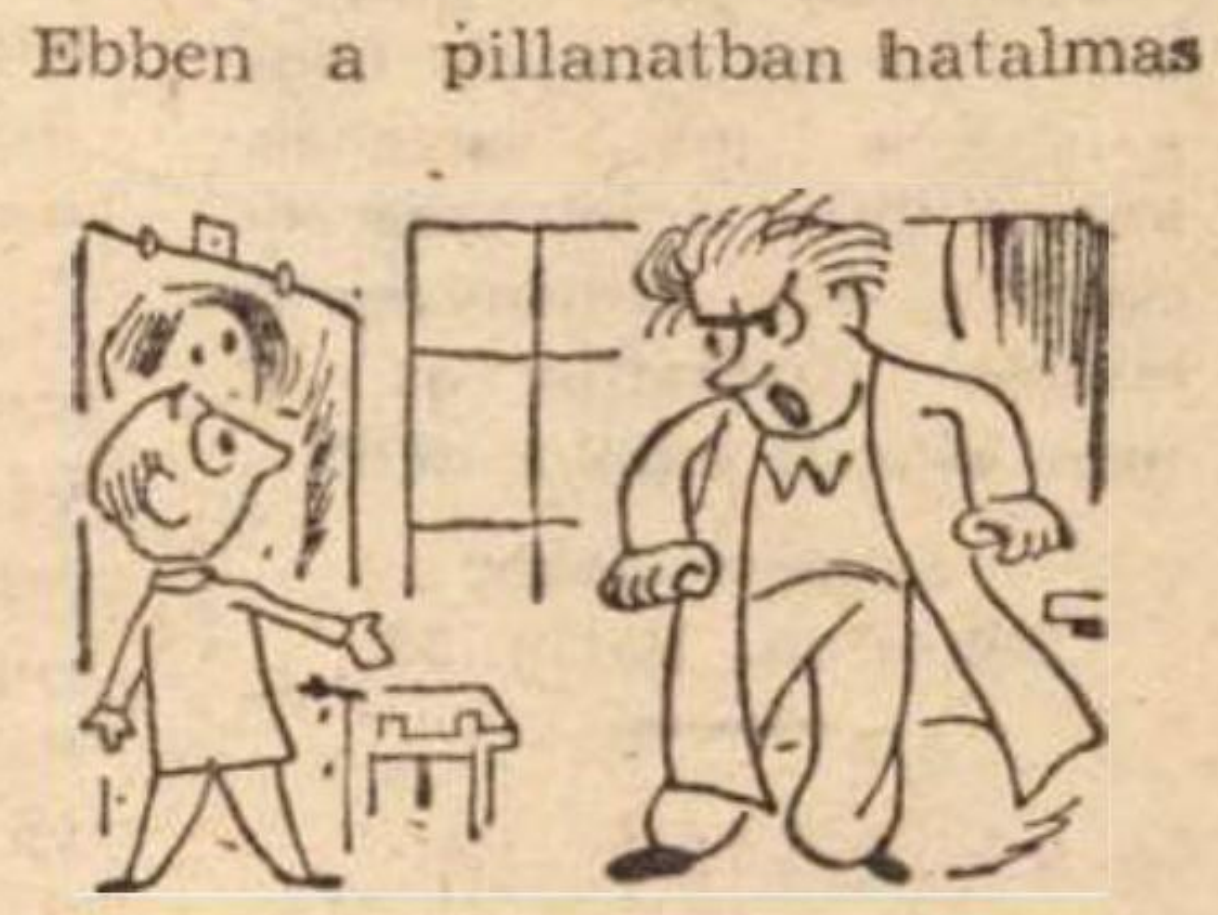

csattanás hallatszott. A festő csapott az asztalra:

— Ide figyelj! — mondta fojtott hangon. — Most már elég volt! Figyelem, hogyan becsmérled a munkámat, mert rosszindulatú vagy és irigy! Kikérem magamnak! Vedd tudomásul, hogy Máriának semmitmondó, egyszerű arca van! Az én ecsetemen keresztül válik halhatatlanná, mint Mona Lisa. Szürke arcvonásaiba én teremtettem életet művészetemmel! Belevittem az arcába mindazt, ami nincs benne! Csak a képben van mélység és rendkívüliség, nem benne. És a szeme, te nyomorult! Nézd meg, mit hoztam ki azokból a kancsal szemekből! Én nem vagyok elfogult, még ha a feleségemről van is szó! Nem ő a rendkívüli, hanem a kép!

Egyre közelebb lépett a jóbaráthoz. Az — gyenge testalkatú lévén — már tettlegességtől félt. Félénken kérdezte:

— És... akkor miért festetted azt a szegény szürke nőt ilyen rendkívülivé?

A festő szenvedélyesen válaszolt:

— Mert szeretem!

Arcán nemcsak a szerelem szenvedélye izzott, hanem az igazi nagy művész adakozó nagylelkűsége is, az a tudat, hogy milyen boldog lehet az az asszony, akit ennyire szeretnek.

Feleki László

Le a bürokráciával!

A Danaidák hordója – Nyíregyházán

Danaos ókori királynak sok menyecske-lánya volt. Számszerint ötven. Nos, ezek a rakoncátlan menyecskék egyszer leöldösték férjeiket. Ezért a szigorú istenek büntetésből megparancsolták nekik, hogy töltsenek meg egy feneketlen hordót vízzel.

★

A Vastömegcikk Értékesítő Vállalat, röviden: VASÉRT 1954-ben felhívást küldött a Szabolcs-Szatmár megyei Tanácsnak, amelyben „a megye területén a tűzrendészeti 200 literes víztartályokra felmerülő igényeket“ kérte be.

A megyei tanács ezután felhívta a községeket, hogy adják be igényléseiket. Azok rendben meg is érkeztek. A megyei tanács összegyűjtötte mindet és eljuttatta a VASÉRT-nek. Ezek után az igénylők türelmesen várták a tűzrendészeti hordókat.

Ám a várva várt hordók helyett csupán levél érkezett, amelyben a VASÉRT sajnálattal közli, hogy az ez évi igényeket ilyen és ilyen okok miatt nem tudja kielégíteni.

Rendben van, ha nem, hát nem! Nagy baj nem is történt, ha csak azt nem számítjuk bajnak, hogy aratáskor és cséplésko̧r az egész megyében hiányoztak a vizeshordók, a tűzoltóság jogos bosszúságára.

1955-ben újabb felszólítás érkezett a VASÉRT-től a megyei tanácshoz. Ismét lejátszódott a színjáték, ismét ugyanolyan eredménnyel: „sajnálattal értesítjük, hogy igényeiket kielégíteni nem tudjuk stb., stb.“

Ha úgy gondolod, türelmes olvasóm, hogy a történetnek itt vége, akkor tévedsz. A VASÉRT 1956-ban is elküldte szokásos felhívását a Szabolcs-Szatmár megyei Tanácsnak. A tanács azonban okulva az előbbieken, már nem is meri szétküldeni a felszólításokat, mert a folyamatosan becsapott községek és tsz-ek harmadszorra talán be sem küldenék az igényeiket.

★

Vonjuk le a következtetést: a Vastömegcikk istenei úgy látszik azzal büntetik a nyíregyházi Danaidákat, hogy egy feneketlen felszólítást kell igénylésekkel megtölteniök. Legfőbb ideje, hogy ezeket az igényléseket most már végleg kielégítsék és így, ha a Danaidák hordóját nem is, de a tűzrendészeti hordókat meg lehessen tölteni — vízzel.

(papp)

Mozi — gépész nélkül

A vácbottyániak szeretik a mozit, és minden héten összejönnek az új kultúrházban, hogy részt vegyenek a hirdetett előadásokon. De olykor hiába mennek el, mert minden előzetes bejelentés nélkül elmaradnak az előadások. Ok: a mozigépész nem jött el.

Levelekkel ostromoltuk a Pest megyei Moziüzemi Vállalatot, mire megígérték, hogy rendet teremtenek. A levelek után néhány hétig valóban nem volt semmi hiba, de később újból elelmaradoztak az előadások.

Legutóbb, március 7-én „Az élet hídja“ került volna vetítésre. Pár nappal előbb megüzentük a kis körzeti üzem vezetőjének, ha esetleg valami akadálya lenne a vetítésnek, értesítsen bennünket, hogy az előadás elmaradását bejelenthessük a közönségnek. Az előadás napján — mivel nem jött értesítés — összegyűltek a nézők, de a mozigépész ismét hiányzott.

Ezúton kérjük az illetékes Pest megyei Moziüzemi Vállalatot, hogy teremtsen rendet a vácbottyáni mozielőadások körül!

Vácbottyán Közs. Tan. VB
Magyarkúti János VB-elnök

A molnaszecsődi begyűjtési hivatalban

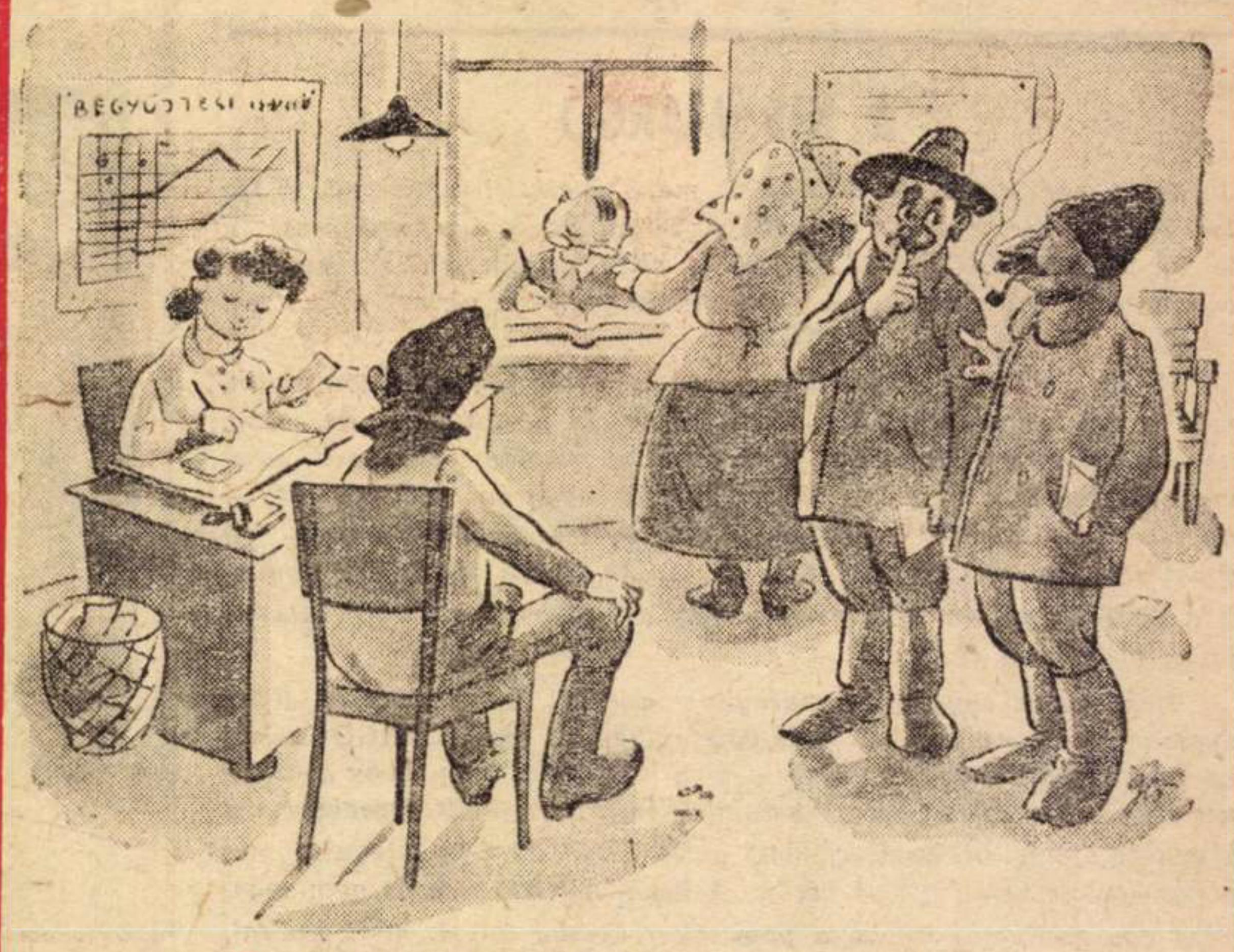

— Te hátralékos vagy?
— Pszt! Ne kiabálj! Itt nem tudja senki ...

Újabb adat a babona ellen!

A babona szerint kéményseprőt látni szerencsét jelent. De nálunk, Halápon fordított a dolog, mert, ha meg is jelenik évente egyszer-kétszer, csak bosszúságot okoz: nem a kéményt pucolja, hanem — pénzt hajt be. A kéményseprővállalat ugyanis pontosan küldi a pénzbeszedőt, de a kéményt magunknak kell kisepernünk, ha azt akarjuk, hogy kályháink jók legyenek. Szóval ilyen a mi „szerencsénk“: ha kéményseprőt látunk, fizethetjük az el nem végzett munka díját.

Szilágyi Gábor
Debrecen, Haláp 37.

Ha a patikát festik...

Feleségem megbetegedett és orvosságért mentem a Rudas László és Szinyei Merse utca sarkán lévő gyógyszertárba. Nem akartam várni, és elhatároztam, hogy másnap reggel megyek érte. Egy napra való orvosság ugyanis még volt otthon. Másnap zárva találtam a patikát az üzletben festők dolgoztak, de mégis bejutottam és kértem az elkészített orvosságot. A gyógyszerésznő közölte, hogy csak négy nap múlva kaphatom meg, amikor készen lesznek a festéssel.

Nem értek egyet ezzel a megoldással, mert, ahol másnap festenek, előre meg kell mondani hogy, a patikát bezárják. Közölhették volna, hogy a festés miatt máshol adják ki az orvosságot, sőt azt is, hogy aki nem viszi el az nap, az csak négy nap múlva kaphatja meg. Véleményem szerint, ha a még nyitva lévő patikában átveszik a receptet, nem szabad négy napig orvosság nélkül hagyni a beteget.

P. M.
Bp., VI., Szinyei Merse u. 19.

Mikor lesz a lóvásár?

A Budapesti Állatértékesítő Vállalat arról értesítette községünk tanácsát, hogy február 17-én délután négy órakor kancafelvásárlás lesz Csépán. Néhány nappal a vásár előtt újabb levelet kaptunk az Állatértékesítőtől, hogy a 17-re kitűzött lófelvásárlás elmarad és újabb időpontban, február 24-én, ugyancsak délután négy órára hívjuk össze az érdekelt gazdákat.

A jelzett napon harmincöt csépai lovas-gazda várta a Budapesti Állatértékesítő Vállalat embereit. Azonban délután négytől este hatig hiába vártak és már majdnem odafagytak a földhöz, amikor megtudták, hogy ugyanezen a napon Tiszakürtön délután két órára, Tiszaföldváron délben tizenkét órára ugyancsak lóvásárlást hirdetett az Állatértékesítő. Tiszaföldváron negyvenen, Tiszakürtön harmincöten várták a felvásárlókat, de hiába, mert azokat is, csakúgy, mint minket, szintén „lóvá tett“ az Állatértékesítő.

A vállalat egyébként úgy hirdette a vásárt, hogy az fontos népgazdasági érdek. A mi figyelmünket fölösleges volt erre felhívni, mert mi ott voltunk! Ellenben nekik is illett volna tudniok, hogy milyen fontos a lófelvásárlás. Akkor talán ők is eljöttek volna...

Csépa Közs. Tan. VB
K. Szabó Lajos VB-elnök

Kinek hoz szódát a kocsi?

Az Ilka és a Semsey Andor utca egyik sarkán van egy KÖZÉRT. A másikon egy italbolt.

Mindkettő „profiljához“ hozzátartozik a szódavíz. A környék lakói mégis hónapok óta bosszankodnak, mert a KÖZÉRT-ben legtöbbször nem jutnak szódához. Tíz esetből nyolcban ezt a választ kapják:

— Nem hozott a kocsi.

A szemben lévő italboltban viszont mindig van szóda. Semmi baj, mondhatja az olvasó, vegyék meg ott. Igen ám, de az 1,10-es üveg az italboltban 1,45-be, azaz a gyakorlatban 1,50-be kerül.

Most az a rejtély izgat mindnyájunkat: ha hoz a kocsi szódát az egyik sarokra, miért nem hoz a másikra is? És milyen véletlennek köszönhető, hogy mindig oda hoz, ahol 33 százalékkal többet kérnek érte?

Egy sarki lakó az Ilka utcából

Furcsa kalkuláció

Ha egy új manométer ára körülbelül száz forint, mibe kerülhet akkor egy ilyen műszernek a javítása?

Mivel a fenti kérdést nem találóskérdésnek szántuk, rögtön válaszolunk is rá: sokkal többe!

180
180
1000
900
30
1860008
20000
5009
70

Erről tanúskodik az a számla, amelyet a Sztálinvárosi Víz- és Csatornaműveknek kell kiegyenlíteniök. Tizennyolc manométert küldtek javításra a Sztálin Vasmű műszerüzemének. Az újkorában körülbelül 1800 forint értékű műszerek javításáról a Vasmű műszerüzeme feltűnően borsos számlát állított ki.

Alapul vett 690 forint munkadíjat, ahhoz hozzácsapott 4968 forint rezsiköltséget, azt megtoldotta 113,16 forinttal (a 2 százalékos haszonnal) és az egészhez hozzászámított 1018,61 forintot kitevő forgalmiadót. Így a számla végösszege potom 6789,77 forintra rúgott, amit a Víz- és Csatornaművek egy kicsit soknak talált. Hiszen ebből az összegből legalább 70 új műszert vehettek volna...

A számlát és annak végösszegével kapcsolatos észrevételeiket ezért február 3-án elküldték a Kohó- és Gépipari Minisztérium Vaskohászati Igazgatóságának — a Sztálin Vasmű műszerüzeme felügyeleti szervének — állapítsák meg most már ők: reális-e a 6789,77 forint javítási költség. Az

illetékes igazgatóságtól azonban mindezideig még nem érkezett válasz.

Akár az érvényben levő rendelet értelmében, akár azzal ellentétben jártak el a számla összeállítói, mindenképpen különös ez a kalkuláció. Lehetséges az, hogy a javítási díj egy új műszer árának majdnem a négyszerese legyen?

(b.)

És ezt az istenek nem vették észre?

Kovács Andor, a Ludas Matyi olvasója furcsának találta, hogy a naptárakban nem február 29, hanem február 24 a szökőnap.

A február 24-i szökőnap nem a naptárszerkesztők elírása, hanem egy éppen kétezer éves szokás. A szökőnapot ugyanis Julius Caesar iktatta be a naptárba és vallási okokból ezt a napot 24-re helyezte, hogy az istenek ne vegyék észre az év megtoldását.

BARTHA LAJOS,
a TTIT Uránia Csillag-Vizsgáló munkatársa

Ludas Matyi elintézte

Kedves Ludas! A pápai zsemlyék nemcsak szatirikus nagyítóüveged alatt, hanem a valóságban is megnövekedtek. A pápai dolgozók nevében köszönöm!

Felső József
Pápa

A villanyórát valamenynyien megkaptuk. Már fel is szerelték. Köszönjük Ludas!

Szellman József
Szár

Lakásügyi panaszomat közbenjárásodra az illetékesek is jogosnak ismerték el, és egyszobás lakást utaltak ki számomra.

Baranyai Géza
Albertfalva

A KOOPERÁCIÓ ELLENSÉGE,

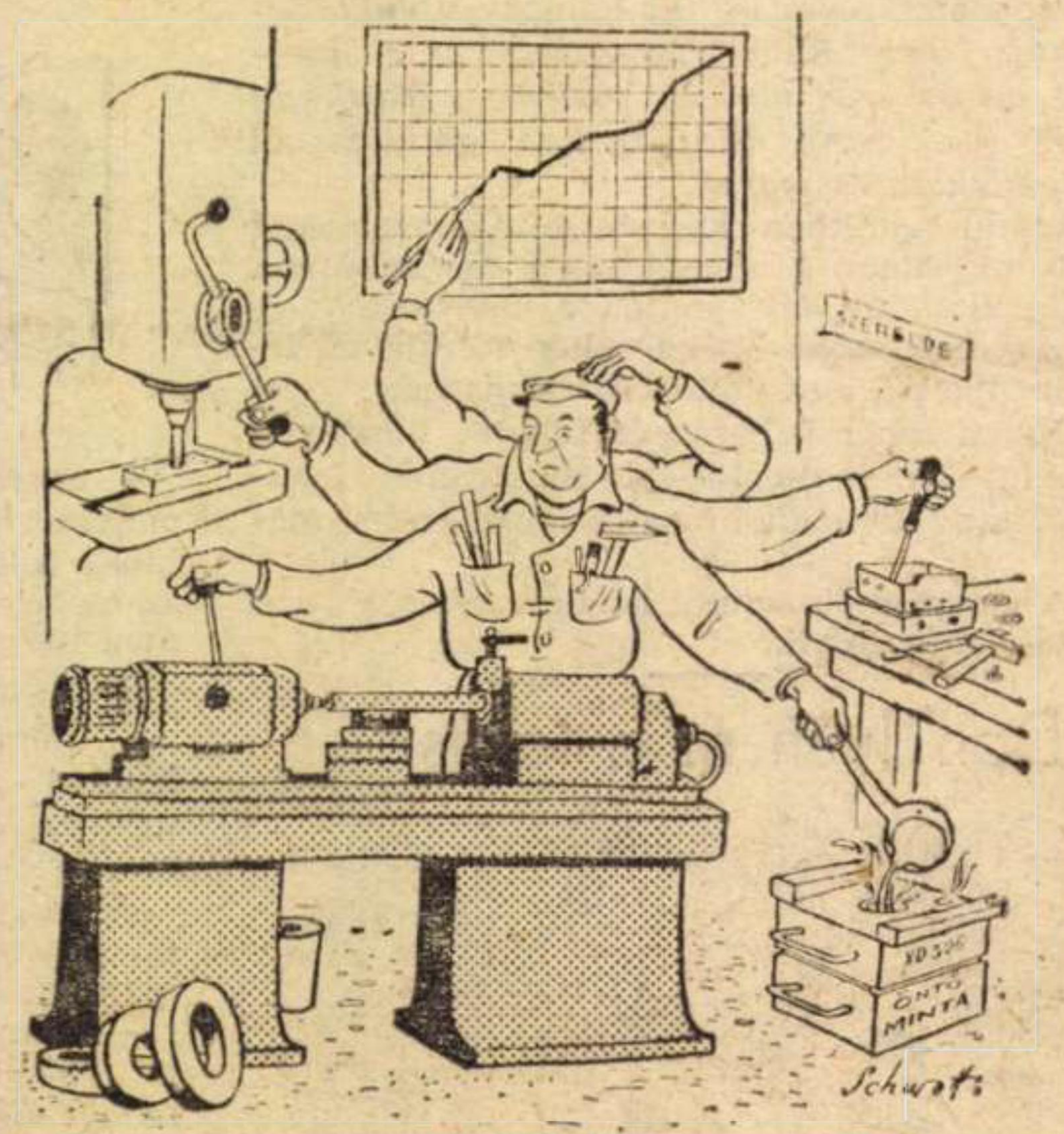

avagy, aki mindent maga akar csinálni.

Stempliznek rendületlenül

Néhány héttel ezelőtt megírtuk, hogy az antikvárkönyvesboltokban újabban bélyegzővel és tinta-árbejegyzéssel csúfítják el a forgalomba kerülő könyveket. Javasoltuk, hogy hagyják abba ezt a minden könyvbarátot felháborító, barbár megbélyegzési műveletet.

Sorainknak az érdekeltek nagyon örültek. Könyvgyűjtők, olvasók, sőt a könyvüzletek dolgozói is elismerték: igazunk van, aki ezt a bélyegzőrendszert kitalálta, csak árucikket lát a könyvben, semmi mást.

Ezek után azt hittük, hogy a szenzációs újítás alkalmazását abbahagyják. Erről szó sincs. Sőt ellenkezőleg: az antikváriumok utasítást kaptak, hogy vizsgálják át egész raktárukat és a régi időből maradt, még bélyegezetlen anyagot is stemplizzék le. (Az utasítás végrehajtásáról saját szemünkkel meggyőződtünk.)

Miután a humorral nem értünk célt, most komolyan vetjük fel a kérdést, de már az Állami Könyvterjesztő Vállalat felügyeleti hatóságának:

Helyesnek tartják-e, hogy minden „árucikk“ közül egyedül és kizárólag a könyvbe véssék be eltávolíthatatlanul a vásárlási árat. Ha igen, akkor ne álljanak meg félúton. Rendeljék el azt a Bizományi Áruházban kapható festményekre, szőnyegekre és kerámiákra is. Miért csak a könyvek gyűjtői bosszankodjanak?

Kemény István

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11. Tel.: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál
Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8,40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405 000.
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.